

JÎ BO
SAZBÛNA
PARTÎYA
BOLŞEWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 11 · GÛLAN 2000 · BIHA: 150.000 TL

**KÛRT ULUSAL SORUNUNDA DA...
BURJUVA DEMOKRASİSİ
ÇÖZÜM DEĞİL!**

**Çözüm devrimde,
sosyalizmde!**

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞEWÎK

astarê **bolşewîk**

AMOR: 11 · GÛLANE 2000 · CERM: 150.000 TL

Çond hazar sera na bandûra cuamerdo?!

BESO ENDI!!

İçindekiler

3

Çözüm devrimde, sosyalizmde...

8

2000'li yılların ilk Newroz'undan...

14

Haydi Newroz ateşini devrim ateşi ile
körüklemeye!

15

Reformistler gerçekleri çarpıtmaya devam
ediyor...

17

Aza kanaat değil, kölelikten tam kurtuluş için
mücadele!

19

Leninist Parti hakkında
Nûpel dergisinin tavrı üzerine...

27

“Ortak vatan” savunusu: Türk şovenizmi!

28

Sosyalşovenizmin marifetlerinden biri...

31

PSK 25 yıllık sosyalist mi?

33

Tersane işçileri: “Yeter artık!”

34

GUND DA

38

Stêrka Bolşewîk Newroz'da toplantılar yaptı...

39

Çond hazar sera na bandûra cuamerdo?!
BESO ENDİ!

KÜRT ULUSAL SORUNUNDA DA...
BURJUVA DEMOKRASİSİ ÇÖZÜM DEĞİL!

Çözüm devrimde, sosyalizmde!

Halkımız

barış, kardeşlik, özgürlük istiyor...

Halkımız baskı, zulüm, işkence istemiyor. Halkımız ağanın, beyin, şeyhin... uşağı olmak istemiyor.

Korucunun kulu olmak istemiyor.

Jandarma dipçığı istemiyor.

Aşsız, işsiz, sefil, perişan olmak istemiyor... Kürt halkı eskisi gibi yaşamak istemiyor...

Bu haklı istemler özgürlük, bağımsızlık, devrim, sosyalizm mücadelesinin yükseltilmesinde kullanılacağına, Kürt burjuva siyasetçileri tarafından düzen içinde çarçur ediliyor. Bu istemleri burjuvazinin demokrasi değirmeninde öğütüyorlar.

Birkaç kırıntıyı Kürt sorununun çözümü olarak görüp, gösteriyorlar.

Hayır! Kürt ulusal sorununu, onu yaratanlar çözemez. Kürt ulusal sorunu emperyalistler tarafından, burjuva demokrasisi vs. adına çözülecek bir sorun değildir.

Türk hakim sınıfları kitleleri kandırmayı siyaset edinmiş durumda ve bunda hayli de uzmanlar. Kim en iyi kandırmayı becerebilirse, o, en iyi siyasetçidir. Onlar açısından siyaset kandırmayı becerebilmektir. Onlar hesaplarını kitleleri kandırma üzerine kurmaktadırlar.

“Dikkatleri başka yöne çekeceksin, bu arada malı götüreceksin” anlayışı burjuva siyasetçilerin taktiklerinden biridir. Bu durum neredeyse her olayda kullanıldığı halde ne yazık ki, kitleler hemen her defasında yeniden uyutulabiliyor. Sahtekarlıkta son derece usta olduklarını, tereyağından kıl çeker gibi “malı götürdüklerini” artık herkes kabullenmek zorunda. Türk hakim sınıfları kitlelerle iyi oynuyor, onları iyi kullanabiliyor...

Haberleri izlersiniz, karşınızda duran manzara aynı: Televizyon spikerleri kandırma işinin en iyisini kim yapıyor yarışındalar. Ana haber bülteninden önce günün haberlerinin reklamları yapılır. Bunları izlediğinizde kıyametin koptuğunu düşünür, haber saatini ipe çekersiniz. Haberleri dinlediğinizde “korkunç olay”, “büyük facia”, “bomba patladı” vb. söylemlerle Reha Muhtarların kendilerini yırtarcasına bağırtilarının arkasında üstüste dizilmiş palavra yığınının başka birşey göremezsiniz. Bunca gürültüsü koparılan haberlerin çoğu, haber değeri bile olmayan haber! Yok bilmem yetmişlik dede nasıl boşanmış, yok hangi manken kiminle ne yapmış, yok kimin kimle aşne-fişne işleri olmuş... vs. vs. Kısaca, burjuvazi aldatma sanatını icra etmiş; haber verme adına kitlelerin dikkati gerçek sorunlardan uzaklaştırılmıştır. Aldatıldığının farkına giren bir bölüm insan o gün “allah belanızı versin” der demesine ama ertesi gün yine aynı viyaklamaları izlemek zorunda kalır.

Siyasette de her köşede aynı numaraya başvurulur. Burjuva siyasetçilerin pislikleri ortalıkta dolaşır, kimi çete mensubudur, kimi mafya... her birinin bir

mik yıkıma uğrayan yurttaşlara devlet desteği verilmesi vb." istendi. Bu tür taleplerin adı da "Kürt Sorununa Çözüm" oluyor!

CHP'nin Türkiye geneli ve Kuzey Kürdistan'da başlattığı "halkla birlikte çözüm" toplantıları Kürt liberal burjuvaları ve onların güdümündeki siyasetler tarafından ilgiyle karşılanmakta, CHP'nin girişimi olumlu olarak değerlendirilmekte ve hatta, sanki Kürt sorununun çözüm ayaklarından biri olabirmiş gibi propaganda edilmektedir. PKK Başkanlık Konseyi, çeşitli kurumlara olduğu gibi CHP'ye de mektuplar yazmakta, Kürt sorununa çözüm dileklerinde bulunmaktadırlar. CHP'nin, Kuzey Kürdistan somutunda iyice posası çıkmış bir kaç uygulamayı rötüşleme talebi bunlar tarafından da Kürt sorununun çözümü olarak görülmekte, önemsenmektedir.

CHP'nin propaganda ataklarının bu kadar önemsenmesini gerektiren ne var? CHP, dün söylediklerinden farklı bir siyasete mi sahip? Aslında herşey ortada. Değişen birşey yok. Çokça önemsenen CHP atağının laf salatasından öte bir anlam ifade etmediği CHP Genelbaşkanı Öymen'in şu sözlerinde ortaya çıkıyor:

"Daha önce birbirleriyle çatışanlar artık birbirlerini anlamalıdır. Elbette bu çatışma döneminde ağır suçlar işlendi, insanlar öldü, anneler acı çekti. Onların acılarını hemen unutmalarını beklemek yanlıştır. Ancak herkes kendi çektiği acıları düşünürken diğerinin de çektiği acıları düşünmelidir."

İşte kendisine olumlu payeler biçilen CHP'nin halkla birlikte çözüm diye sunduğu lafların bir bölümü böyle. Burada söylenen laflar sömürgeci Türk devletini, onun Kuzey Kürdistan'daki zulüm siyasetini, uygulamalarını aklamaktan başka ne anlama gelir?

CHP Kürdistan'da halkımızın kendi davasına sahip çıkmamasını, başkaldırmamasını, uslu uslu durmasını istemektedir. Mazlum ile zalimi, demokratik hakkını arayan ile kafatasçı saldırganı, işkenceciyle işkence edileni... aynı kefeye koymaktadır. Halkımıza, "siz başkaldırmazsanız, isyan etmezseniz sorun çıkmaz, barışçı bir ortam olur. O zaman analar ağlamaz vs. vb." laflar etmektedir.

Bu tür lafların ardında unutulana, unutturulmaya çalışılan gerçek şudur: Kuzey Kürdistan işgal ve ilhak edilmiştir. Kürdistan sömürgeci dört devlet tarafından parçalanmış, bunun büyük bir bölümü Türk devletinin egemenliği altına alınmıştır. Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan karşısındaki konumu açık sömürgeci bir devlet konumudur. Kürt halkı, sömürgeci zorbaların egemenliği altında zorla asimile edilmeye, kendi kimliğinden tümüyle arındırılmaya çalışılmıştır. Dilini kullanması bile yasaklanmıştır. Kürt hal-

kının kendi kaderini tayin, ayrı devlet kurma hakkı zorla elinden alınmıştır. Kürdistan'da sömürgecilerin uyguladığı politika, kölenin sahibine itaat politikasıdır. Kürtler sadık köleler haline getirilmek için çalışılıyor.

Böyle bir durumda Kürtler baskı ve zulme karşı başkaldırıyor, kendi kimliğine sahip çıkıyor, bazı demokratik hakları için mücadele ediyor. Kürtler bunu istediklerinde sömürgeciler bu hareketi bastırmak için her yolu mübah sayarak Kürdistan'da her vahşeti uygulayabilir görüyor. Kuzey Kürdistan'daki mücadeleyi engellemek için sömürgeci Türk devletinin düzenli ordusu, polisi... çeşitli resmi güçlerinin yanısıra özel çapulcular örgütleri kuruldu. Kürtleri içten parçalayan, onları birbirine kırdıran açık, gizli örgütler mantar gibi türedi. 4000'in üzerinde köy yakılıp yıkılarak boşaltıldı, Kürtler yerlerinden yurtlarından sürüldü, tacize, tecavüze uğradılar, katliamlardan geçirildiler, gözaltında kaybedildiler, cesetleri işkencehanelerin çöplüklerine atıldı, tank paletlerine bağlanan cesetler ibret olsun diye ortalıkta dolaştırıldı, gerilla ölümlerine tecavüz edildi, gerilla cesetleri parçalanarak askerlerin ne kadar vatansever olduğunu göseteren belgeler olarak kesik başlara basılıp pozlar verildi... vs. vs. CHP, herkes acılar çekti derken, bunları unutturmaya, faşist Türk devletini aklamaya çalışıyor.

Ezilen Kürt ulusu sömürgeci zulme başkaldırdığı, özgürleşme istemini mücadelesiyle ortaya koyduğu, kendi varlığına sahip çıkmak istediği için her türlü aşağılık uygulamaya maruz kaldı. Türk hakim sınıfları özgürleşme iste-

miyle ortaya çıkan Kürt ulusal mücadelesini birkez daha yenilgiye uğrattı. Kürt ulusuna "köle olarak kalmayı kabul ediyor musunuz, yoksa bu uygulamalara devam edelim mi?" barbar tavrıyla yaklaşıyorlar! Sömürgeci Türk devletinin Kürt ulusuna tanıdığı hak budur!

Olgu bu olduğu halde Kürt ulusal hareketi yenilgisinin muhasebesini yapıp, olguları açıkça halka anlatacağına; onlar herşey yolundaymış, Kürt ulusunun kurtuluşu için mücadele yürüyormuş, bu mücadeleyi yeni araçlarla sürdürüyorlarmış gibi kitleleri uyutmaya devam ediyorlar. Liberal burjuvazinin programını ezilen Kürt ulusuna kurtuluşları için tek yol olarak yutturmaya çalışıyorlar. Türk burjuvazisi de bu ortamı keyfince kullanıyor. Geline aşamada akılcı davranmak gerektiğini tartışıyorlar. "Bazı kırıntılarla kölelerimizi elde tutabileceksek, bunu neden yapmayalım" yönlü tartışmaları geliştiriyorlar. Kürt ulusuna "siz uysal köleler, Türk devletine sadık köleler olduğunuzu kabul edin, biz de size yönelik uygulamalarımızın biçimini gözden geçireceğiz." anlayışıyla yaklaşıyor,

Kürt politikasını bu temelde şekillendirmeye çalışıyorlar. Türk burjuva siyasetinde Kürt sorunu bağlamında “demokratikleşme, kardeşlik” vb. lafların gerçek anlamı budur. Kürt sorunu güya bu tür bir demokratikleşmeyle çözülmüş olacak!

Türk liberal burjuvazisi Kürt ulusal hareketini kendi kuyruğuna takmış durumda. Türk burjuvazisinin bir bölümü ve Kürt liberalleri elele Kürt halkını kendi özgürlük mücadelesinden vazgeçirip burjuva demokrasisinin kuyruğuna takmak için ideolojik bombardımana tabi tutuyor. Kürt sorununun çözümü demokrasinin bir sorunudur, demokratikleşme için mücadele edilmelidir vb. propagandalarla kitlelerin bilincini karartıyorlar. Türk liberalleriyle, Kürt ulusalcıları şimdi bir ağızdan demokrasi ninnisiyle Kürt ulusunu uyutmaya çalışıyorlar. Türk liberal burjuvazisinin kendi ekonomik gelişmesinin zorunlu kıldığı bir aşamayı Kürt sorununun da çözümü olarak göstermektedirler.

PKK ve çevresi, Abdullah Öcalan yakalanmadan önceki süreçte bazı kırıntılar karşılığında sistemle bütünleşecekleri yönünde bir siyaset güdüyorlardı. Ancak Öcalan yakalandıktan sonra, açıkça, kendilerini tümüyle sömürgeci Türk devletinin insafına terk ettiler. “Biz ne kadar çok barışçı olduğumuzu, bu devletin gelişmesi için çalıştığımızı gösterebilirsek, onlar da insan hakları, demokrasi çerçevesinde bize bazı haklarımızı verirler.” anlayışıyla siyaset yapıyor, kendilerinin sisteme karşı olmadıklarını ispatlamaya çalışıyorlar. Bunun için, onlara göre tüm sorunların çözüm kaynağı burjuva demokrasisidir, onu geliştirmek için mücadele edilmelidir! PKK ve çevresinin, diğer Kürt reformistlerinin bugünkü merkezi siyaseti budur. Onlar ezilenlerin kurtuluşu için değil, burjuva demokrasisi için, ezenlerin iktidarının varlığını sürdürmesi için mücadele ediyorlar.

Bu çerçevede dünyayı barbarlık altında tutan, kendi çıkarları için ezilen halklara kan ve gözyaşından, kölelikten başka bir seçenek bırakmayan emperyalist güçlerin politikalarını kurtuluş olarak görüyor, dünya halklarına bunu propaganda ediyorlar. Bunlar utanmazca, burjuva demokrasisini, hatta onun kimi kırıntılarını insanlık için en iyi çözüm olarak görüp, gösteriyorlar. Kürt sorununun çözümü adına emperyalistlere bel bağlayanlar halkımızı kandırıyor. Emperyalistler kendi çıkarları için çalışır.

Örneğin geçtiğimiz Nisan ayında Lüksemburg'da

Avrupa Birliği-Türkiye Ortaklık Konseyi Toplantısı, Brüksel’de Sosyalist Enternasyonal Toplantısı, Strasbourg’da Avrupa Parlamentosu Toplantısı yapıldı. Yine Antalya’da Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı Parlamenterler Asamblesi tarafından “21. yüzyılda Azınlıklar” konulu bir toplantı yapıldı.

Bu toplantılarda Türkiye'nin durumu bağlamındaki görüşmelerde Avrupalı emperyalistler Türkiye'nin Avrupa normlarına, Kopenhag Kriterlerine, insan hakları sözleşmelerine uygun düzenlemelere gitmesi gerektiğine yönelik tavırlar da takınmakta, bu yapılırken de Türk devletini incitmemeye özen gösteren bir dil kullanmaktadır.

Örneğin; Strasbourg toplantısında konuşan AB Dönem Başkanı Portekiz Dışişleri Bakanı Jaime Gama *“Türkiye Kürt sorunu dahil, Kopenhag Kriterleri ve kendi eksikliklerinin bilincindedir.”* demektedir.

Avrupa Birliği Konseyi Genişlemeden Sorumlu Komiseri Verheugen de şunları belirtiyor: *"Biz Türkiye ile daha ilişkilerin başındayız. Türkiye Ekim ayında bize, neler yapabileceğini yazılı olarak sunacak. Türkiye'nin gelişmeler sağlaması için yardıma ihtiyacı var. Politik sahada yapılması gerekli değişiklikler için de Avrupa Parlamentosuna görevler düşmektedir."*

Avrupa Parlamentosu Türkiye Raportörü Hannes Swaboda'ya göre de: *"Türkiye'de başta Kürt sorunu olmak üzere, diğer sorunların da çözümü için olumlu koşullar oluşmuştur. Türkiye bu fırsatı değerlendirmelidir."*

Yine, Antalya'daki toplantıda konuşan AGİTPA Azınlıklar Yüksek Komiseri Max Van der Stoep'e göre de: *"İnsan hakları ve azınlık haklarına saygı AB'nin temelini oluşturuyor"*.

Yukarıdaki alıntılarda da görüldüğü üzere emperyalist sözcüler Türkiye bağlamında açıkça ikiye bölünmüş tavırlar takınıyorlar: Biryandan Kürt sorunu, Kopenhag Kriterleri, insan hakları bağlamında Türkiye'nin sorunları olduğunu ifade ediyorlar, diğer yandan Türkiye'de olumlu koşulların varlığından, Türkiye'nin sorunlarının bilincinde olduğundan, ona yardım etmek gerektiğinden söz ediyorlar.

Tüm bu konuşmaların gerçek anlamı şudur: Emperyalistler bir araya geliyor, çıkarlarını en iyi biçimde nasıl tesis edeceklerini tartışıyorlar. Bunu yaparken de dünya halklarını kandırmak için insan hakları, demokratikleşme vb. söylemleri kendi çıkarlarını gizleyecek kılıflar olarak kullanmaya çalışıyorlar. Örneğin, azınlık haklarını koruma görüntüsü altında emperyalist çıkar birlikleri dünya halklarına şirin gösterilmeye çalışılıyor. Ne diyor, Azınlıklar Yüksek Komiseri? *"İnsan hakları ve azınlık haklarına saygı AB'nin temelini oluşturuyor"*

Düpedüz yalan! Emperyalist büyük güçler dünyayı sömürmede rekabet güçlerini arttırmak için güçlerini birleştirme ihtiyacı duymaktadırlar. AB bu anlayışın bir ürünüdür. AB, Avrupalı emperyalist güçlerin çıkar birliğidir. AB'nin temelini onların çıkarları oluşturuyor. Olgu budur!

Emperyalistlerin çıkarlarıyla çelişen insan hakları, azınlık hakları, demokrasi vb. olmaz. Bunların Kürt sorunu dedikleri sorun da anda çıkarlarına ne ölçüde yarıyorsa o ölçüde vardır ve o ölçüde çözüm(!) getirilir. Demokratikleşmenin kıymeti de ancak bu çerçevede vardır!

"Azınlık hakları" demagojisiyle Kürt ulusunun ulus olarak varlığı da inkar edilip Kürt ulusu, bir azınlık olarak gösterilmektedir. Olgunun kendisi böyle, ama tam da bu gerçekler atlanıyor ve Kürt halkı emperyalist politikalarla kandırılıyor. Bugün Kürt ulusal hareketine damgasını vuran, onu sisteme entegre etmeye çalışan Kürt liberal burjuva siyasetçileri, burjuva demokrasisini tüm sorunların çözüm kaynağı olarak göstermek için muazzam bir propagandaya girişmiş durumda. Onlara göre demokratikleşme her derdin devasıdır. Kürt sorununun çözümü de buradadır; başka çözüm yolu yoktur. Kürt liberal burjuvazisi, Kürt reformistleri her kıpırdanışı demokratikleşmenin bir adımı olarak adlandırmaya, umut bağlamaya çalışıyor. Türk sömürgecilerinin oluşturduğu gündem içinde en ön sırada yer almaya, onlara şirin görünmeye büyük özen gösteriyor.

Bir-iki örnek: Türk hakim sınıfları cumhurbaşkanlarını seçiyor. Kürtler umut bağlıyor. Cumhurbaşkanı'nın demokratikleşmenin kapısını aralamasını diliyorlar. Sanki istedikleri gibi bir cumhurbaşkanı seçilirse, Kürt sorununa çözüm yolu açılacakmış gibi propagandalara girişiyorlar. Şimdi "sürece uygun" cumhurbaşkanları seçildi. Bakalım bu kapıyı ne kadar aralayacak!

CHP barajı aşmak için "yeni" süreçte Kürtleri nasıl kullanacağı hesapları içinde Kürt bölgelerinde çalışmalar başlatıyor. Buralarda laf düzeyinde Kürt sorundan söz etme ihtiyacı duyuyor. Kürtler buna umut bağlıyor. PKK Başkanlık Konseyi adına mektuplar yazılıyor, dilekler, istekler sıralanıyor.

Avrupalı emperyalistler kendi çıkarlarına uygun faaliyetler içinde işlerini yoluna koymaya çalışıyorlar. Kürtler buna umut bağlıyor.

Neyi propaganda ediyorlar?

Türkiye'de demokratikleşme olacak ve Kürt sorunu çözülecek! Bunlara göre; yalnızca Kürt sorununun çözümü bağlamında da değil; tüm insanlık için en iyi çözüm demokratikleşmedir, bugün devrimcilik de bunun için mücadeledir.

Bütün bunlar palavradır.

Bir tek örnek verelim.

Mademki burjuva demokrasisi her derde devadır, mademki Avrupa'nın demokratik kriterlerine uyulduğunda Kürt sorunu çözülecek. Öyleyse bir talepte bulunalım: Kürt halkı kendi ülkesinin sömürgeleştirilmesine karşıdır, sömürgeci güçler buradan elini çeksinler. Bu demokratik bir talep değil midir?

Kürtlerin de Türkler kadar eşit haklara sahip olmasını istemek en doğal haklarıdır ve bu gayet demokratik bir taleptir. Öyleyse nasıl ki Türklerin kendi devletleri var, o zaman aynı haktan Kürtler neden yarar-

lanmasın? Neden bu demokratik haklarına sahip çıkmazlar? Eşitlik burjuva demokrasisinin en temel normlarından biri değil miydi? Eğer doğruysa, o halde Kürtler için de geçerli olmalı!

Ama hayır olmaz. Talepler böyle geldiğinde işler değişir. Öyle demokratikleşme olur mu? Ne demek kendi devletine sahip olmak? vs.

Neden olmuyor?

Çünkü bugünkü aşamada böyle bir şey emperyalistlerin çıkarıyla çelişmektedir. Bugün Kürtlerin demokratik hakları uğruna Türk devletini karşıya almak onlar için akılcı değil! Emperyalistlerin Kürtlere, Kürt sorununa yaklaşımı budur. Demek ki, demokratik hakkın kime, ne zaman verilip verilmeyeceği; insan hakları bağlamında sözettikleri normların kimler için geçerli olup olmadığı meselesi, emperyalistlerin bileceği bir meseledir. Onlar ölçer-biçer duruma göre karar verirler... Alın size Avrupa normları, Kopenhag Kriterleri, insan hakları vb. vb. Öyleyse neden halkımızı kandırıyorsunuz?

Halkımız feodal ağanın, beyin boyunduruğu altında inim inim inlerken, bunun yanı sıra sömürgeci zalimlerin baskı ve zulmünden başını kaldıramaz oldu. Feodalizmin, sömürgeciliğin acımasızlığını kader gibi kabullenmek, her türlü acıyı doğalmış gibi yaşamak zorunda bırakıldı. Yer yer, çekilmez olan bu yaşam tarzına karşı kendi kaderini çizmek için başkaldırdı, isyan etti. Ama ne yazık ki, hemen hepsi de bastırıldı. Bu bağlamda, feodal, burjuva reformist önderlikler kendi sorumluluklarını gizlemek için her defasında yeni yol ve yöntemler adına, yeni siyaset adına kitleleri gerçek kurtuluş yolunda; devrim yolunda uzaklaştırmayı başardılar. Bugün yapılan da budur!

Halkımız barış, kardeşlik, özgürlük istiyor... Halkımız baskı, zulüm, işkence istemiyor. Halkımız ağanın, beyin, şeyhin... uşağı olmak istemiyor. Korucunun kulu olmak istemiyor. Jandarmanın kral gibi hareket etmesini istemiyor. Aşsız, işsiz, sefil, perişan olmak istemiyor... Kürt halkı eskisi gibi yaşamak istemiyor... Bu haklı istemler özgürlük, bağımsızlık, devrim, sosyalizm mücadelesinin yükseltilmesinde kullanılacağına, Kürt burjuva siyasetçileri tarafından düzen içinde çarçur ediliyor. Bu istemleri burjuvazinin demokrasi değirmeninde öğütüyorlar. Birkaç kırıntıyı Kürt sorununun çözümü olarak görüp, gösteriyorlar.

Hayır! Kürt ulusal sorununu, onu yaratanlar çözemez. Kürt ulusal sorunu emperyalistler tarafından, burjuva demokrasisi vs. adına çözülecek bir sorun değildir.

Bu sorun proletarya önderliğinde devrimlerle çözülebilecek bir sorundur. Bunun ötesi yalandır, ezilen Kürt ulusunu kandırmaktır! Büyük siyaset yapıyoruz pozlarıyla bugün meydanı kimseye bırakmayanların halkımızın kurtuluş yolunu nasıl tıkadıklarını süreç mutlaka kanıtlayacak, tarih bunları mutlaka yazacaktır!

9 Mayıs 2000 ✕

2000'li yılların ilk Newroz'undan...

AMED

Yasaklanan ve izin verilen kutlamalar, Newroz ve Nevruz kutlamaları vb. görüntüler içiçe geçse de 2000'li yılların ilk Newroz'u, 1999 Newroz'unun tersine Kuzey Kürdistan-Türkiye çapında esas olarak barışçıl biçimde kutlandı.

Bu yılki Newroz kutlamalarının barışçıl biçimde geçmesinin esas nedeni, -bazı yerlerde kutlamaların devlet tarafından yasaklanmasına rağmen- birçok büyük ve küçük şehirde devlet tarafından HA-DEP'in örgütlediği kutlamalara izin verilmesi ve HA-DEP önderliğindeki kutlamaların düzeni rahatsız edecek içerikten yoksun olmasıdır.

Bu yıl birçok şehirde devletin HADEP önderliğindeki Newroz kutlamalarına izin vermesi, hakim sınıfların 1990'lı yılların başından bu yana yapmak istedikleri Newroz'u Nevruzlaştırma amaçlarından vazgeçtikleri anlamına gelmiyor.

PKK'nin İmralı süreci ve sonrasında takındığı tavırlarla, 7. Olağanüstü Kongre'lerinde aldıkları kararlarla faşist Türk devletini ikna etme çabalarının sürdürüldüğü bir ortamda, Türk hakim sınıfları Newroz'u içerik olarak da kendi istemlerine uygun hale getirmenin ortamını elde etmiştir.

2000'li yılların ilk Newroz dönemine, PKK'nin faşist Türk devletiyle bütünleşme adımlarını attığı, daha da ileri adımlar atacağını ilan ettiği; 1990'lı yıllarda Kuzey Kürdistan yoksul halkının ulusal baskıya karşı mücadele günü, sembolü haline getirdiği Newroz'u, TC ile "barış", "demokratik cumhuriyet" siyasetinin Kürt ulusuna özgürlük getireceği demagojisiyle TC ile uzlaşma, barış günü haline getirmeyi esas amaç edindiği bir ortamda girildi.

Böylesi bir ortam hakim sınıfların Newroz'u Nevruzlaştırması için şatafatlı devlet gösterili Nevruz kutlamalarına son yıllarda olduğu gibi özel bir çaba göstermesine gerek bırakmadı. Bu yıl devlet tarafından gösterişli kutlamalar yapılmasa da, Newroz, "Türk dünyasının en eski bayramı" olarak değişik biçimlerde kutlandı. Nevruzlaştırma çabaları sürdürüldü.

"Vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü" koruma çabası içinde olan faşist Türk devletinin Newroz'un "birlik, beraberlik ve kardeşlik" simgesi olduğu siyasetine; PKK'nin "demokratik cumhuriyet" ve

"barış" siyaseti eklenince, PKK ve HADEP önderliğindeki Newroz ve devletin Nevruz kutlamaları siyasi içerik olarak benzeşmeye başladı.

Gerek PKK ve HADEP önderliğindeki Newroz kutlamalarında olsun, gerekse de devletin Nevruz kutlamalarında olsun savunulan temel düşünce "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" düşüncesi olmuştur. Newroz kutlamalarında bu kavram bu biçimde açıkça kullanılsa da, PKK ve HADEP önderliğindeki tüm kutlamaların içeriği "TC'nin bölünmez bütünlüğü"nin savunulduğu siyaset olmuştur.

Türk devlet yetkilileri HADEP veya başka partilere EMEP, SiP, ÖDP gibi partilere Newroz kutlama izni verirken taşınmamasını istediği pankartları ve atılmasını istediği sloganları da belirtmiş ve bu partilerden garanti aldıktan sonra kutlama izni vermişlerdir. Örneğin Adana'daki Newroz kutlamalarında atılan bazı sloganlar önceden belirlenmiş sloganlar içinde olmadığı için, düzenleme komitesi üyeleri **"Arkadaşlar, belirlenen sloganların dışında slogan atmayalım"** vb. uyarılarda bulunarak işlerine gelmediği sloganlara engel olmuşlardır. Aynı tavır diğer yerlerde de takınıldı. Düzeni tehdit eden sloganları bırakın bir kenara, hakim sınıfların hoşuna gitmeyen düzen içi sloganların (örneğin "Biji Aşiti", "Biji Newroz" gibi sloganların) atılmasına bile müdahale edildi.

İşte 2000'li yılların ilk Newroz kutlamalarının esas olarak barışçıl geçmesinin temeli ve nedeni, HADEP ve PKK'nin (Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki kutlama-

larda PKK, HADEP olarak göründü) Newroz'u, TC ile "barış, birlik ve beraberlik" siyasetine uygun kutlamış olmasıdır. Böylece PKK'nin sistemle buluşma isteğiyle Newroz'a önceki dönemlerde yüklenen misyonlar da birer birer terkedilmektedir.

Başka türlü ifade edersek, 1990'lı yılların başından bu yana ulusal baskıya karşı seslerin yükseltildiği Newroz kutlamalarına karşı, faşist Türk devletinin saldırganlığının bu Newroz'da geçmişteki gibi yoğun biçimde uygulanmamasının ve birçok yerde kutlamalara izin verilmesinin esas nedeni, PKK'nin TC ile bütünleşme siyasetinin de sonucu olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de PKK ve HADEP'in etkilediği geniş kitle içinde ulusal baskıya karşı yükselen seslerin esas olarak kesilmiş olmasıdır.

Kuşkusuz ki, şimdi de yükselen sesler var! Fakat bu yükselen seslerde dile getirilen talepler ve savunulan siyaset, Kürt ulusunu ulusal azınlık olarak ele alan ve sorunu anayasal değişikliklerle bazı kültürel hakların elde edilmesiyle çözülecek bir sorun olarak gösteren; kısacası ulusal sorunu hakim sınıfların "Türk ulusu mozaiki" siyaseti çerçevesinde ele alan bir siyasettir. Böylesi bir siyasetin dile getirildiği seslerin yükseltilmesi ise hakim sınıfları pek de rahatsız etmemektedir.

Hakim sınıflar Newroz eylemlerine karşı tavır takınırken, Newroz'a siyasi bir içerik atfedilmesinin yanlış olduğunu, bayramların siyasete alet edilmemesi gerektiğini vb. vb. görüşler de savunuyorlar. Bu tav-

rı takınırken kendilerinin de siyaset yaptığını kitlelerden gizleme sahtekarlıklarını bir kenara bırakırsak, PKK ve HADEP başta olmak üzere birçok reformist parti de Newroz'un bayram biçiminde kutlanması, Newroz'da eylem yapılmaması siyasetine ortak olmaya başladılar. Newroz'un Nevruzlaştırılmasına katkı için ellerinden geleni yaptılar.

HAKİM SINIFLARIN NEVRUZ TAVRI: YİNE IRKÇI, YİNE ŞOVEN

2000 yılı Newroz'unda, Newroz'un Nevruzlaştırılması kutlamaları hakim sınıflar tarafından yine "Türk dünyası"nın propagandası temelinde yapıldı. "Türklerin bayramı" olduğu 1990'lı yılların başında keşfedilen Nevruz, Türk hakim sınıfları tarafından "en eski Türk bayramı" olarak kitlelere empoze edilmektedir.

Newroz'un "en eski Türk bayramı" olduğu konusunda tüm emireri medyanın kalemşörleri hemfikir olsa da, bu eski olmanın kaç bin yıl olduğu konusunda karmaşa var... Şimdilik 3000 ile 9500 yıl arasında atıp tutmalar sürüyor. Gelecek dönemde Newroz'un

dünyanın ve ilk insanların varlığı kadar eski olduğu tezi savunulursa hiç şaşmayın!

1991 yılında devletin resmi kutlamaları başladı ve bugüne kadar değişik biçimlerde de sürdü. Bu yıl da TC'nin Kültür Bakanlığı tarafından değişik kutlamalar yapıldı. "Uluslararası Nevruz Sempozyumu" adı altında Türki cumhuriyetlerden gelen ve şoven, milliyetçiliğin savunucuları Newroz'un "tarihi" üzerine görüş alışverişi yaptı. Son yıllarda olduğu gibi bu yıl da "Çizgi filmli Nevruz" tanıtımı yapıldı. Devlet Klasik Türk Müziği Korosu ve Türk Halk Müziği Korosu Derisi, Urfa, Iğdır, Kars, Tarsus, Mersin ve Adana gibi illerde konserler verdi. Bazı devlet bakanları yine değişik kutlamalarda boy göstererek ateşler üzerinde atlayıp yumurta tokuşturdu!

Bu arada her sene "yeni buluş"lar yapılarak Newroz'un Nevruzlaştırılması çabalarına yapılan "katkılar" da sürdü, sürüyor. Newroz'un hangi adlar altında kutlandığına: Manisa'da **"Mart içeri pire dışarı"** şenlikleri; Giresun'da **"Mart Bozumu"**; Ağrı ve Iğdır'da **"genç kız ve erkeklerin akarsuda yıkanarak dilek dilemesi"**; Malatya'da **"Kış bitti bayramı"**; Silişk'de **"Mart ipliği"** vb. vb. örnekler verilerek Newroz'un, siyasi bir içeriğe sahip olmadan kutlanması köşe taşları döşenmeye çalışıldı.

Hakim sınıfların bu çabaları emireri medya tarafından kitlelere yoğun bir biçimde empoze edilmeye çalışıldı. Emireri medya Newroz öncesinde ve sonrasında Newroz'un siyasi içerikli kutlamalarına karşı yayınlar yaptı. Buna iki örnek:

"Türk milletinin geçmişinden günümüze kadar yaşattığı Nevruz geleneği, belli bir ideolojinin bayrağı haline getirmek isteyen kesimler dışlanarak, barış, dostluk, kardeşlik, sevgi, hoşgörü, diriliş, bolluk, bereket, iyilik, güzellik içerisinde geçecek." (abç) (Türkiye, 20 Mart 2000)

"Yapılacak şey, en azından, Orta Asya ile dayanışma adına, Nevruz'u, orijinal öğeleriyle kutlamak, kutlamaları yaygınlaştırmak ve her halükarda, Nevruz'un politize edilmesinin önüne geçmektir." (abç) (Türkiye, 24 Mart 2000)

Emireri medyanın bu tavrını devletin başına çöreklenen ırkçı, faşist temsilcilerin tavırları tamamlamaktadır. Cumhurbaşkanı Demirel, Başbakan Ecevit ve MHP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Bahçeli başta olmak üzere devlet yetkilileri tarafından yayınlanan Newroz mesajlarında "Nevruz ulusal birliğin simgesi", "Türk dünyasının bayramı" olarak kutlandı. Bu temelde hepsi de "barış"tan, "kardeşlik"ten, "birlik ve beraberlik"ten dem vurarak barış güvercini ve demokrat kesiliverdiler!

Faşist Türk devletinin "birlik, beraberlik ve kardeşlik" çağrılarının gerçek içeriği: "Vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü'nün, "Türk dünyasının birliği'nin", Turancılığın savunulması; Türk hakim sınıflarının iktidarının, faşizmin kabulü, ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal varlığının reddi, kısacası köleliğin kabul edilmesidir.

Hakim sınıfların "birlik, beraberlik, kardeşlik" çağrıları sahtekârcadır. Onlar bu tür çağrıları, Türk işçi ve emekçilerini kendi yanlarına çekmek, onları "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur!" vb. demagojilerle uyutarak başka uluslardan sınıf kardeşlerine karşı düşman etmek için kullanıyorlar.

Hakim sınıfların bu sahtekârlıklarına karşı değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin, başta da devrimcilerin ve komünistlerin vermesi gereken yanıt; "Halkların kardeşliği için tek yol devrim!" yanıtı olmalıdır.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler, birliğin, beraberliğin, kardeşliğin değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında olması gerektiğini; ve işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin faşist Türk devletiyle, Türk hakim sınıflarıyla birlik, beraberlik ve kardeşliği reddettiğini yüksek sesle haykırmalıdır.

Sömürgeci Türk hakim sınıflarının Newroz'u Türkleştirmesine ve bu araçla da Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etme siyasetine karşı mücadele etmek sadece devrimcilerin, komünistlerin değil, her tutarlı demokratın da görevidir.

Sömürgeci Türk devletinin şoven ve ırkçı yüzünü gösteren bir başka durum ise, İstanbul Valiliği'nin HADEP'in başvurusunu reddetme gerekçesi oldu. "W" krizi diye de adlandırılan bu olay, gerçekte TC'nin ırkçı, faşist yüzünü göstermektedir.

HADEP birçok ilde Newroz kutlamaları için sözkonusu illerin valiliklerine başvuruda bulundu. Başta Diyarbakır olmak üzere Adana, Mersin, İzmir, Antal-

ya, Manisa gibi illerde HADEP'e kutlama izni verilirken Malatya, Mardin, Urfa, Muş, Kars ve Dersim'de kutlamalara izin verilmedi. Kutlamalara izin verilmeyen bir diğer il de İstanbul oldu.

HADEP İstanbul İl Örgütü "Newroz resepsiyonu" yapmak için İstanbul Valiliği'ne başvuruda bulundu. İstanbul Valisi'nin izin vermeme gerekçesi "Newroz" kelimesinin yazılış itibarıyla Türkçe bir kelime olmadığı, "W" harfinin Türkçe alfabede bulunmadığı ve bu haliyle kanuna uygun bir müracaat olmadığıdır. HADEP'ten "başvurunuzu düzeltip kanuna uygun müracaat etmeniz halinde müracaatınız değerlendirmeye alınacaktır" talebinden bulunuldu.

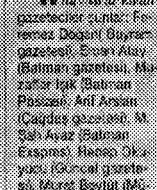
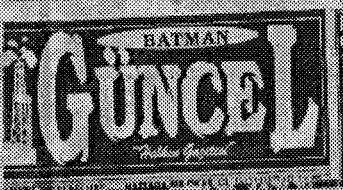
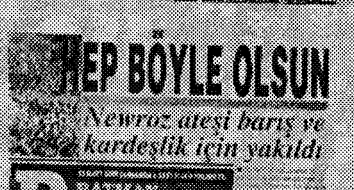
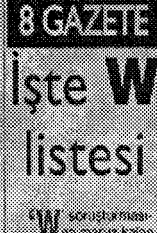
Buna karşı HADEP, "bu bayramın adı Newroz'dur" diyerek ilk başvurusunu olduğu gibi yeniden valiliğe gönderdi. Sonuç, resepsiyon yapılmadı! Türkiye'nin de birçok ilinde "Newroz kutlama başvuruları"na izin verildiği bilindiğinde İstanbul Valisi'nin tavrı "keyfi" bir uygulama olarak görülebilir. Fakat bu görüntü sadece gerçeğin üstünü örtmeye yaramaktadır.

İstanbul Valisi'nin takındığı tavır faşist Türk devletinin gerçek yüzünü gösteren bir tavidir. Onlar gerçekte, Türk olmayan, Türkçe olmayan her şeye kin beslemekte ve yaşam hakkı tanımamaktadır. Sorunun özü "W" harfine karşı olmak değildir. "W" harfi hakim sınıf temsilcilerinin de Internet adreslerinde bol bol kullanılmaktadır.

İstanbul Valisi'nin Newroz kavramının Türkçe olmadığı ve "W" harfinin Türkçe alfabede olmadığı vb. gerekçesiyle HADEP'e Newroz kutlama izni vermesinin esas nedeni, Newroz'un Türkiye'de Kürt ulu-

We 2. skandal

● Newroz Bayramı ile ilgili haberlerinde Newroz'u Newroz olarak kullanan Batman'daki 8 yerel gazetenin yazışan müdürleri hakkında, savcılığa soruşturma başlatıldı.

Sömürgeci Türk devletinin şoven ve ırkçı yüzünü gösteren bir başka durum ise, İstanbul Valiliği'nin HADEP'in başvurusunu reddetme gerekçesi oldu.

"W" krizi diye de adlandırılan bu olay, gerçekte TC'nin ırkçı, faşist yüzünü göstermektedir.

sunun ulusal varlığını dile getirmenin simgesi olarak kabul edilmesidir. İstanbul Valisi TC'nin Avrupa Birliği'ne girme sürecinde yapmaya çalıştığı makyajlara uymayıp gerçek yüzünü, ırkçı, şoven yüzünü göstermiştir. Newroz'a izin vermeyen Vali, Nevruz kutlayıp ateşten atlama becerisini de gösterdi bu arada!

İstanbul'da kutlamalara izin verilmezken Batman'da da yerel gazetelerde Newroz kavramı kullanılınca "2. W" harfi sorunu gündeme geldi. Batman'da 8 yerel gazetenin yazarları müdürleri ve gazeteciler Batman Emniyet Müdürlüğü'ne çağırılarak sorgulandılar ve sorgularından sonra Cumhuriyet Savcılığına gönderilerek haklarında soruşturma açıldı. Gelecek yıllarda Newroz ve Nevruz yerine "Yeni-gün" adıyla kutlamalar yapılırsa şaşmamak lazım! Çünkü Newroz gibi Nevruz kavramı da Türkçe değil!

NEWROZ KUTLAMALARI...

HADEP önderliğinde yapılan kutlamalara egemen olan siyaset, PKK'nin "barış" ve "demokratik cumhuriyet" siyaseti oldu. Bu bağlamda da HADEP yaptığı kutlamalara "Barış Şölenu" adını verdi. "Yaşasın barış", "yaşasın Newroz", "yaşasın demokratik cumhuriyet", "idama hayır", "genel af", "dilimi ve kültürümü istiyorum", "köye dönüş sağlansın" vb. sloganlar HADEP önderliğinde yapılan kutlamalarda atılan esas

sloganlar oldu.

Bu dönemde Newroz'la ilgili PKK'nin açıklamaları da aynı temelde oldu. Newroz'dan iki hafta önce PKK Parti Meclisi üyesi A. H. Kaytan: "Devletin ayrı resmi Newroz yapmasına gerek yok. Halk yığınları serbest bırakılsın, 7'den 70'e kadar herkes Newroz şenliklerine katılsın. Devletin bundan hiçbir kaygı duymaması gerekir." (5 Mart, MEDYA TV'deki açıklamasından) açıklamasını yaparak devlete Newroz'u birlikte kutlama çağrısı yaptı ve PKK'nin Newroz kutlamaları bağlamındaki yaklaşımını ortaya koydu.

Faşist Türk devletinin temsilcileri "birlik, beraberlik ve kardeşlik" demagogilerine Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin varlığını inkar etmek için başvururken; PKK de "halkların kardeşliği", "birlik ve beraberlik" demagojisine başvurarak Kürdistanlı emekçi kitleleri düzene entegre etmek için kandırmaktadır.

PKK'nin esas siyaseti faşist Türk devletiyle bütünleşme siyasetidir. Bunların "halkların kardeşliği"nden anladıkları şey, faşist Türk devletiyle barıştır! TC'nin devlet sınırlarının savunulmasıdır! Kürt ulusal kimliğinin, ulus olarak varlığının inkarı siyasetidir. Halkların kardeşliği tespitleri gerçekte halklara köleliği önermenin tespitleridir.

HADEP önderliğinde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılan tüm kutlamalarda PKK'nin bu tavrıyla uyum içinde hareket edildi. HADEP dışında HADEP ile birlikte bazı şehirlerde kutlama yapan parti ve demokratik kitle örgütleri de (ÖDP, EMEP, SİP, DHGG vb.vb.) bu siyasete hizmette kusur etmediler. Hepsinin Newroz bağlamındaki tavrını en yalın haliyle şu tespit ortaya koymaktadır:

"Newroz bayramı, Türkiye kültür zenginliğinin ortak değeri haline getirilmelidir. Türkiye mozağini farklılıkları gözeterek, yasal, demokratik çerçevede tanımlamak, Newroz'un anlamıyla ilgilidir ve gerçekliğimize uygundur." (Demokrasi Hareketi Girişim Grubu'nun (DHGG) açıklamasından, Özgür Politika, 19 Mart 2000)

Bu tavır, ilk bakışta demokratik bir anlayışı savunan bir tavır gibi görünmektedir. Öyle ya, farklılıkların gözetilmesinden, yasal ve demokratik çerçevede tanımlamaktan ve Newroz'un Türkiye kültür zenginliğinin ortak değeri haline getirilmesinden bahsedilmektedir. Bu tavır demokratik görünebilir, fakat bu demokratiklik gerçekte burjuvazinin egemenliğinin kabul edildiği, egemenlerin ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal varlığını inkar ettiği siyaseti yumuşatma ve temize çıkarma tavrıdır.

"Türkiye kültür zenginliğinin ortak değeri" haline getirilmesi talebi, gerçekte ezilen Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin kültür zenginliğinin inkar edilmesi talebidir. Bu talep, Türk hakim sınıfları tarafından uygulanan bir siyaseti nitelik olarak değiştirme talebi değil, uygulanan inkâr ve şoven siyasete Newroz'un da eklenerek genişletilmesinin talebidir. Bu ise Newroz'un TC tarafından Nevruzlaştırılmaya çalışması temelinde yapılmaktadır aslında. TC ile bu burjuva de-

mokrasisinin savunucuları arasındaki fark özde değildir.

TC, Newroz'u Nevruzlaştırarak bunu sadece Türklerin bayramı olarak kutlanmasına çaba göstererek Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etmekte; DHGG ve aynı mecrada yürüyenler ise bu kaba ırkçılığı, şovenizmi yumuşatmaya çalışarak Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etmektedir.

PKK Başkanlık Konseyi'nin yayınladığı Newroz mesajında da aynı çerçevede, yani TC ile barışı, Kürt ulusunun ulusal kimliğini inkar eden ve "demokratik cumhuriyet" safasatısıyla Kürtlere biçim değiştirmiş bir köleliği vaaz eden tavrı takınıldı. Buna göre; *"Newroz yeni yüzyılın şafağında bir yeniden doğuş, birlik ve dayanışma günü olarak demokratik cumhuriyetin harcına, güç, cesaret ve moral kaynağına dönüşmelidir."* (Özgür Politika, 20 Mart 2000)

Buradaki birlik ve dayanışma kavramları doğru ve çekici tespitler gibi görünmektedir. Fakat gerçekte kimlerle birlik, kimle dayanışma sorusu sorulup bu soruya PKK'nin "demokratik cumhuriyet" siyaseti temelinde cevap verildiğinde bu birlik ve dayanışmanın faşist Türk devletiyle, onun hakim sınıflarıyla birlik ve dayanışma anlamına geldiği ortaya çıkmaktadır. Bu yaklaşım TC'nin Diyarbakır'da ve başka illerde HADEP'in kutlamalarına ve Diyarbakır'da olduğu gibi Kürtçe konuşmaya izin vermesine tavrı takınan PKK Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan'ın tavrında da kendisini göstermektedir. Osman Öcalan TC devletinin yetkililerinin yaklaşımını olumlayarak şunları savunmaktadır:

"Bizim de bu adımın değerini bilmemiz ve karşılık vermemiz gerekir. Kürt tarafı, küçük olan bu adımı basite almamalıdır, önemsemelidir. Bu gösteriyor ki birbirimizi anlamaya başladık. Devlet ve Kürt halkı birbirini anlama sürecine girmiştir. Bunun daha da gelişmesi, partimizin de arzusudur. Önderliğimizin arzusudur." (Özgür Politika, 21 Mart 2000)

"Eğer Kürtler meydanlara en geniş biçimde çıkar, Newroz'u barış şenlikleri biçiminde kutlar, herkese barış mesajları iletirlerse, bunun yanıtı kalmayacağı inancındayız." (aynı yerden)

Bu siyasete uygun olarak da HADEP'in örgütlediği kutlamalara faşist Türk devletinin değişik yetkilileri de davet edildi. Kutlamalara izin verilen illerde ise HADEP tarafından kutlamalara karşı "anlayış" gösterdikleri için Valiliklere ve Emniyet Müdürlüklerine teşekkür edilerek saygılar sunuldu!

Newroz'un hemen ardında yapılan yorumlar, açıklanan istek ve dilekler de Newroz'un TC ile bütünleşmenin aracı olarak kullanılmak istendiğini ortaya koydu. Burjuvazinin sesi medyada *"Zafer işareti ile barış olmaz..."* başlıklı yazılar yayınlanıp *"Bu zafer hangi zaferdir, nerede kime karşı kazanılmıştır? (...) zafer işareti yapan o parmaklar havaya kalktıkça barış en azından tehlikeye düşer"* diye "barış" isteyenlere uslu durun uyarısı yapılırken; Kürt ulusunun kurtuluşu adına ortaya çıkanlar ise Newroz'un Kurban Bay-

ramı, Ramazan Bayramı gibi resmi bir bayram haline getirilmesi dileğinde bulundular.

Bu konuda Mahmut Baksi şöyle tavrı takınıyor:

"Newroz'u artık illegal olmaktan çıkarıp legalize edebilirler, o günü resmi tatil olarak takvimlere işleyebilirler. Eminim ki böyle bir değişiklik, Kürt halkı her yıl Newroz Bayramı'nı; kardeşlik, dostluk ve barış içinde kutlayacaktır. Kürt halkının TC'ye karşı güveni ve sevgisi daha da artacaktır." (Özgür Politika, 23 Mart 2000)

İşte Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulmasını istediğini söyleyenlerin tavrı budur! Bunlar faşist Türk devletine Kürt halkını nasıl kendisine bağlayabileceği konusunda akıl vermektedir. Newroz'un resmi tatil olarak ilan edilmesinin önünde aslında önemli hiçbir engel yoktur. Faşist Türk devletinin ortamı hazırladık-tan sonra böylesi bir adımı atması mümkündür.

Newroz'un legalize edilmesini Kürt ulusunun TC'ye güven ve sevgi duymasının bir aracı olarak kullanmak isteyenler, Kürt ulusuna köleliğe boyun eğmeyi, köle sahiplerine güven ve sevgi duymayı öğütlemekten başka bir iş yapmamaktadır. Bu ise Kürt ulusuna ve halkına değil, faşist Türk devletine hizmettir!

2000'li yılların bu ilk Newroz kutlamalarında kitlelere taşınan bilinç, "barış", "demokratik cumhuriyet" ve "özgürlük" adına, faşist Türk devletiyle barış içinde birarada yaşama, biçimi değişebilecek olan köleliğe boyun eğme bilinci olmuştur. Kürt ve Türk liberal burjuvazisinin siyasetinin savunulması bağlamında Newroz ile Nevruz benzeri platformlarda buluşmuştur.

Devrimcilerin ve komünistlerin siyaseti, Newroz eylemlerinde önemli bir etkiye sahip olamamıştır. Biz Bolşeviklerin takındığı doğru tavırlar kitlelere ulaştırılmaya çalışılmıştır. Fakat bu doğru tavırlar geniş kitleleri etkileme durumunda olmamıştır.

Bugün kitleleri etkileyen esas siyaset düzeniçi, reformist siyasettir. Newroz kutlamalarında da bu gerçek bir kez daha görülmüştür.

Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanması ve özgürleşmesi; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaması ancak ve ancak faşist Türk devletinin, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle, devrimle yıkılmasıyla gerçekleşecektir.

Görev, kitlelere marksist-leninist bilinç taşıyıp kitleleri devrim için mücadeleye kazanmaktır!

Görev, Marksizm-Leninizm bilimi ışığında geniş kitlelere yol gösterebilecek Bolşevik bir partiyi inşa etmektir!

Bunun için de Marksizm-Leninizm biliminin gerçek savunucusu olan Partiya Bolşevik (Kurdîstana Bakur)'un inşasına omuz verin, örgütlenin!

Kürt halkının köleliğinin sürdürülmesinin siyaseti olan TC ile "barış" ve "demokratik cumhuriyet" siyasetine karşı, Newroz ateşi devrim için körüklenmelidir!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Nisan 2000 X

Haydi Newroz ateşini devrim ateşi ile körüklemeye!

Ikibinli yılların ilk Newroz'u yaklaşıyor. Kürt ulusundan işçiler, emekçiler, yoksul köylüler en doğal hakları olan ulusal hak ve özgürlükleri için alanlara çıkıp haykıracaklar. Bugüne kadar Kürt ulusunun en ufak bir direnişini dahi kanla bastıran faşist Türk devletinin eli kanlı cellatları yine iş başında olacaklar.

1984 yılından bu yana PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için her yolu mübah gören, Kuzey Kürdistan'ı neredeyse insansızlaştıran bu faşist devlet, dün olduğu gibi bugün de teslimiyeti dayatmıştır. Teslim olmayanlara, baskıyı, zulmü, işkenceyi, katliamları dayatmıştır.

Bu devletin, cumhuriyet tarihinden bu yana, siyasetindeki uygulamalarında hiç bir değişiklik olmamıştır. 1900'lü yılların başında Ermenileri soykırımdan geçiren, gelişen bütün irili ufaklı Kürt isyanlarını kanla bastıran, bu devlettir. Diyarbakır zindanlarında esir aldığı PKK'li tutsakları, Ulucanlar tabutluğunda esir aldığı devrimcileri katleden, Gazi'de 21 insanı bilinçli hedef göstererek, katleden bu devlettir. Bu devlet Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin düşmanıdır.

1984 yılından bu yana, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için mücadele yürüten PKK'nin, devrimci olmayan tutarsız anti emperyalist tavırlarıyla (bu kendini, Suriye, İran ve eski Sovyetler Birliği'ne karşı tavrında gösteriyordu.) sergilediği siyasi çizgisi, özellikle 1993'de tek taraflı ilan ettiği ateşkesle, bütünüyle reformist temele oturmuştu. 15 Şubat 1999'da, uluslararası komplo sonucu CIA, MOSSAD, MİT işbirliğiyle tutsak edilen Öcalan, İmralı sürecindeki savunmasıyla, bu reformist çizginin de bir sonucu olarak, PKK'ye savaşın tek taraflı durdurulması ve PKK'nin silahlı güçlerini TC sınırları dışına çıkarma çağrısı yaptı.

PKK Merkez Komitesi, Öcalan'ın bu çağrısına uyaçağını, bunu "bir emir olarak algıladıklarını" kamuoyuna duyurdu. Silahlı güçlerini Türkiye sınırları dışına çıkarmaya başlayan PKK, bu siyasetinde samimi olduğunu göstermek için, ilki 1 Ekim 1999, ikincisi ise 29 Ekim 1999 tarihinde olmak üzere, "*Barış ve Demokratik Çözüm Grubu*" olarak adlandırdığı, içinde PKK üst düzey yöneticilerinin de bulunduğu iki grubu, TC'ye teslim etti.

PKK'nin tek taraflı savaşı durdurduğunu ilan etmesine rağmen TC, savaşa devam ediyor. İmralı sürecinde Kürt sorununun çözümünü TC ile birlikte "Demokratik Cumhuriyet"te gören Öcalan, bugünkü

TC'nin kimi anayasal reformlarla batı tipi demokratik bir rejime kavuşmasından yanadır. Toplanan PKK'nin 7. Kongresi de İmralı sürecinde ortaya atılan ve yeni bir "Manifesto" olarak sunulan TC ile anlaşma çizgisini onaylamış, bu adıma uygun olarak cephe örgütlenmesi olan ERNK ve ordu örgütlenmesi olan ARGK'yi feshetmiştir. Aynı zamanda bu kongreyle birlikte, kuruluşundan bu yana burjuva milliyetçi bir çizgide ulusal bir hareket olarak gelişen, bugün, Kürt ulusunun ayrılma hakkını bile dahi savunmayan PKK'nin çizgisinin, "ulusal kurtuluşculukla" da ilgisi kalmamıştır.

Bugün Kürt ulusunun TC ile barıştan başka seçeneği olmadığını söyleyenler yanılıyorlar. Tarih boyunca Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelelerini kanla bastıran bu TC ile barışı savunmak teslimiyettir. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun da gerçek anlamda sağlanması, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ortak düşmanı olan bu faşist devlete karşı birlikte örgütlenerek mücadele etmeleriyle mümkündür. Demokratik Cumhuriyet; TC ile birlikte değil, 1923'te kurulan kemalist faşist TC'nin enkazları üzerinde kurulacak olan, işçilerin, köylülerin ve tüm ezilenlerin demokratik cumhuriyeti ile gerçekleşecektir. Demokratik Cumhuriyet, ancak faşist TC'nin devrimle yıkılmasıyla mümkündür.

Kürt ulusundan kadın ve erkek emekçiler!

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, bağımsızlığı, özgürlüğü ancak bu faşist devlete karşı devrim mücadelesini yükseltmekten geçer. Bu ise ancak, PKK ve Öcalan'dan ve her türden burjuva ve reformist örgütlenmelerden kopmakla mümkündür. Bu mücadelede seni gerçek kurtuluşa götürecektir Partiya Bolşewik (Kurdîstana-Bakur) saflarına katıl, inşasına omuz ver.

Haydi Newroz ateşini devrim ateşi ile körüklemek için alanlara!

Bijî azadî, bîmre koletî!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Kahrolsun Türk şövenizmi!

Faşist Türk devletine ölüm!

17 Mart 2000 X

Partiya Bolşewik

Reformistler gerçekleri çarpıtmaya devam ediyor...

Kuruluşundan itibaren, kimi noktalarda tarihsel gerçeklere keyfi bir yaklaşım gösterdiğini ortaya koyan PKK ve lideri, süreç içinde bir dizi bakımdan tarih çarpıtıcısı bir kimliğe kavuştu. Bu anlamda PKK ve Abdullah Öcalan, tarih çarpıtıcılığını öteden beri yapmaktadır.

Gerçekleri çarpıtmak, tarihsel olguları yoksaymak ve bir yerde hayatı, tarihi kendileriyle başlatmak anlayışı ve davranışı bu hareketi ve liderini bir tarih çarpıtıcısı ve keyfi bir tarih yazıcısı haline getirdi. Zaten varolan "ben söyledim, doğrudur" mantığı ve kendisine atfedilen ilahi yanılmazlık payesi özellikle PKK önderi Abdullah Öcalan'ın hızlı bir biçimde tarih çarpıtıcısı haline gelmesini teşvik etti.

Kürdistan gerçekliğini (ulus olgusu, mücadele tarihi, toplumsal-sosyal konum, sömürgeci devletlere yaklaşım vb.) artık olgu olma bağlamında hemen herkesin üzerinde hemfikir olduğu konularda bile, Abdullah Öcalan kendince tarihi tersten okumak ve bunu dayatmak anlayışını geliştirdi. Bu anlayışta, şüphesiz kendisini yanılmaz gören, tek otorite katına yükseltmiş çevresinin katkısı büyük oldu. Sözkonusu uyumun neticesinde ortaya kolektif tarih çarpıtıcılığı çıktı. Gerçeklerin çarpıtılarak lanse edilmesi geleneği neredeyse bütün alanlarda ve çok yoğun olarak hep gündemde tutuldu. İdeolojik yaklaşımdan güncel ve somut olgulara dek her konuda bunların ölçüsü, doğruları sürekli farklı oldu. Bu farklılık ama aynı zamanda gerçeğin bunlar tarafından çarpıtılması anlamına geliyordu.

Öncelikle Marksizm-Leninizmde yaklaşımda, daha kuruluş yıllarında Kuzey Kürdistan sathında komünist görüşlerin revizyona tabi tutularak aktarımı ve burjuva milliyetçiliğine bulandırılması bu hareketin işe ideolojik bazda kelimenin gerçek anlamında tarih çarpıtıcılığına soyunarak işe başladığını ortaya koyuyordu. İdeolojik yaklaşımının bu şekilde gelişim göstermesi, kuşkusuz bunların sınıfsal yapılanmalarından bağımsız ele alınamazdı ve nitekim bu burjuva milliyetçi karakter kendini politik alanda ve siyasal tespitlerde de açıktan gösterdi. Örneğin "reel sosyalizm" garabeti sosyalizm gerçekliğini çarpıtmaya payanda ediliyor; sömürgeci Suriye rejimi çarpıtılmış bir ittifaklar anlayışı kapsamında dost görülerek halklar aldatılıyordu.

Tarih çarpıtılması işine soyunanlar elbette söylemlerini de buna ayarlamak, uyarlamak zorundaydılar. Bu bağında uzunca bir zaman dilimi boyunca PKK ve lideri Öcalan'ın söylemini esasta koruduğu ve fakat son dönemlerde söylemde önemli bir değişikliğin içine girdikleri görülüyor. Siyasetindeki değişiklikleri tarihin tersyüz edilerek sunumu eşliğinde yaptığından ötürü, özellikle adına savunmalar denen İmrallı yazılarıyla artık

hem içerik ve hem de söylemde her yönüyle tarihin çarpıtılması belirleyici bir özellik haline gelmiştir.

Geçmişte ve yakın süre önce keyfi tutumun doruğa çıkarılarak saptamaların yapıldığı ve fakat kısa süre sonra yeni saptamaların yine kendileri tarafından keyfi yoruma ve değerlendirmeye tabi tutulduğu; başkalarının eleştiri ve itirazlarının karşısında ise aldırmaksızın çarpıtma işinin hızla sürdürüldüğü biliniyor. Dahası yazdıklarını bizzat bir dönem sonra kendilerinin reddetmeleri, bu anlamda kendi realitelerini de çarpıtmaları tam bir garabet örneği teşkil etmektedir. Artık en enteresan olanı geline yerde yaptıkları ideolojik ve politik değerlendirmelerde ve kavuştukları güncel söylemde açığa çıkan İmrallı ve sonrası söylem ve tutumlarıdır.

Kısaca İmrallı söyleminde nelerin bulunduğu baka-lım. Öcalan'ın söylemindeki birkaç keyfiyet örneği:

"Tarihi olarak isyanlar dönemi sona ermiştir." "Sorunların çözüm dili isyan veya devrim olamaz."

Abdullah Öcalan, bu satırları İmrallı'da yazarken, muhakkak Celal Talabani'nin kendisine söylediklerini ve verdiği yanıtı hatırlamış olmalıdır. 1990'lı yılların başında "Mam" Celal (o Celal ki, ta 1966'larda sömürgecilerle işbirliğinin temellerini atmış; emperyalist diplomasinin ağlarına takılmış ve burjuva liberalizminin her Kürt partisi ve örgütüne yerleşmesi için kendini görevlendirmiş biridir...) "artık devrim falan olmaz, bundan vazgeçin" dediğinde, Öcalan "ihanet etmemizi öneriyorsun, bunu yapmayacağız" karşılığını veriyordu. İmrallı yazılarında boynuz kulağı geçer misali Celal'den hızlı çıktı.

"Ayrılma ne mümkün ne de gereklidir." "Bu toplumsal yapıdan devlet doğmaz."

Bir zamanlar "Birleşik Kürdistan" istemini kuruluş manifestolarına yazarlar; bütün parçalarda örgütlenme kanaatine erişenler; "Botan-Behdinan Hükümeti" kuranlar; devrimi Güney'e taşıranlar... bunları söylememiş, savunmamış gibi şimdi yüzgeri ediyor, kendilerini de inkar ediyor. İşin bir de genel boyutu var. Ayrılma işini mümkün olup olmadığı veya gerekli olup olmadığı biçiminde kadükleştiren ve aslında böylece Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını inkâr eden ve şovenizmi güçlendiren tavır önemlidir.

"Ordu, en demokratik görünen partilerden bile daha duyarlı, demokrasinin ölçütlerini hatırlatıyor."

"Ordu bugün demokratik aşamanın karşısında bir tehdit değil, tersine sağlıklı aşama yapmasının ve işletilmesinin teminat gücü konumundadır."

Söylenmesi gereken tek şey şudur: PKK önderliğindeki haklı ve meşru ulusal mücadele doğrudan faşist Türk ordusuyla bir askeri mücadele olmuştur. Sömürgeci Türk devletinin ordusu Kuzey Kürdistan'da açıktan bir işgal ve çapul gücü rolü oynamıştır. Gerilla bu işgal

ordusuyla çarpışmış, binlerce Kürt savaşçı, gerilla faşist Türk ordusu tarafından katledilmiştir. Bizzat kendisi bu savaşın haklı tarafının başında bulunmasına rağmen, bir dönem sonra bu faşist orduyu aklayan/paklayan açıklamalar yapmakla Abdullah Öcalan traji-komik bir duruma düşerek gerçeklerle alay etmektedir.

"Cumhuriyetin kuruluş ve korunmasında emeği geçen tüm şehitleri şehitlerimiz bilmek, kurucusunu minnettarlıkla ve saygıyla anmak, bayrağını gururla selamlamak esastır."

İmralı yazılarında pekçok çarpıtma görmek mümkün. Ancak buraya aldığımız en son aktarmanın çarpıtma tanımını bile yetersiz bıraktığı; bu dilin, seçilen söylemin geçmişte söylenilenlerin üzerine kalınca bir çizgi çekmek demek olduğu, neredeyse PKK hareketinin kuruluş gerekçesini bile ortadan kaldırdığı söylenebilir. Kısacası kendini, daha doğrusu geçmişte kendinde olan haklı bir **yönü** bütünüyle inkâr bu satırlarda her yönüyle sırtırmaktadır.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye coğrafyalarında politik mücadele içinde olan ve yakınında duran herkes iyi bilir ki, PKK ve özellikle lideri Öcalan Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurucusuna karşı sempatiye sahip değildi. (Geçerken belirtelim, Öcalan son yıllarda TC'nin kurucusuna ilgi duyuyor, ona öykünüyor...) Bırakın sempatiyi, her önüne geleni kemalist olarak damgalayarak aklınca kemalist gördüklerini cehennem ateşlerine atmış oluyordu. Öcalan'a göre bütün kötülükler kemalist kaynaklıydı. Devrimciler, komünistler ona göre zaten kemalistti! Ne hikmetse(!) geçmişte söylenenlerin artık bir anı değeri bile olmayacağı, yapılması gerekenin Kemalizmin babasına karşı hoşgörü göstermek gerektiği İmralı'da telkin ve tavsiye edilmeye başlandı. Kemalizm hayranlığının gerçekleri çarpıtmaya davet etmesi ve bunun yapılmış olması için doğası gereğidir.

"Tek ortak vatan ve ulus kavramına ulaşmak önemlidir."

Düne kadar ısrarla ayrı ülke ve ayrı ulus gerçeğinden birdenbire cin çarpmışcasına "tek ulus" ve "ortak vatan" garabetini savunmaya geçmek, ancak İmralı manifestosunun işi olabilirdi... Ne kadar garip olursa olsun, gerçek, İmralı söyleminin Kürt milliyetçiliğinin terki ve fakat tersinden Türk şovenizminin güçlenmesine hizmet edilen rotaya girildiğini gösteriyor. Öyle ya, inkâr bir uçtan diğerine savrulmayı pekala mümkün kılabilir. Bu, ancak keyfi tarih yazımının ve sisteme entegre olmak için kendini inkârın vardığı boyutu gösterir, o kadar.

Abdullah Öcalan çarpıtma, kendini inkâr ve gerçeklerle alay etme işini sisteme dahil olma hevesiyle hızla ve yoğun olarak işlerken, Öcalan'ı "ilahi bir güç", "güneş" olarak gören partisinin, yakın çevresinin girilen doğrultuda keyfi tarih ve olgu yazımına bağlı kalarak güncel değerlendirme ve söylemlerini buna ayarlamaları fazla gecikmedi.

Nitekim PKK'nin basınında kendini inkâr ve Abdullah Öcalan'ın gerçekleri çarpıtma kampanyasına dahil olma tereddüt etmediler. Bir önceki kongrelerinde savaş kararı alanlar, inkâra bağlı olarak gruplar halinde devlete teslim olmayı (iki gruplarının teslimini kahr-

manca devrimcilik olarak sunduklarını hatırlatmakta yarar var...) ve bunu hayata geçirmeyi gündemlerine koydular. Cumhuriyete entegre olmak için, önce cumhuriyetin faziletleri keşfedilerek kabullenildi ve akabinde "Barış Projesi" geliştirildi. Öz, kemalist zemine dayanarak anayasal vatandaşlığa endekslenen ve bilinen "demokratik cumhuriyet" esprisi çerçevesinde kalan reformizmin gereklerine ve varması gereken yere ulaşılmasını hedefleyen bu proje, güncel bakımdan PKK kaynaklı en ciddi ve bu ölçüde de en tehlikeli illüzyon konumundadır. Illüzyondur, çünkü geniş emekçi kitlelerin beklenti ve isteklerine yanıt vermeyen ve fakat onları oyalayan, aldatan bir karakterdedir.

Tarihi çarpıtmaya girişenler ve gerçekleri tersyüz etmeye kalkışanlar kuşkusuz kendilerine belli roller yüklemeye durumundadırlar. Nitekim, ele aldığımız bağlamda her yönüyle reformizmin çıplak temsilini yapan Abdullah Öcalan ve onun sözlerini takip eden PKK, kendini yadsıma, yadsırken gerçekleri çarpıtma ve güncel olarak objektif durumu tersyüz etme tutumu tamamen bu hareketin mevcut sömürgeci cumhuriyetle reformist düzlemde buluşma siyaset ve arzusundan kaynaklanmaktadır. Anda yaşanan çarpıtma doğrudan PKK'nin tasfiyeci yönde ilerlemesiyle de ilintilidir. Çünkü yazılan, söylenen her şeyin kilitlendiği yer reformist çizginin doğal evrimini tamamlamasına hizmet içindir.

Türk sömürgeci devletinin sömürgeci olarak görülmesi, Kürdistan lafzının terki ve sömürge Kürdistan saptamalarının üzerinin betonlanması vb. bütün bunların tamamı hummalı bir aldatmaca eşliğinde sürdürülmektedir. Örneğin faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir ortamda kolaylıkla "demokratikleşme adımları provoke ediliyor" denilebilmektedir. Ya da ortada barıştan zerre kadar bir eser bulunmadığı, devletin hergün emekçilere saldırdığı, Kürt ulusunun inkârına devam ettiği vb. koşullarda "barış provoke ediliyor" denebilmektedir. Silahları bırakma kararı aldıktan ve iki grubunu devlete teslim ettikten sonra özellikle "savaştan çıkarı olan rantçılar" söylemini hep gündemde tutmaya özel bir özen gösterilmektedir.

Gerçekleri ve doğruları çarpıtan tespit ve tutumlarına daha fazla örnek verilebilir. Ama bu kadar örnek bunların gerçek yüzünü ortaya koymak için yeter.

İdeolojik ve politik şekillenişlerinde tarihi kendi keyfince yazma eğilimi içinde olanlar; bu tutumu süreç içinde vazgeçilmez çizgi haline getirenler, bir yerde bütünüyle çarpıtma işini kendi içlerinde doğallaştıranlar girdikleri yolun sonuna dek gitmek zorundadırlar. Ama ne adına yapılırsa yapılsın, halklara gerçekleri söylemeyenler, aldatma yolunu seçenler er ya da geç tarih önünde hakettikleri muhasebeyle yüzyüze geleceklerdir. Bütün mesele, çarpıtıcıların gerçekleri tersyüz etmelerine karşı, olguları ısrarla ortaya koyabilmektir.

AZA KANAAT DEĞİL, KÖLELİKTEN TAM KURTULUŞ İÇİN MÜCADELE!

PKK bu yıl 8 Mart'ta bütün çabalarını önderliğindeki Kürt ulusal kadın hareketini "barış" siyaseti yönünde kullanmaya yöneltti. azılı, sözlü propagandayla ve yapılan eylemlerle bol bol "kadın ve barış" konusu işlendi. Kuzey Kürdistan'ın çeşitli şehirlerinde "Barış Anaları İnisiyatifi"nin başrolü oynadığı çeşitli 8 Mart etkinlikleri düzenlendi. "Kadına özgürlük dünyaya barış!" şiarı etkinliklere damgasını vuran ana şiarıdır.

PKK Genelbaşkanı Abdullah Öcalan'ın 8 Mart mesajı da aynı içerikteydi:

"21. yy'da kadının barışın ve özgürlüğün sürükleyici gücü, toplumu değişime uğratacak en devrimci güç olacaklarına inanıyorum. Tüm kadınlar; büyük fedakârlık ve cesaret güçlerini her çalışma alanına yansıtmalı, yeni yaşamda sevginin, güzelliğin ve barışın kadını olmalıdırlar." (Özgür Politika, 8 Mart 2000)

Öcalan'ın izleyicileri bunu "8 Mart barış günü olsun!" diye buyurdular. Yayınlanan açıklamalarda ve Özgür Politika'da yer alan kimi yazılarda belirgin olan şuydu: Bir yandan kadınların "toplumu değiştirici" gücüne, mücadeleye azmine vb. yapılan bir vurguyla bilinçli olarak ilk bakışta kulağa "devrimci" gelen bir söylem kullanılıyor ve PKK önderliğinin Kürt kadın hareketini özgürleşme mücadelesinde desteklediği ve destekleyeceği mesajları veriliyor. Diğer yandan da kadınların "doğası gereği barışçıl" oldukları propagandasıyla Türk ve Kürt kadın hareketi PKK'nin "barış siyaseti"ne kazanılmaya çalışılıyor.

Ve bu öyle bir biçimde yapılıyor ki, özde sistemle bütünleşme anlamına gelen PKK'nin "barış siyaseti", kadınların ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüden kurtuluş mücadelesinden daha ileri bir adımmış gibi gösteriliyor. PKK önderliğindeki Kürt kadın hareketinin salt Kürdistan ve Ortadoğu açısından değil, dünya kadınlarına özgürleşme mücadelesinde de örnek olduğu iddiaları ileri sürülüyor:

"Kürt kadını son 20 yılda asırların geriliğini bir anda yenecek seviyeyi yakalamıştır. Kürt kadını dünyada ilk siyasi partisini kurdu, cephesini oluşturdu ve bunu kısa zamanda da Dünya Özgür Kadın Vakfı olarak koşturmayı hedefliyor. (...) Kürt kadını sahip olduğu ideolojisini daha örgütleyerek ve geliştirerek hatta tüm dünya

kadınlarını hedefleyerek tüm kadınlara taşırmaya kararlı durumdadır." (Özgür Politika, 10 Mart 2000)

Kürt kadınının dünyada ilk defa bir kadın siyasi partisini, düzenli ordusunu ya da cephesini kurduğu iddiası kesinlikle yanlış bilgilendirmedir. Geçmişte ve günümüzde bu yönde girişimler olmuştur ve örneğin Hindistan ve Filipinler'de (PKK'den çok önce) düzenli kadın ordusu ve siyasi parti mevcuttur. Fakat yanlış olan salt bu bilgi değildir. Esas yanlış olanı, Kürt kadın hareketini sisteme entegre etme çabasının Kürt emekçi kadınlarının özgürlük mücadelesinde "yeni" ve "örnek" bir adım olarak gösterilmesidir.

Bu tamamiyle bir kandırmacadır. Kürdistanlı emekçi kadınların kurtuluş mücadelesi özgür Kürdistan müca-

delesiyle içiçedir. Ve faşist Türk devleti yerle bir edilmeden Kuzey Kürdistan bazında bu hedefe varılamayacaktır. Kürt ulusal hareketiyle birlikte boyutlanan Kürt kadın hareketinin Türk devletiyle barış siyasetine alet edilmesi, hareketin en az direniş noktasına geri çekilmesi anlamına gelmektedir. Bu ileri bir adım değil, geri bir adımdır.

Kürt emekçi kadınların üzerindeki ulusal, cinsel ve sınıfsal baskılar hiçbir temel noktada azalmamıştır. Bu şartlarda hak kırıntıları için mücadeleyi erdem gibi göstermek, bugün varolan baskı ve sömürü zincirine boyun eğmek demektir.

Herşey yanlış “barış siyaseti”ni haklı çıkarmak için! Ve herşey PKK önderliğinde gelişen Kürt kadın hareketini Türk devletiyle barış zeminine, geri çekmek için!

Barış siyasetinin kadınlar cephesindeki propaganda-sında nelerin kullanıldığına birkaç örnek verelim:

“Yeni yaşamı temsil eden kadın, doğası gereğince de barışçıdır, savaşlara, yıkımlara karşı çıkar. Çünkü doğurgan ve emekçidir. Barış Anaları, bir kadın ve anne olarak bu topraklarda barışı doğurmayı tüm sancılılarıyla üstleniyorlar.” (Barış Derneği Çalışanları’nın 8 Mart mesajından. Özgür Politika, 8 Mart 2000)

“Tüm anlamsız savaşların acısı ve sefaletin faturası kadın ve çocuklara çıkarılmıştır. Bunun için tarihsel talihsizlik olan kadını, toplumu yönetmekten men eden acı gerçeği aşmak için, kadınlar ortak güç oluşturmak durumundadırlar. Kadınlar ortak iradeyi oluşturdukları oranda, savaş karakterli egemen erkeklerin elinde olan kıyım, yıkım ve inkar politikalarını aşabileceklerdir. Kadın doğası gereği barışçıl ve hümaniterdir. (...)

Onbeş yıl süren savaşta, binlerce Kürt ve Türk yaşamını yitirmiş, sürgünler, sefaletler yaşanmıştır. Bu savaşta en büyük acıyı yaşayan kadınlara, bugün savaşın bitmesi, barışın bir an önce gelmesini sağlamak için büyük bir görev düşmektedir.” (Dilek Kurt, 8 Mart bir çağrıdır. Özgür Politika, 11 Mart 2000)

“Ana olarak, eş olarak, kardeş olarak sevdiklerimizin acısını yüreğimize gömdük. (...) Halkların özgür ve bağımsızlık savaşlarında en önde yine biz kadınlar vardık. Ancak savaşların kararını verenler biz kadınlar değildik, olamazdık da.” (2. Demokratik Barış ve Çözüm Grubu’nun mesajından, Özgür Politika, 9 Mart 2000)

Bu örneklerde gayet açık görülen, haklı-haksız savaş ayrımını bir kenara iterek saflaşmayı bir yanda savaş, diğer yanda barış yanlıları şeklinde yapılandırmaya çalışmaktır.

Kadın ve çocukların savaşlarda en çok zarar gördüğü, en mağdur durumda kalanların onlar olduğu doğrudur. Fakat bunun haklı-haksız ayrımı yapmadan her türden savaşa karşı olma siyasetine temel yapılması tamamen yanlıştır. Ezilenlerin ezenlere karşı yürüttüğü mücadeleler, direnişler, savaşlar haklı ve meşrudur.

“Aman kadınlar ve çocuklar zarar görür” gerekçesiyle genel olarak ezilenler, özeldede ezilen kadınlar özgürleşme mücadelesinden vazgeçemezler.

“Kadınların barışçılığına, “hümanistliği”ne yapılan atıflar burjuvazi tarafından her zaman bilinçli olarak kadınları ezilenlerin mücadelesinden alıkoymak için kullanılır olmuştur. İşin aslına bakılacak olursa burjuvazi bu soruna her zaman kendi çıkarları açısından yaklaşmış, işine geldiğinde kadınların yiğitliğine metihler düzerek onları savaşa çağırmış ya da onların “barışçılığı”nı, “yapıcılığı”nı öne çıkararak evlerine geri göndermeye çalışmıştır. Kürt liberal burjuvazisinin sözcüleri de işte bunu yapmaktadırlar.

Sözkonusu olanın PKK’nin silahlı kadın gerilla güçlerini adım adım dağıtarak onları evlerine göndermek olduğu gayet açıktır. Ki bunu Abdullah Öcalan şu satırlarda gayet açık dile getiriyor:

“Dört bin yıllık kirliliği bir tarih temizleniyor: Derinliği yakalamaları için derin bir yalnızlık ve iç dünya gerekiyor. Gerekirse on yıl, yirmi yıl inzivaya çekilip kendilerini özgürleştirmeleri, kişiliklerini yaratmaları gerekir. Kölelikten başka türlü kurtulmak olmaz.” (8 Mart mesajından)

Kölelikten kurtuluş için önerilen “inzivaya çekilmek” çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ezilen kadınlar özgür bir kişiliğe ancak mücadele içinde ulaşabilirler. Özgürleşmek için, kendilerini eve, kokuşmuş erkek egemen törelere bağlayan zincirlerden kurtulma mücadelesine atılmaları gereklidir. İşe geldiği noktada çokça övülen o Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine katılan genç kadınların örneğinde de görülen budur. Şimdi bunları atlayarak “inzivaya çekilin” demek, mücadeleden geri çekilin, evinize dönün demektir.

Hayır! Inzivaya çekilmek değil, Kürt milliyetçiliğinin yanlış siyasetinden kopmak ve gerçek özgürleşme hattına doğru ilerlemek –yapılması gereken budur! Geriye, eski bağınazlıklar ortasına geri düşmemenin, soluklayalım derken safdışı edilmemenin tek gerçek garantisi budur. Inzivaya çekilmek, zincirleri parçalayarak kurtulmaya çalışılan (ve mücadele içindeyken de kısmen başarılan) o eski “kadın rolü”ne geri itilmeştir.

Ulusal, sınıfsal, cinsel köleliğe karşı mücadelenin henüz daha başındayız. Bu mücadelenin sürdürülmesi için yanlış reformist-milliyetçi çizgiden kopmak ve davayı sürdürmek gerekmektedir. Özgürlüğün tadına varan, kavganın sahipliğini yapan kadınlar elbette bu geri itilmeye kolay razı olmayacak ve şüphesiz mücadeleye atılmadan önceki dönemden daha ileri konumda olacaklardır. Fakat bu yine de geri itilmedir. Çünkü onlar mücadele içinde gerçek özgürleşme hedefine doğru yönelme potansiyeline sahip olduklarını göstermişlerdir. Aza kanaat değil, kölelikten tam kurtuluş için mücadeleye! Kürdistanlı emekçi kadınların hedefi bu olmalıdır. Bu hedefe varabilmek için de Kuzey Kürdistan’da da Komünist Kadın Hareketi’nin yaratılması çalışmasına sarılmak, Partiya Bolşewik (Kürdistan’a Bakur)’un saflarında örgütlenmek gerekiyor!

8 Mayıs 2000 X

Leninist Parti hakkında Nûpel dergisinin tavrı üzerine...

Geçen sayımızda Nûpel dergisi hakkında okuyucumuza bilgi vermiştik. Söz konusu derginin savunduğu, daha doğrusu savunduğunu iddia ettiği siyasi çizginin, geçmişte KAWA ve PYSK'nin feshedilmesi sonrasında Partiya Şoreş-KAWA (PŞ-K) olarak örgütlenen grubun çizgisi olduğunu da belirtmiştik.

Gerek Nûpel dergisinde çıkan yazıların "çok görüşlü" farklılıkları gözönüne alındığında, gerekse de PŞ-K'nin Kuruluş Bildirisi ve Programı gözönüne alındığında PŞ-K ve Nûpel dergisinin konumu 1992'ye göre de gerileme durumundadır.

Bu, hem arada geçen 8 senelik dönemdeki gelişmelerden, KAWA'ya ve PYSK'nin kuruluş sürecinde biz Bolşeviklerin yönelttiği eleştirileri gözönüne alarak doğrulardan öğrenme diye bir tavrın olmaması bağlamında; hem de anda savunulan siyasi çizginin geçmişin yanlışlarından kurtulmak yerine, varolan doğruların terki ve yanlışların daha da ilerletilmesi bağlamında böyledir.

Nûpel'in esas iddiası marksist-leninist, sosyalist olmaktır. Bunun için de Leninist partinin gerekliliğinden bahsetmektedirler. Hatta Nûpel'in yazarlarından Kalmem Muşi, Nûpel'in 2. sayısında **"Merkezi Görev: Devrim Partisini Oluşturmaktır"** tespitini yazısının başlığına koymaktadır.

İsteğe bakıldığında Nûpel'de örgütlülüğün savunuculuğu, devrim partisinin gerekliliği ve bunu da Leninist Parti olarak ele almanın devrimciler ve komünistler için sevindirici olduğu açıktır. Fakat marksist-leninistler soruna istek, niyet temelinde yaklaşarak cevap vermezler. Niyetin, isteğin iyiliğini tespit etseler de, savunulan görüşlerin bu isteğe uygun olup olmadığını Marksizm-Leninizm bilimi ışığında ortaya koyarlar. Nûpel somutunda biz bunu yapmak istiyoruz. Birincisi bu. İkincisi, sorunun özü yanlış yapıp yapmamak değil, yanlışın gösterildiği yerde, yanlıştan kopmaya çalışıp çalışmamaktır.

Bu bağlamda Nûpel'in yaklaşımının ne olduğunu, PYSK'yi değerlendirme ve Leninist Parti hakkındaki tavırlarıyla bağ içinde ortaya koymaya çalışacağız.

PYSK SÜRECİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ...

PYSK, 1996 yılında KAWA, KUK/RNK, TEKOŞINA SOSYALİST, TSK ve YEKBÜN'dan oluşan beş örgütün birleşmesi temelinde kuruldu. Fakat bu birliğin geçmişi 1992'lere dayanmaktadır. Bu dönemde kongrelerini yapan örgütler, kendi dışlarında da "sosyalist güçler" olduğunu tespit etmeye başladılar. Bu tespiti bağli olarak da "sosyalistlerin birliği" sorunu tartışmaya başladılar.

"Sosyalist Birlik Platformu"nun oluşması sonrasında biz Partiya Bolşevik (Kurdîstana Bakur) olarak taktığımız tavırda bu birliğin milliyetçi, ilkesiz, oportünist bir temelde oluştuğunu, birliğe damgasını vuran anlayışın ideolojik, siyasi birlik anlayışı olmadığını, tersine kendine güvensizlik temelinde nicel büyümeye ağırlık verildiğini vb. vb. ortaya koyduk. Söz konusu tavrımız PYSK'nin kurulmasından yaklaşık bir sene önce devrimci kamuoyuna sunuldu. (Bakınız, Bolşevik Partizan, sayı 97, sayfa 33-37, 1995)

Birliğin hangi koşullarda gündeme geldiği, sahip çıkılan mirasın modernrevizyonizm olduğu, birlik adına görüş ayrılıklarının üstünün örtüldüğü ve birlik çalışmasına oportünizmin egemen olduğu; "Sosyalistlerin Birliği"nin çıkış noktasının ve bir temelinin de Kürt milliyetçiliği olduğu; bu birliğin de Kuzey Kürdistan'da ne toplumsal ne de ulusal kurtuluş için alternatif olmadığının ortaya konduğu yazımızdaki tüm düşünceler yaşanan süreç tarafından doğrulanmıştır.

Bugün, PYSK'nin lağvedildiği biliniyor ve yaşanan birlik sürecinin Nûpel yazarları tarafından değerlendirildiği bir dönem içindeyiz. Nûpel yazarı Kalmem Muşi **"Birlik Süreci ve Sonuçları"** başlıklı yazısında PYSK'nin kuruluşundan feshedilmesine kadarki dönemi değerlendirmeye çalışmakta ve PYSK gibi bir birlikten bir Leninist Parti'nin oluşamayacağını tespit etmekte, sözümona Leninist Parti savunuculuğu yapmaktadır.

Belli bir süreç yaşandıktan sonra, sürecin başarısızlıkla sonuçlanmasına da bakarak geçmişi değer-

lendirmek ve yanlışları ortaya koymak bir açıdan daha kolaydır. Çünkü, sürece bütünlüklü bakmak imkanı vardır. Fakat bunun kolaylığı, yanlışların doğru değerlendirilmesinin ve doğru sonuçların çıkarılmasının garantisi değildir.

Yanlışların doğru değerlendirilebilmesi için herşeyden önce çıkış noktasının doğru olması ve bu çıkış noktasının kavranıp doğru biçimde uygulanması gerekiyor.

Kendisine marksist-leninist, sosyalist sıfatını takanların, geçmişteki hatalarını doğru değerlendirebilmeleri için de çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi olmak zorundadır.

Yanlışlar Marksizm-Leninizm bilimi temelinde tahlil edilip aşılamazsa, gerçek anlamda ortadan da kaldırılamazlar. Marksizm-Leninizm bilimi temelinde yanlışları aşmak demek, sözkonusu yanlışların kaynağını, nedenini ve yanlışın karşısına doğru tavrın ne olması gerektiğini ortaya koymak; yapılan yanlışlardan gelecek mücadele için ders çıkarmak ve buna uygun davranmak demektir.

Bilim olarak Marksizm-Leninizm'in çıkış noktası alınması, aynı zamanda sorunlara yöntem olarak da doğru, bilimsel bir biçimde yaklaşmayı gerektirir. Bu aynı zamanda tutarlı bir eleştiri ve özeleştiri gerektirir.

Yanlış yapanlar her zaman kendi yanlışlarını kendileri görmeyebilir. Fakat sözkonusu yanlışlar başkaları tarafından ortaya konulup gösterildiğinde, eleştiriye muhatap olanların getirilen eleştirileri ciddiye almaları gerekir. Tabii ki, marksist-leninist olma iddialarında ciddi iseler!

Somut olarak PYSK'nin oluşum sürecinde biz Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin getirdiği eleştirilere "Birlik ateşi" içinde gözlerini kapayanlar, dört-beş sene sonra da aynı tavrı takınmaktadırlar: **"Ne gördüm, ne duyduğum, ne söyledim"!**

Nûpel yazarları ve Nûpel'in savunduğu siyasi çizginin sahibi örgüt gerçekten PYSK sürecinden ders çıkarmak ve marksist-leninist doğruları savunmak istiyorsa o zaman biz Bolşeviklerin eleştirilerine bakmalarını tavsiye ediyoruz.

Şimdi Kalmem Muşi şahsında Nûpel dergisinin PYSK'nin oluşum ve birlik sürecini nasıl değerlendirdiğine bakabiliriz.

1) Birlik sorununda çıkış noktası ne olmalı?

Kendisine sosyalist, marksist-leninist diyenlerin birlik sorunu da, öncelikle sosyalistlerin, marksist-leninistlerin birliği sorunu olmak zorundadır. Sınıf mücadelesinde, toplumsal kurtuluş mücadelesinde gerekli olan diğer birlikler, komünistlerin birliği sorunu na bağlı olarak ele alınır.

Doğal bir şey gibi görünse de bu yaklaşım çoğu zaman tersyüz edilmektedir. Kuzey Kürdistan somutunda da bu gerçek çoğunlukla tersyüz edilmiştir ve bu hâlâ egemen düşünce durumundadır.

Komünistlerin birliği ne için gereklidir? sorusuna, gerçek marksist-leninistlerle marksist-leninist olma

iddiasında olan ama gerçekte çıkış noktaları ulusalçılık olanların verdiği yanıtlar kökten değişiktir.

Gerçek marksist-leninistler, marksist-leninist bir partinin çatısı altındaki bir birliği, bu bağlamda komünistlerin birliğini, komünist partinin işçi sınıfını ve diğer ezilen katmanları kendi önderliğinde örgütlemek ve birleştirmek; bunun doğal bir sonucu olarak da örgütleyip yönlendirdiği işçi ve diğer emekçi katmanları devrim için mücadeleye hazırlamak ve Komünist Parti önderliğinde devrimi gerçekleştirmek, toplumsal kurtuluşu gerçekleştirmek; kısacası komünist topluma varmak için gerekli görüp savunurlar. Ulusal kurtuluş mücadelesini de toplumsal kurtuluş mücadelesine bağlı olarak ele alıp yürütürler.

Komünistlerin birliği temelinde oluşan parti, komünizme varmaya öncülük etmenin bir aracı olarak da ifade edilebilir.

Fakat çıkış noktası proleter dünya devrimi ve Marksizm-Leninizm bilimi olmayanların komünistlerin birliğinin ne için gerekli olduğuna verdikleri cevap böyle değildir. Bunların cevabının merkezinde "ulusal kurtuluş için sosyalistlerin ya da komünistlerin birliği gereklidir" biçimindeki düşünce yatmaktadır. Yani ulusal mücadele toplumsal mücadeleye bağlı olarak ele alınmamaktadır. Sosyalizm ya da Komünizm doğru olduğu için, toplumsal kurtuluşu ve bu arada ulusal kurtuluşu da gerçekleştirdiği için savunulmamaktadır. Hayır. Bunlar için temel çıkış noktası ulusal kurtuluştur. Ulusal kurtuluş için sosyalistlerin, ya da komünistlerin birliği savunulmaktadır. İlk bakışta karışık görünen bu tavrı şöyle ifade edersek belki daha da iyi anlaşılır:

Bunların çıkış noktası ve hedefi ulusal kurtuluştur. Buna rağmen kendilerine marksist-leninist, sosyalist demektedirler. Yani çıkış noktaları sınıfsal değildir. Bunlara göre "ulusal kurtuluş için ulusun birliği gereklidir ve bu birlik de Leninist tipte bir örgütlenme olursa gerçekleşebilir. O zaman ulusal kurtuluş için sosyalizmin görünürde de olsa savunulması gerekir." Bunların temel mantığı böyle çalışıyor! Yani sosyalist olmak ulusal kurtuluşçuluğa bağlı, sosyalistlerin, komünistlerin birliği de sadece ulusal kurtuluşa hizmet için gerekli vb.vb.

Bu yaklaşım Marksizm-Leninizm'in savunulması adına Marksizm-Leninizm'in tersyüz edilmesidir. Ulusal sorunda da gerçek kurtuluşun önünü tıkayan bir yaklaşımdır. Hiç çekinmeden söylenecek şey; Marksizm-Leninizm'in bu biçimde çarpıtılması, biz Bolşevikler dışında Kuzey Kürdistan'da kendisine sosyalist, marksist-leninist diyen neredeyse tüm örgütlerin tavırlarında kendisini göstermiştir, göstermektedir. Milliyetçilikten muzdaripliğin en temel nedenlerinden biri de bu yanıltan bir türlü kurtulamalarıdır.

Kalmem Muşi de PYSK sürecini değerlendirdiği yazıda birlik için çıkış noktasının sınıfsal olmadığını ortaya koymaktadır. Takındığı tavrı şöyledir:

"Esas olarak birlik esprisinin merkezinde, KUKM'ni

daha güçlü, donanımlı ve nitelikli bir araçla başarıya ve zafere taşıma düşüncesi ve ihtiyacının yattığında söyleyebiliriz. Çünkü, zayıf ve donanımsız organizasyonlar, devrimlerde üzerine düşeni yapamazlar. Bunun için ve bundan dolayı, güçlü ve sözü dinlenir bir yapı olmak için birleşmek gerektiği herkes tarafından genel kabul görür. Çünkü, devrimimizin nesnel koşullarıyla öznel koşulları arasındaki uçurumun, ancak nitelikli bir leninist partiyle kapatılacağı bilinmektedir." (Nûpel, sayı 1, sayfa 26)

Bu tavır, açıkça "sosyalistlerin birliği" olarak ele alınan PYSK'nin birliğinin merkezindeki düşüncüyü ve gerekliliğini dile getirmektedir. Ve Leninist Parti yanlısı görünen Kalmem Muşi, "sosyalistlerin birliği"nin merkezinde duranın, sömürü düzeninden kurtuluşa, toplumsal kurtuluşa önderlik edecek bir örgütün gerekliliği değil, KUKM'nin daha nitelikli bir araçla başarıya taşıma düşüncesi ve ihtiyacı olduğunu savunmaktadır. Leninist Parti ulusal mücadele için gerekli görülmektedir. Leninist Parti savunusu da esas olarak içerik olarak değil, örgütlenme biçimi olarak savunulmaktadır.

Yanlış olan ulusal kurtuluş için mücadeleyi savunmak değildir. Yanlış olan "sosyalistlerin birliği"nin merkezinde yatan düşüncenin ve çıkış noktasının ulusal mücadele ile sınırlandırılmış ve Leninist Parti'nin de buna bağlı ele alınmış olmasıdır.

Eğer toplumsal mücadeleye bağlı olarak ulusal kurtuluşun da ancak komünist bir örgütün önderliği ve proletarya ve emekçilerin sınıf mücadelesi temelinde mümkün olduğu savunulsa, o zaman ulusal kurtuluşu savunmak doğru bir temele oturtulmuş olur. Fakat yapılan bu değildir. Komünistlerin, ya da Nûpel'in tanımıyla sosyalistlerin birliğini savunmaya iten temel düşünce toplumsal kurtuluş, komünizme varma düşüncesi değildir. Komünistlerin birliği ulusal birlik ve ulusal kurtuluşa bağlı ele alınmaktadır. Yanlış olan da budur.

Birlik için çıkış noktasının sınıfsal değil de ulusal olduğu, sadece PYSK'nin tavrılarında değil, Kalmem Muşi'nin tavrında da açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunun da Leninist Parti savunusuyla hiçbir bağı yoktur.

2) PYSK'de birlik nasıl gerçekleşti?

PYSK'nin birliğinin görüş ayrılıklarının üstünün örtüldüğü, oportünizm temelinde gerçekleşeceğini "Sosyalist Birlik Platformu" hakkında takındığımız tavırda açıkça ortaya koymuştuk.

Şimdi, dört-beş sene sonra PYSK'nin dağıtılmasından da sonra takındığı tavırla Kalmem Muşi de benzeri tespitler yapmaktadır. Yazar, ilkönce KAWA'nın 1992'deki Kongresi'nde "küçük burjuva milliyetçi akımları" sosyalist olarak göstermesinin yanlış olduğunu tespit etmektedir. Takındığı tavır şöyledir:

"Herşeyden önce KAWA 'kongre dışımızda sosyalist güçlerin varlığını kabul eder' eğiliminin yankı bulduğu ve her biri PYSK'nin bileşenleri olacak olan yapıların küçük burjuva milliyetçi akımlar olduğunu gö-

zardı etti. Bu yanlış zincirlemesine yeni yanlışların yapılmasına kaynaklık etti." (agd, sayfa 27)

Burada söylenenler kendi başına ele alındığında esas olarak doğru tespitlerdir. Ancak sorun, KAWA'nın da milliyetçilikten payını aldığını görememektir. İkinci yanlış ise, küçük burjuva milliyetçi akımlar olarak değerlendirilen örgütlerin neden ve nasıl küçük burjuva milliyetçi niteliğe sahip olduklarının ortaya konmamasıdır. Ve bundan da öte bunların devrim saflarında olup olmadığının tespit edilmemesidir. Üçüncü ve en temel yanlış ise, bu değerlendirmeye sahip olanların "birlik süreci"nde neden söz konusu örgütlerin küçük burjuva milliyetçi olduklarını, sosyalist olmadıklarını savunmadılar? Ve neden böylesi bir birliğe evet dediler? sorularına cevap verilmemesidir. Küçük burjuva milliyetçilerle birlik nasıl olur da "sosyalistlerin birliği" olabiliyor? Bu yanlışla karşı mücadele nerede kaldı? Tam da bu noktalarda tavır takınılması gerekirken, böylesi sorunlar yokmuş gibi davranılmaktadır.

KAWA'nın birleştiği güçleri "sosyalist" olarak değerlendirmesini yanlış bir tespit olarak ortaya koymak yanlış aşmanın birinci adımındır. Fakat bu adım atıldıktan sonra takınılan bu tavrın siyasi olarak hangi kapsama girdiği de tespit edilmek zorundadır. Muşi ise bir yanlış tespit etmenin ötesinde bir şey yapmamakla kendisinin de oportünizmden payını yeterince aldığını ortaya koymaktadır. O, KAWA'nın yaptığı tespitin yanlış olduğunu söyledikten sonra, bu yanlışın başka yanlışları da beraberinde getirdiğini söylemektedir. İlk bakışta bu tavrın neresi yanlış ki? sorusunu sorduracak biçimde "özeleştirisel" tespit yapan yazar, KAWA'nın yaptığı tespitin yanlışlığına ispat olarak da PYSK sürecini göstermektedir. Takındığı tavır şöyledir:

"Bu tespitin -ara akımları sosyalist görme- yanlışlığı; PYSK süreci ve bu sürecin sonuçlandırılmasıyla bariz bir şekilde kanıtlanmıştır." (aynı yerden)

KAWA'nın bir dönem Rus sosyalemperyalizminin savunuculuğunu yapanları, Troçkizmden etkilenenleri vb. sosyalist olarak değerlendirmesinin yanlışlığı (buradaki sosyalist kavramı tabii ki komünist olma anlamında kullanılıyor) Muşi'ye göre PYSK süreciyle kanıtlanmıştır...

Bu anlayışa göre, bir projenin başarıya ulaşmaması, o projenin bileşimlerini değerlendirmenin tek ölçütü olmaktadır. Halbuki, şu ya da bu örgütün sosyalist ya da komünist olarak değerlendirilebilmesinin en temel unsuru o örgütün siyasi çizgisidir, o çizgiye göre de uyguladığı pratiktir. PYSK içinde yer alanların sosyalistlikle laf dışında herhangi bir alakaları yoktu. Bu olgu, birlik süreci yaşanmadan da vardı. Biz Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler bunu ortaya koyduk da! Bu bağlamda yazar söz konusu örgütlerin sosyalist olmadığını tespit etmekle gecikmiş de olsa doğru bir tespit yapmaktadır. Fakat bu tespitin arkasında yatan yaklaşımı yanlışlar.

Muşi şu tespiti de yapmaktadır:

"PYSK'nin oluşmasına yön veren ve rehberlik eden şey devrimci öğretisi değil; adeta matematiksel toplama hedefleyen, nitel birlikten ziyade, nicel eklenmeyi amaçlayan garip bir yanyana gelmeydi. Yani temelsiz, şekilsiz ve ilkesiz... Birlik olsun diye ideolojik, politik, örgütsel ve pratik (eylemsel) ilkeler ayaklar altına alındı." (agd, sayfa 28)

Yazarın bu tespitleri bizim "sosyalistlerin birliği" konusunda takındığımız tavrı onaylamaktadır. Evet bu birlik ilkesiz bir birlik olmuştur. Bu birliğin kuruluşunda diğer bazı şeylerin yanısıra Muşi'nin yaptığı tespit gibi: "PYSK'nin kuruluşunda esas olarak popülizmin, felsefi idealizmin ve eklektizmin belirleyici rol oynadığı söylenebilir." (aynı yerden)

Tüm bunlar söylenebilir de bu siyasete sahip olmanın, böylesi ilkesiz bir birlikte yer almanın, hatta sadece yer almak değil, böylesi bir birliği sağlamak için mücadele etmenin adı nedir acaba? Kalmem Muşi tüm bunları da es geçmektedir. Hem de PYSK sürecinin "çok iyi bir şekilde değerlendirilip bilince çıkarılması gerekir" (sayfa 26) düşüncesini savunmasına rağmen! PYSK'nin birlik süreci bağlamında ve birliğin nasıl oluştuğu bağlamında Muşi'nin yaptığı belli olgu tespitleri de gözönüne alındığında yapılması gereken tek doğru tespit; KAWA'nın da tüm bu yanlışlara ortak olduğudur.

Böylece birliğin, görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesi, nitel birliğin değil nicel birliğin temel alındığı bir siyaset temelinde, yani oportünizm temelinde gerçekleştiği Kalmem Muşi'nin tavrıyla da açığa çıkmaktadır. Yazarın kendisi de böylesi bir yapılanmayla "leninist bir partinin yaşam bulması düşünülemez" sonucuna varmaktadır. Bu sonuç, açıklamasından bağımsız olarak doğrudur! Böylesi bir partinin Leninist Parti ile alakası yoktu, olamazdı da!

3) Birlik süreci...

Kalmem Muşi birlik süreci konusunda şu tespiti yapmaktadır:

"Kuruluşundan hemen sonra başlayan, birlik ruhu-na ve gerekçelerine aykırı tavırlar sergilenmesine birlik ve hukuk adına sessiz kalındı." (agd, sayfa 28)

Birlik ve hukuk olarak gösterilen tüzüğe uyma adına yanlış tavırlara sessiz kalındığı olguysa, cevaplanması gereken esas şey, nasıl olur da bu tavır takınılabilir? Yazar mademki birlik sürecini değerlendirmektedir, o zaman sadece yanlış yapıldığını tespit edip orada kalması yetmez; aynı zamanda yanlışın temelini, kaynağını da ortaya koyması gerekir ve bu yanlışın siyasi kavramlarla tanımını yapmalıdır. Muşi bunu yapmıyor. O, yukarıdaki alıntıda sessiz kalınmanın gerekçesini şöyle açıklıyor:

"Nedenine gelince: PYSK'nin zamanla gerçekten sosyalist bir partiye dönüşebileceği yanılgısıydı. Diğer bir neden ise: kopuşun yükleyeceği sorumluluğun ve getireceği ağır yüklerin altından kalkamama endişesiydi. Ayrıca kutsanan bir değere, hâlel getirmek afaroz ve taşlanmaya neden olur ve yapana

'bölücü' yaftası asılır korkusu, radikal adımlar atmayı engellemiştir. Oysa geriye dönüp bakıldığında yukarıda belirtilen tutumların yanlış, eksik ve gereksiz olduğu ortaya çıkmıştır.

Dönüşür, devrimcileşir, M-L bir partiye evrilebilir denilen PYSK bu yönde bir devinim yapmadı. Hiç bir zaman kendi içinde ideolojik, politik, örgütsel birlik olmadı. Olamazdı da... **Çünkü birliği oluşturmanın şekli, yöntemi ve amacı devrimci ilke ve prensiplerden uzaktı.**" (abç) (aynı yerden)

Özeleştirici adına burada ortaya konanlar bir bakıma "açık yüreklilik" olarak değerlendirilse de, içinde bulunulan yanlışın ne kadar büyük olduğu ortaya çıkmaktadır. Kuşkusuz ki durum, gerçeği olduğu gibi görmek isteyenler için böyledir. Yazarın bunları açıklaması devrimci kamuoyunun en azından bazı gerçeklerden haberdar olması için iyidir. Fakat sessiz kalınmanın gerekçesi olarak ortaya konan durum, sosyalistlik adına tam bir rezaleti sergilemektedir. Oportünizm, kitle kuyrukçuluğu, kendine güvensizlik, güce tapma vb. vb. tüm yaklaşımlar kendisini açıkça ortaya koymaktadır. PYSK birliği sosyalistlerin birliği adına gerçekten de böylesine ilkesiz bir birlik olmuştur.

Peki ama Kalmem Muşi'nin buna verdiği cevap nedir? Altını çizdiğimiz yerde de görüleceği gibi, yazar için bunun nedeni "birliği oluşturmanın şekli, yöntemi ve amacı"nın "devrimci ilke ve prensiplerden uzak" olmasıdır. Peki ama birliğin şekli ve yöntemi doğru da olsaydı böylesi bir birlik nasıl bir birlik olacaktı? Bir yandan "sosyalistlerin birliği" için sosyalist olarak değerlendirilen örgütler küçük burjuva milliyetçi akımlar olarak değerlendirilmekte ve bunların sosyalist olarak gösterilmesinin yanlış olduğu tespit edilmektedir; diğer yandan da bu birliğin yanlışlığının "birliği oluşturmanın şekli, yöntemi ve amacının" devrimci ilkelerden uzak olmasına bağlanmaktadır. Böylesi bir tavıra söylenecek tek şey: Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?dur!

Muşi, birliği oluşturmanın şekli, yöntemi ve amacını eleştirirken sorunun esas yanını gizlemektedir. Somut olarak PYSK bağlamında birliğin şekli, yöntemi ve amacı doğru da olsaydı, yine de bu birlik Marksizm-Leninizm bilimi açısından ilkesiz, ilkesi oportünizm, milliyetçilik ve kendine güvensizlik olan, modernrevizyonizmin mirasını sahiplenilen bir birlik olacaktı! Sorunun özü de burada yatmaktadır! Kalmem Muşi eğer Leninist Parti savunusunda ciddi ise bu yanlışlardan köklü bir biçimde kopmalı ve dergisi Nûpel'in de böylesi yanlışlardan kopması için çaba göstermelidir.

PYSK'nin birlik süreci de oportünizmin gerçek yüzünü ortaya koymuştur. Yanlışlarını görmek ve aşmak isteyenler için yeteri malzeme sunmuştur! Gerçekten de Muşi'nin de tespit ettiği gibi PYSK: **"Bir bütün olarak kuruluşu, projelerinin sistematığı olan programı ve iki yıllık pratiğiyle bir ilkesizlikler abidesiydi."** (abç) (agd, sayfa 29)

Fakat bunu tespit edebilmek için kafayı duvara çarpma zorunluluğu yoktu, yoktur. Sorunun özü böylesi ilkesizlikler abidesi bir birlik içinde nasıl yer alındığına Marksizm-Leninizm bilimi temelinde ve **ilkeli** cevaplar verebilmektir... Yapılamayan şey budur!

4) Sonuç?

Kalmem Muşi PYSK'yi değerlendirirken şunları söylemektedir:

"İrade ve eylem birliği'nin olmadığı bir partinin M-L olması düşünülemezdi. Olsa olsa böyle bir parti nitel birliğini sağlayıp nitel birliğe evrilmeyen bir 'blok' olurdu.

İşte PYSK böyle bir bloktu." (agd, sayfa 29)

Muşi'nin tespitine biraz dikkatli bakıldığında, bir partinin marksist-leninist olması için yazarın temel ölçüsünün "irade ve eylem birliği"nin gerekli olduğu görülecektir. PYSK'de "irade ve eylem birliği" olmadığı için Muşi PYSK'yi böyle değerlendirmektedir.

Kuşkusuz marksist-leninist bir partide irade ve eylem birliği olmak zorundadır. Fakat bir partiyi marksist-leninist kılan temel unsur irade ve eylem birliği değildir. Bırakın devrimci bir örgütü, burjuva partilerinde bile irade ve eylem birliği vardır. Yani sadece irade ve eylem birliğinin yokluğu nedeniyle PYSK'nin marksist-leninist olmadığını tespit etmek Leninist Parti öğretisinden hiç bir şey anlamamaktır. Muşi de Leninist Parti öğretisini kavramadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Bir kez daha söylemek gerekirse, PYSK'nin marksist-leninist olmamasının temel nedeni savunduğu siyasi çizgi olmuştur. Modernrevizyonizmin mirasına sahip çıkan, oportünizmin birliğe egemen olduğu, kendine güvensizliğin beraberinde getirdiği karamsarlığın propaganda edildiği ve milliyetçiliğin birleştirdiği bir birlik olmuştur PYSK. Değişik oportünist, revizyonist çizgilerin varlığının sonucudur irade ve eylem birliğinin sağlanamamış olması. Yazarın yaklaşımına göre eğer PYSK'de irade ve eylem birliği gerçekleşseydi, o zaman Muşi PYSK'yi kitlelere marksist-leninist bir parti olarak sunacaktı...

Muşi'ye göre: *"Bu denemenin en önemli kazanımının programsal birliklerin nasıl olmaması gerektiği konusunda örnek teşkil etmesidir." (aynı yerden)*

Evet, PYSK de programsal birliklerin nasıl olmaması gerektiğine bir örnektir. Fakat böylesi örnekler uluslararası işçi sınıfı tarihinde yeteri kadar vardır. İlle de böylesi örneklerin bir kez daha yaşanmasının zorunluluğu yoktur. Dünya Komünist Hareketi tarihinden öğrenmek isteyenler için programsal birliklerin nasıl olması gerektiğine yeteri örnek vardır. Öğrenmek isteyenler için tabii ki!

PYSK'yi tasfiyeciler olarak da değerlendiren Muşi, bu tasfiyeciliğin tahribatlarına karşı "yeni sayfa" açıldığını şöyle ifade etmektedir:

"Bu bağlamda '70'li yılların ortalarından bu yana M-L ideolojinin ve politikaların temsilcileri devrimimizin sorunları, ihtiyaçları ve çözüm yollarını belirleme-

de birikimlerini harekete geçirerek bir 'yeni sayfa' açmışlardır.

Bu yeni bir süreç ve oluşumdur. Bu oluşum örgüt-örgütlenme, çalışma ve mücadele biçimleri babında, eskiyi mutlak reddeden, tekrarlamayan, geçmişe çakılıp kalmayan; yenilenmeyi ve atılımı esas alan bir yaklaşım içerisinde olmalıdır." (aynı yerden)

Bugüne gelmeden önce, bu "birikimlerini harekete geçirenler" PYSK içinde değiller miydi? PYSK'nin birliğinin sağlanmasında rolleri olmadı mı? PYSK'nin feshedilmesinden önceki tüm yanlışların ortakları değiller mi? O zaman neden bu "yeni sayfa" açıcılarının siyasi tavırları ve yaklaşımları değerlendirilmiyor?

Muşi, burada da açıkça gerçek hatalardan uzak durmaya ve yanlışlarının üstünü örtmeye çalışıyor. "Yeni Sayfa" açmakla kendilerine olumluluk atfediyor yazar! Evet devrim saflarında kalma istemi ve bunun için çabayı destekliyoruz ve önemli buluyoruz. Fakat Marksizm-Leninizm adına konuşulup da kendi hatalarının üstünü örtmeye izin verme hakkımız da yoktur!

PYSK'nin tasfiyeciliğinde şimdiki Nüpel'ciler ve siyasi çizgisini ve geleneğini savunduğunu söyledikleri örgüt de rolünü oynamıştır. Nüpel yazarları ve PŞ-K geçmişte yapılan yanlışlardan köklü bir biçimde kopmadan olumlu anlamda bir "yeni sayfa" açtıktan bahsedemezler. Ederlerse de kitleleri aldatmaktan başka bir iş yapmamış olurlar! Yeni sayfa için öncelikle kendi yanlışlarınızdan kopun!

Kalmem Muşi, bütün yazısında siyasi çizginin yanlışlarına yaklaşmamakta ısrarlıdır. Yeni sayfa açıcılarını, yeni bir süreç ve oluşum olarak gösteriyor. Ve bu yeni oluşumun geçmişte reddettiği şey, siyasi çizginin yanlışları değildir. Hayır! Reddedilmesi önerilen şey: **"Çalışma ve mücadele biçimleri"**dir.

Ve bununla da gelecek için proje üretilmeye çalışılmaktadır. PYSK M-L bir partiye evrimlenmediğine göre, Muşi için gündeme gelen örgütlenme biçimi Leninist bir tarzda örgütlenmedir. Bugün marksist-leninist bir partiye gereksinim de PYSK'nin M-L bir partiye evrimlenmeden tasfiye edilmesine bağlı olarak tespit edilmektedir. Devrime önderlik edecek bir partinin gerekliliğini keşfeden Nüpel yazarı şu tarihsel tespiti de yapmaktadır:

"Bunun için devrimin politik kurmayını Leninist bir tarzda örgütlenme işini, kesinlikle ve doğal olarak diğer görevlerin önüne koymak gerekir." (agd, sayfa 30)

Komünistler için merkezi görevin devrimin aracını örgütlemek olduğunu da tespit eden yazar görünüşte doğru bir tespit yapmaktadır. Devrimin kurmayını Leninist bir tarzda örgütlenme görevinin PYSK'nin feshedilmesi sonrasında ve bu olguya bağlı olarak ele alındığı bilindiğinde, bu tespitin gerçekte doğru bir yaklaşım temelinde yapılmadığı ortaya çıkmaktadır. Merkezi görevin nasıl yerine getirileceğini de Nüpel sayı 2'de ortaya koymaktadır. Biz de PYSK sürecini değerlendirmesine son verip Leninist Parti'nin nasıl savunulduğuna bakabiliriz.

LENİNİST PARTİ NASIL SAVUNULUYOR?

Kalmem Muşi'nin Nûpel sayı 2'deki makalesinin başlığı, yazımızın girişinde de belirttiğimiz gibi "Merkezi Görev: Devrim Partisini Oluşturmaktır". Bu başlık altında yazar, Leninist Parti'nin gerekliliğini ve niteliklerini ortaya koymaya çalışıyor. Kuşkusuz ki Kuzey Kürdistan'da da Leninist bir Parti gereklidir ve biz Bolşevikler tam da böylesi bir partinin inşası için mücadele ediyoruz. Buna bakıldığında Muşi şahsında Nûpel dergisiyle ortak bir yanımızın varolduğu sanılır, fakat bu bir yanılgı olur. Leninist Parti'nin gerekliliği konusunda "gereklidir" tespiti doğru da olsa, Leninist Parti'den ne anlaşıldığı ortaya konulunca ortak bir yanımızın olmadığı gayet açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Her şeyden önce, Leninist Parti ama neden bugün? sorusuna Muşi'nin yanıt vermesi gerekiyor. Öyle ya gerek genel olarak Kürdistan'da, gerekse de özel olarak Kuzey Kürdistan'da devrim partisine ihtiyaç bugün ortaya çıkmamıştır. Bu gereklilik kapitalizmin Kürdistan'a girişi ve işçi sınıfının oluşmasıyla ortaya çıkmıştır. Sorun, Leninist Parti'nin gerekliliğini tespit edecek ve böylesi bir partiyi inşa etmek için mücadele edecek Komünistlerin olup olmamasıdır.

Kuzey Kürdistan'da kendisine komünist diyen, marksist-leninist diyen örgütler olmuştur. Ve bu örgütler devrim partisinin, marksist-leninist bir partinin sadece gerekliliğini tespit etmemiş, tersine her biri kendisini böylesi bir örgüt veya parti olarak değerlendirmiştir. Burada da sorunun özü, bu örgütlerin çizgilerine egemen siyaset, Marksizm-Leninizm'in lafta savunulması, gerçekte ne ideolojik, ne siyasi olarak ve ne de pratik mücadelede Marksizm-Leninizm bilimine uygun davranılmaması olmuştur. Bu yanlış siyaset temelinde de marksist-leninist bir partinin, Leninist Parti'nin yaratılamayacağı görülmüştür.

Kalmem Muşi, PYSK'nin feshedilmesine bağlı olarak bugün merkezi görevin devrim partisini oluşturmak olduğunu ve bunun diğer görevlerin önüne geçtiğini tespit etmektedir. Merkezi görevin devrim partisini, Leninist Parti'yi inşa etmek olduğu tespiti, yukarıda da değindiğimiz gibi yazarın yaklaşımından bağımsız olarak doğru bir tespittir.

Fakat, eğer bugün Leninist Parti'nin gerekliliği savunuluyorsa, o zaman geçmişten beri siyasi mücadele içinde yer alan Nûpel yazarlarının ve savundukları geleneğin Leninist Parti hakkındaki siyasetinin ne olduğu ortaya konmak ve yanlışlarla hesaplaşmak zorunludur. Leninist Parti savunusunda ciddi olanlar, geçmiş yanlışlarını açıkça ortaya koyup bu yanlışlardan kopmak zorundadırlar. Muşi'nin tavrından böylesi bir yaklaşımın işareti bile yoktur. O genel laflarla "sosyalistlerin" yetersizliklerinden vb. bahsederek sorunu geçiştirmektedir.

Yazar, neden şimdiye kadar Leninist Parti'nin oluşturulmasını savunmadıklarını, ya da daha doğrusu yaptıkları savunuda yanlışlarının ne olduğunu ortaya

koyacağına, o, yanlışların üzerini örtmek için şu teoriyi yapmaktadır:

"Ancak, nasıl ki işçi sınıfı bir anda doğup olgunlaşmıyorsa, partisi de bir anda doğmaz. Bir partinin oluşumu çok karmaşık, inişli-çıkışlı ve uzun bir süreç olarak tezahür eder. Yekpare hale gelmeden bölünmelere, guruplaşmalara maruz kalarak, yeni çevre ve kesimleri bünyesine katar ya da bünyesinden dışarı atar. Yenilgi ve başarılar birbirini izler. Bu billurlaşma, homojenleşme ve durulanma sürecidir." (agd, sayfa 39)

Muşi burada kendi durumlarının teorisini yaparak, sözkonusu süreçte yapılan hataları, yanlışları gözardı etmeye çalışmaktadır. Evet, gerçekten de işçi sınıfının partisinin oluşumu karmaşık, inişli, çıkışlı zor bir süreçtir. Sorunun özü ama, bu sürecin karmaşıklığı, inişli-çıkışlı olması ve bir sürecin meselesi olup olmadığı değil, Leninist Parti'nin nasıl bir parti olduğunun kavranması ve bunun için mücadele sorundur. Yazar, tam da cevaplanması gereken soruya cevap vermemek için işin karmaşıklığını ortaya koymaya çalışıyor...

Yazar bunu yaparken işi daha da karmaşılaştırıyor. Muşi'ye göre yekpare hale gelmeden "bölünmelere, guruplaşmalara maruz" kalınıyor! İyi de bölünme oluyorsa, bölünme öncesinde bir birleşmenin de sözkonusu olması gerekir. Aksi halde bölünmeden bahsedilemez. Muşi, laf salatası içinde bölünmelere temel teşkil eden siyasi çizgilerin ne olduğunu tartışma yerine dikkatleri başka alana çekmeye çalışmaktadır. Sezarın hakkı sezara!

"Billurlaşma, homojenleşme ve durulanma" sürecini de yazar şöyle ortaya koymaktadır:

"Ülkemiz sosyalistleri 1976'dan sonra, 'Üç Dünya' ayrışması, 1988 Birlik Konferansı, 1992 Savaş ve Parti İnşa Kongresi, aynı kongrede Denge Kawa ve Brusk çevrelerinin katılımı, 1993'te PŞK (Partizanen Şoreşgerên Kürdîstân)'nin katılımı, 1996'da PYSK'nin kurulup; 1998'de lağvedilmesi ve nihayet Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluşu sözkonusu inişli-çıkışlı sürecin yaşanması olarak anlaşılmalıdır." (aynı yerden)

Muşi'nin inişli-çıkışlı süreç tespitinin kendi durumlarının teorisini yapmak için yapıldığı bu alıntı okunduktan sonra daha da açıklık kazanmaktadır. Her şeyden önce geçmişteki yanlışların üzerini örtme temelinde yükselen bir yaklaşımın marksist-leninist yaklaşımla hiç bir ilgisinin olmadığı tespit edilmek zorundadır.

Leninist bir partinin en temel özelliklerinden biri de yöntem sorununda, Marksizm-Leninizm bilimine uygun davranmasıdır. Kendi hatalarına karşı da açık ve tutarlı bir mücadele vermesi, eleştiri ve özeleştiri silahını kullanmasıdır. Muşi'nin tavrı 1976'dan bu yana KAWA'nın yanlış siyasetinden kopulmadığının en açık göstergesidir. Binanın duvarlarıyla yıllardır uğraşıyorlar! Fakat çürüklüğün temelden kaynaklandığı bir türlü akıllarına gelmiyor. Bu yüzden de örülen her duvar belli bir zaman sonra çökmektedir! Temel çü-

rük! Leninist Parti'nin, devrim partisinin oluşturulması için temelin sağlam olması zorunludur! Eğer Leninist Parti oluşturulmak isteniyorsa temelden başlanmalıdır. Leninist Parti için sağlam temel biz Bolşevikler tarafından atılmıştır. Bu konuda ciddi olanlar bu temele sahip çıkmalıdır.

Bu temele sahip çıkılmadığı sürece, Muşi'nin; *"ilke-ler ışığında 'sabırla' örülen bir yapıyı oluşturmak ESAS AMAÇ olmalıdır. Bu kez gerçekten ama kesinlikle bu yapılmalıdır."* (sayfa 40) talebi iyi bir istek olmaktan öteye geçemez! Geçmiş sitem ve nasihatler temelinde değerlendirmeye çalışan yazar, "sosyalistlerin" Leninist Parti'nin örgütlenme normlarına uygun davranmadıklarını da tespit etmektedir. Bu tespiti de genel yaklaşımından bağımsız olarak doğru bir tespittir. Savunduğunu söylediği gelenek, gerçekten de Leninist örgütlenme normlarına da uygun davranmamıştır. Eh, artık bunun da bir tanımı gerekir: Oportünizm!

Muşi, *"M-L bir partiyi inşa etme işi diğer görevlerin önüne geçmiştir."* (aynı yerden) tespitini yaptıktan sonra da Leninist Parti'den ne anladığını ortaya koymaya çalışıyor. "Sosyalistlerin" illegal örgütlenmeyi esas alması gerektiğini anlattıktan sonra şu tavrı takınmaktadır:

"Yeni organizasyon kesinlikle 'yeni tipte bir parti' bir 'sınıf partisi' olmalıdır. Ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesini layıkıyla yürütecek programda, ideolojide temel politikalarda irade ve eylem birliğini sağlamış; duyarlı fedakar, bilgili aynı psikolojiye sahip disiplin unsurlardan oluşmuş; homojen, yekpare (blok değil) kenetlenmiş bir teklik arzeden; proletaryanın mutlak egemenliğini savunan bir parti ülkemiz devriminin nesnel koşullarıyla öznel koşulları arasındaki uçurumun kapatılmasına vesile olacaktır."

Yukarıda önemli vasıflarını belirttiğimiz devrim partisinin herşeyden önce bilimsel Sosyalizm ideolojisi ile kuşanması gerekir. Ancak böyle bir parti, devrimin yükleyeceği görevlerin altından kalkabilir." (sayfa 41)

Muşi'ye göre bu alıntıda ortaya konan nitelikler devrim partisinin önemli nitelikleridir ve böylesi bir parti Leninist Parti'dir. Gerçekte ise Muşi, doğrularla yanlışları içiçe geçirerek, Leninist Parti'nin bir karikatürünü çizmektedir. Proletaryanın egemenliğini savunmak, sınıf partisi olmak ve "Sosyalizmin ideolojisiyle kuşanmak" doğru tespitlerdir. Fakat bu tespitler Muşi'nin yanlışlarını gizlemeye hizmet eden tespitlerdir.

Şöyle ki; Muşi, PYSK'nin Leninist Parti olmadığını tespit ettiği yerde buna gösterdiği temel gerekçesi "irade ve eylem birliğinin" olmamasıydı. Burada aktardığımız alıntının esas ve temel anlayışı da bu yaklaşımdır. Bir örgütün "yeni tipte bir parti" olması için ortaya konulan temel nitelik "irade ve eylem birliği"dir. Bu, değişik kelimelerle uzatılarak ortaya konsa da değişmemektedir. "Sınıf partisi" olmak için de Muşi, proletaryanın egemenliğinin savunulmasını araya sıkıştırmaktadır.

Bir devrim partisinin, Leninist Parti'nin önemli vasıf-

larını ortaya koyarken, Leninizm açısından partinin ne olduğu, hangi temel niteliklere sahip olması gerektiği ve bugün için öne çıkan esas yanın ne olduğu vb. görüşler ortaya konmazsa; ve devrim partisinin önemli vasıfları olarak, illegal çalışmanın esas alınması, irade ve eylem birliği ve proletaryanın egemenliğinin savunulmasıyla sınırlanarak ortaya konulursa, bu, sadece ve sadece Leninist Parti'nin ne olduğunun kavranmadığını gösterir. Muşi de Leninist Parti'nin ne olduğunu kavramamıştır. Bu bağlamda yazar, savunduğunu söylediği geleneğin, yani KAWA'nın da gerisindedir. *"Billurlaşma, homojenleşme ve durulanma süreci"*nde Muşi, giderek bulanıklaşmıştır!

Kendisine göre devrim partisinin önemli vasıflarını ortaya koyduktan sonra yazar, *"Son yıllarda sosyalistlerin bilgi-bilinç düzeylerinin düştüğünü söylemek yanlış olmaz."* (aynı yerden) tespitini yapmakta ve başka soruna geçmektedir. Böylece devrim partisinin önemli vasıflarının ne olduğunun ortaya konduğu bölüm de bitmektedir. Bilinç düzeyinin gerilediği tartışmasına bağlı olarak *"Ülkemiz komünistleri zaman yitirmeden program taslağını kendi zeminlerinde tartışmaya açmalıdırlar."* (sayfa 42) önerisinden sonra tüzük üzerine bazı tespitler yapılarak kadrolara gelmektedir.

Bu konuda Muşi önce şu tespiti yapmaktadır:

"Sosyalistlerin kadroları her açıdan değerlendiren bir kadro politikasına sahip oldukları söylenemez." (aynı yerden)

Ardında bu "politikasız"lığın (Muşi, yanlış politika dememek için bu kavramı kullanıyor) "aynı zamanda yönetici kadroların yetersizliği, yeteneksizliğinin de tescili" olduğunu tespit etmektedir. Buna bağlı olarak şunları da söylemektedir:

"Devrimci faaliyette yirmi dört yıl çok uzun bir zaman dilimidir. Düşününüz ki devrimi başarma işini meslek edinmiş bireylerden oluşan bir hareket, mevcut kadrolarına son on sene içerisinde ülkeden bir elin parmakları kadar kadro ekleme başarısı göstere-memiştir. Bu izahı mümkün ancak çok acı, trajik ve ağır bir sonuçtur."

Peki bu olgunun bir açıklaması yahut vasıflandırılması yok mudur?

Vardır.

Nedir?

Kısacası 'Öznel yeteneksizlik'tir." (aynı yerden)

Muşi'nin yaklaşımı kendi içinde tutarlılık arzediyor. O, yanlışları, hataları ya da eksiklikleri tartışmaya sunduğu her yerde de siyasi çizginin doğruluğunu ya da yanlışlığını sürekli ve sistemli olarak konu dışı bırakmakta ve siyasi çizginin yanlışlarının tartışılmasının önüne set çekmektedir. Bu alıntıda da aynı tavır sergilenmektedir. Sanki 24 yıllık siyaset doğruydu da, bu siyaseti iyi bir biçimde pratiğe geçirecek kadroların yokluğu sonucu son on yılda bir elin parmakları kadar kadro kazanılmamış???

Yazar, bir yandan kadro konusunda bir politikasız-

lıktan bahsetmektedir –ve bu politikasızlığın kaynağını, nedenini ortaya koyup doğrunun ne olduğunu göstermesi gerekir, o bunu yapmıyor!– diğer yandan da on yılda bir elin parmak sayısı kadar kadronun kazanılmamasının açıklamasını “özel yeteneksizlik” olarak açıklıyor.

Kuşkusuz bir siyasi çizgi doğru da olsa kadroların yeteneksizlikleri bu çizginin doğru bir biçimde uygulanmasını engeller. Fakat “özel yeteneksizlik” tespiti-nden önce ve esas tespit edilmesi gereken sorun, tartışılan bağintıdaki siyasi çizginin doğru olup olmadığı sorundur. Muşi, bu veya böylesi sorulara cevap vermekten sürekli bir biçimde kaçmaktadır. Oportünizmin temel özelliklerinden biri de cevaplanması gereken esas sorulara cevap verme yerine, başka sorular ortaya atıp genel doğru laflarla işin üstünü örtmeye çalışmaktır.

Bu “özel yeteneksizlik” sorununu açmaya çalıştığı yerde Muşi, şu tespiti yapmaktadır:

“Kısacası yanlış olan şey plan ve programlar değil, bunlara anlam kazandıracak araç ve yöntemlerin yanlış anlaşılması, kurulması ve biçimlendirilmesidir.” (sayfa 43)

Bu tespiti bakıldığında Muşi'nin geçmişi değerlendirmede plan ve programları doğru gördüğü açığa çıkmaktadır. Yani Marksizm-Leninizm bilimi açısından geçmişin tüm yanlışları, bugün de doğru diye savunulmaya devam edilmektedir. Buna göre her şey doğru ve iyi de, araç ve yöntemler yanlış... İyi de, araç ve yöntemlerin yanlış anlaşılması, kurulması veya biçimlendirmesinin nedeni nedir? Cevap yok! Sebep, sonuç ilişkisi bağlamında Muşi'nin yaklaşımı tam bir idealistin yaklaşımıdır.

Tüm bu kargaşa içinde Muşi, en sonunda Leninist Parti'den ne anladığını daha açık ifade etmektedir. Tespiti şöyledir:

“Temel merkezi ve ivedi görev ‘profesyonel devrimciler örgütü’ yaratmaktır. Bu da uluslararası Komünist Hareket’le geleneğimizin bize sunduğu olumlu-olumsuz deneylerin ve Leninist parti normlarının yol göstericiliğinde olacaktır.”

“Profesyonel Devrimciler Örgütü’nü inşa etmek elbette kolay bir iş değildir. Kolay güç ve odak oluncaya yanılışına düşmemek gerekir.” (aynı yerden)

Muşi'nin yaklaşımı KAWA'nın geçmişte savunduğu yaklaşımla aynıdır. Leninist Parti'yi “profesyonel devrimciler örgütü”ne indirgeyerek gerçekte Leninist Parti Öğretisini revize etmektedir. Bu yaklaşım Nûpel dergisinin bir başka yazarı, Meran Rojîn tarafından da savunulmaktadır.

Nûpel sayı 2’de “Örgüt ve Kadrolar Sorunu” başlıklı yazısında Rojîn de marksist-leninist örgüt modelinin ve ona uygun komünist militan tipini yaratmanın gerekliliğini anlatmaya çalışıyor. 1970’lerden bu yana varolan eksikliği ise şöyle ortaya koyuyor:

“Görülen uzmanlaşma, örgütlenme ve savaşma eksikliği en büyük kusurumuz olarak görünüyor. Kendini devrime adanmış, meslekten yetişmiş, kendi

alanında uzman ve birbiriyle uyum içinde çalışan profesyonel devrimcilerden meydana gelen bir devrimciler örgütü olmaksızın mücadelenin canlılığı, kalımlılığı ve sürekliliği sağlanamaz, kalıcı zaferler elde edilemez.” (agd, sayfa 46)

Rojîn'in bu tavrı öncelikle geçmişi değerlendirme bağlamında siyasi çizginin yanlışlarını tartışma dışı bırakmada Muşi'nin tavrıyla aynıdır. Yanlış hep uygulamada aranmaktadır. Tabii ki uygulamada da yanlışlar yapılmıştır. Fakat “yeni tipte bir parti”nin oluşturulmasının merkezi görev olarak sunulduğu bir durumda kendisini sadece uygulamadaki yanlışlarla uğraşmayla sınırlamak yanlıştır ve soruna gerçek ve doğru cevabı bulmaya da engel teşkil etmektedir.

Ayrıca Rojîn'in tavrında bir örgütün mücadelenin sürekliliğinin kazandırılması için profesyonel devrimcilere sahip olması gerektiği doğru yaklaşımı, Leninist Parti'yi profesyonel devrimciler örgütüne indirmeye yaklaşımına alet edilmektedir. Bu bağlamda doğru bir görüş yanlış bir yaklaşımın savunuculuğuna kurban edilmektedir.

Yazısının esas amacının kadro sorununa tavrı takınmak olduğunu açıklayan Rojîn, parti sorununa da kısaca değinmek istediğini açıklamaktadır ve “profesyonel devrimciler örgütü” anlayışını savunmaktadır. Lenin'in “Ne Yapmalı?” adlı eserine de dayanarak Leninist Parti'nin “profesyonel devrimciler örgütü” olduğunu açıklamaya çalışmaktadır.

Gerek Rojîn'in tavrından gerekse de Muşi'nin tavrından ortaya çıkan gerçek, bunların Leninist Parti'den anladığı şeyin “profesyonel devrimciler örgütü” olduğudur. Bu anlayış ne Leninist Parti Öğretisi'yle ne de genel olarak Marksizm-Leninizm'in Komünist Parti anlayışıyla uygunluk arzetmektedir.

Kuşkusuz ki Leninist Parti'nin profesyonel kadrolara ihtiyacı vardır ve mücadelenin sürekliliğinin sağlanması için de böylesi kadroların varlığı, yoksa yaratılması zorunludur. Fakat Leninist Parti Öğretisi, sadece buna indirgenemez ve Leninist Parti sadece profesyonel çalışan kadrolara indirgenemez. Bu konuda KAWA da geçmişte aynı yaklaşıma sahip olmuştur. Muşi ve Rojîn'in bu konudaki konumları KAWA'nın eski yaklaşımını –bazı noktalarda daha geri pozisyonlarda– savunan bir konumdur.

Biz Bolşeviklerin Leninist Parti Öğretisi konusunda ki görüşlerimiz devrimci kamuoyuna sunulmuştur. Bolşevik Parti İnşa Öğretisi'ni öğrenmek, kavramak isteyen herkes ortaya koyduğumuz görüşlere bakma imkanına sahiptir.

Biz, bunun da ötesinde kendisine marksist-leninist diyenlerin Leninist Parti'yi savunmaya çalışanların ortaya koyduğumuz Leninist Parti Öğretisi hakkındaki görüşlere sahip çıkma yükümlülüklerinin olduğunu düşünüyoruz. Tabi ki, bu söylediklerimiz devrim iddiasında ciddi olanlar için anlamlıdır!

“Ortak vatan” savunusu: Türk şovenizmi!

“Vatan” kavramını seçenler içinde kendisine marksist-leninist, sosyalist, komünist öğreti ve değerlere sahip, sınıf mücadelesi yürütücüsü, proleter sınıf bakış açısına sahip vb. yakıştırmalarda bulunanlar hiç de az değil.

Son yıllarda Kuzey Kürdistan somutunda ve daha çok da PKK ve onun önderi Abdullah Öcalan'ın kemalist resmi ideolojinin Kürt sorunundaki yaklaşımlarını kabul eden yaklaşımları vb. de “ortak vatan” savunuculuğunun gelişmesine katkı sunmuştur.

Özellikle PKK nezdinde ulusal mücadelenin önemli bir gerileme yaşaması, öteden beri ulusal soruna ikircikli ve oportünistçe yaklaşan bir dizi çevrenin sosyalşoven eğilimlerinin kabarması ve Türk şovenizmine objektif katkı sunmalarını hızlandırmıştır. Bu gelişme, “vatan”, “ortak vatan” türünden konularda da etkisini göstermiştir. Nitekim bu bağintıda devrimci hareket içinde -bir bölümünde- ciddi bir kavram kargaşası yaşanmaktadır.

Türk şovenizminin bir ürünü olan bu kargaşa ve değişiklik sonuçta bazıları için “ortak vatan”, “vatan” savunuculuğu noktasında konaklamalarını sağlamıştır. Bunların kendilerine sosyalist, komünist, sınıf mücadelesi yürütücüsü, sınıf bakış açısına sahip vb. yakıştırmalarda bulunmaları, bunların sosyalşoven güzergaha yöneldiklerini gizlemeye yetmez, yetmiyor da. Geçmişte, güya milliyetçiliğe karşı mücadele ettiklerini iddia edenler, geline yerde sınıfsal söylemleri de bir kenara bırakarak vatan savunusu düzeninde konaklayabilmektedirler.

Dönemin yükselen değerleri (bu bağlamda şovenizm), bu çok keskin “sınıf devrimcileri”nin de “vatansever, ortak vatancı ve vatani sattırmayıcı vb.” tavrılara sarılmalarını mümkün kılabilir. Dünyanın hangi söyleme sahip olduklarından bağımsız olarak, bugün reformistlerin ortak paydası ve yine Kemalizmden köklü kopamamışların ortak buluşma noktası “vatan” olarak TC’yi sahiplenmedir. Bir halklar hapisanesi olan TC’yi “ortak vatan” adına savunmak, ezilen Kürt ulusu ve azınlık ulusların varlığını inkâr etmek ve Türk şovenizmini savunmaktır. Bu, ne adına yapılsa yapılsın sonuç olarak farketmez!

Mesele Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin ulusal sorunu, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı ve azınlık

milliyetlerin tam hak eşitliği sorunu karşısında şovenizm pastasından pay koparmak olduğu için vatanla selam durmak hepsinin tercihi olmaktadır. Reformistlerin bu tercihinde bir gariplik yok, eğer bir gariplik aranacaksa o da devrimci oldukları iddiasında olanların reformist ve sosyalşoven rüzgara kapılmalarıdır.

Günümüz koşullarında sosyalşoven görüşlerin daha yaygınca zemin bulmasının ortamının değişik biçimlerde giderek geliştiğini gözlemlemek zor olmasa gerek. Özellikle Kürt reformistlerinden bazılarının, diğer bir tanımla silahlı Kürt reformistlerinin geçmiş tezlerinden vazgeçmeleri üzerine Türkiye devrimci hareketi ve genel olarak “sol” içinde bazılarının, bu geriye dönüşten medet umarak kendilerinin daha geri bir kulvara düşmesine tanık oluyoruz. Aynı yanılda buluşanlar, haliyle birbirlerine benzeyenler, birbirlerini tamamlamak zorundadırlar!

“Ulusal onur” ve “ortak vatan” bağintisında, bu işin başını çekme anlamında kemalistlerin asıl öncü oldukları, “sol” adına son otuz yıllık zaman diliminde bu işte şampiyonluğun Doğu Perinçekgillerde olduğu tartışma götürmez.

Aydınlık dergisinde Perinçek şöyle yazıyor:

“Kökleri ne olursa olsun, Türkler ve Kürtler, yüzyıllar, hatta bin yıllar boyunca birbirlerine karışmışlardır. Bu kaynaşma, ortak vatanları ve birlikte kurdukları cumhuriyet temelinde devam etmektedir.” (Aydınlık, 12 Aralık 1999)

Öyleki, iş Doğu Perinçeklerin daha yoğun vurgulara yönelmeleriyle kalmamış, ortaya çok renkli bir tablo çıkmıştır. Bu renklilik içinde dün en keskin biçimde “sınıfın proleter önder partisi” kesilerek güya ulus kokusu gelen her şeyden kaçtığını/uzak durduğunu yazan-söyleyen sözde “komünist” devrimciler -tabi bugünün pek yaman legalist reformistleri- bugün ortalığı vatani sahiplenme afişleriyle doldurabiliyorlar. Dahası üstü örtük şekilde ve bazen de açıktan ne kadar millici falan olduklarını işleyiveriyorlar...

Son dönemlerdeki söylemiyle sosyalşovenizm güç ve cesaret verenlerden biri de Abdullah Öcalan'dır. Öcalan'ın tartıştığımız bağintıda tavrı açıktan ibret vericidir. Düne kadar resmi bazda kaba Türk şovenisti söylemlerin karşısında bir görün-

Sosyalşovenizmin marifetlerinden biri:

Kooorkmaa, söönmeeeeer bu şafaaakk... laarda yüzen alsancaaaaak... Sönmeden..

Türkiye ve Kuzey Kürdistan coğrafyasında "sol" ve sosyalistlik adına, hatta kendilerine "komünist" yakıştırmasında bulunan kimi politik yapılanmalar üzerinde, öteden beri Kemalizmin güçlü etkileri bulunmaktadır. TC'nin kurulmakta olduğu yıllardan bu yana, bazı doğru karşı çıkışlara rağmen devrimci saflarda da kemalist ideoloji ve siyasetin ağırlığı bütünüyle giderilememiştir.

Devrimci saflarda cereyan eden Kemalizmin etkisi değişik alanlarda kendini göstermektedir. Özellikle ulusal sorunda, somut olarak da Kürt ulusal sorunu bağlamında ise Kemalizmin etkisindeki "sol" devrimci cephede açıktan sosyalşoven eğilimlerin gelişmesinin yolunu açmış, açılan bu yoldan ilerlemenin sağlanması için elinden geleni yapmış ve önemli oranda başarılı olmuştur, olmaktadır. Bugün Kürt ulusal sorunu özgülünde eğer sosyalşoven görüşlerin ağırlığı her yönüyle ortalığı kaplamışsa, bu sadece, Kemalizmin bu konudaki etkisinin ne kadar yüksek olduğunu ortaya koymaktadır.

Devrimcilik ve "sol"culuk adına savunulan tavırlardan, açık ve resmi kemalistler rahatsız değillerdir; çünkü artık tescilli sosyalşovenler bunların temsilini yapabilecek yeteneklerinin olduğunu kanıtlamışlardır. Kaşarlanmış sosyalşoven Aydınlikçıların her geçen gün kendilerine benzeyenlerin sayısında sağladığı etki, somut olarak "İstiklal Marşı"nın savunulması bağintısında da kendisini göstermektedir.

"İstiklal Marşı"nın savunulması, devrimciler tarafından sahiplenilmesi, Kürt ulusu ve diğer azınlıklar bakımından da bu marşın kabulünün sağlanması için

tü çizen ve bazı konularda gerçekten pratik eylemiyle de Türk şovenizmine karşı duran bu parti ve önderinin gelinen yerde "ortak vatan", "tek ulus" vb. devleti sahiplenme tutumları, sosyalşovenizme hizmete soyunduklarını göstermektedir. Bu bağintıda Abdullah Öcalan şöyle diyor:

"İçice geçmiş,coğrafya yani ortak vatan özelliği, yüzyıllarca dil ve dinde doğal asimilasyonla kurulan kültür yakınlığı."

"Doğal asimilasyon yüzyıllardan beri Kürt-Türkü çok yakınlaştırmış iken inkara, zoraki olana gerek yoktu."

"Türkler, Türkiye uluslaşmasının kökeniydi, buna da itiraz olunamazdı ve doğaldı."

"Türkiye'de de ortak bir ulustan bahsetmenin yadırganacak bir yanı da yoktur."

"Özellikle Kürtler için en büyük eksiklik; gerek kendi doğdukları ana coğrafya, gerekse bir parçası oldukları tüm Türkiye'yi vatan olarak görme duygu ve

Aydınlıkçılar çok yoğun bir faaliyetin sürdürücüleri konumunda olmuşlardır.

Bu noktada, yıllar önce Aydınlıkçılar Mehmet Akif'in ve "İstiklal Marşı"nın devrimciler tarafından sahiplenilmesi için her tür demagojiye başvuruyordu. Sözde, enternasyonal savunma sahtekarlığından, Akif'in sosyalizme dostluk duyduğuna kadar pek çok yalan eşliğinde şunları yazıyorlardı:

"8. İstiklal Marşı'na saygı duymayanların Enternasyonal'i söylemeye hakları yoktur.

Mehmet Akif ve İstiklal Marşı bağımsızlık, birlik ve barış isteyen halka güç veriyor." (Türkiye Gerçeği, Ekim 1979, sayı 8, sayfa 57)

Aydınlıkçılar, bunları yazarken; buna karşı çıkan dünyanın kimi devrimci çevreleri, bugün evrildikleri reformist yapılanmanın doğal bir sonucu olarak –nedeni getirircesine– Mehmet Akif savunucusu olmayı tercih etmektedirler.

Uzunca bir zaman önce, Aydınlıkçılar "İstiklal Marşı"nın savunusu üzerine yazıp çizdiklerinin, o dönem kendilerine "karşı" duran bazılarınca sonradan kabul göreceğini tahmin ettiler mi bilinmez, ama bir gerçek var ki, geline yerde geçmişte Aydınlıkçılara karşı durdukları iddiasında olan bazılarının, somut olarak Emeğin Partisi çevresinin bu konuda Aydınlıkçılar gibi düşünme ve hareket etme yolunda olduğu görülmektedir.

Zaten Emeğin Partisi ve çevresi son dönemlerde yurt, vatan savunusu –özelleştirmeye karşı çıkma adına– ve bu çerçevedeki gelişmelerin etkisine girmekten kendini alıkoyamadı.

Benzer bir gelişme Evrensel gazetesi somutunda da yaşanmaktadır. Bu gazetenin başyazarlarından ve yol göstericilerinden Aydın Çubukçu, epey gerilere giderek, sahiplenilecek ulusal değerler arayışında "Mehmet Akif'e saygı" noktasında konaklayarak, bir bağlamda Aydınlıkçıların çabasının meyve verdiğini kendi nezdinde kanıtlama başarısı göstermiş oldu...

Aydın Çubukçu'nun "İstiklal Marşı"na saygı çağırısı bu gazete, çevre tarafından geri çevrilmemiş; yani objektif olarak sahiplenilmiştir. Diğer bir ifadeyle bu sosyalşoven yürüyüşe ortak olunmuştur.

Aydın Çubukçu "İstiklal Marşı" yazarı için şunları yazıyor:

"Mehmet Akif, inançlarını ticari ya da siyasi basa-

mak olarak kullanmaya tenezzül etmeyen, sağlam karakterli, namuslu ve yürekli bir şairdi. Tartışmasız, halkçıydı. Yoksullardan, çalışanlardan yanaydı, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı duruşu, net ve ödünsüzdü." (Evrensel Pazar)

Yazdığı şiirde doğrudan Türk ulusunun üstünlüğünü, ayrıcalığını savunan; Türk ırkının üstünlüğünü propaganda eden ve bu coğrafyada yaşayan milyonlarca Kürdü, diğer azınlık ulusları ve grupları yok sayan Türk milliyetçisi Mehmet Akif, kendine, emeğin savunucusu diyen biri tarafından işte böyle savunuluyor! Hatta bununla da yetinmeyip, Aydınlık'ın başlattığı sahiplenmeyi, dönemsel olmaktan çıkarıp, süreklileştirmeyi salık veriyor. Ve "Mehmet Akif'in savunulmasını da, onların ikiye yüzü kalemşörlerine bırakamayız." (aynı yerde) diyerek Türk şovenizminin savunuculuğuna soyunduğunu ortaya koyuyor.

Vatan, yurt savunuculuğu arayışına çıkan herkes gibi bu yazar da kendi öncellerini aramaktadır ve bu arayışında Mehmet Akif'te karar kılmaktadır. Bu, dışındaki sosyalşoven güçlerden etkilenmesi kadar, böylelerinin sistemle, kemalist ideolojiyle bağlarını koparamadıklarının açık kanıtıdır.

Nisan 2000 X

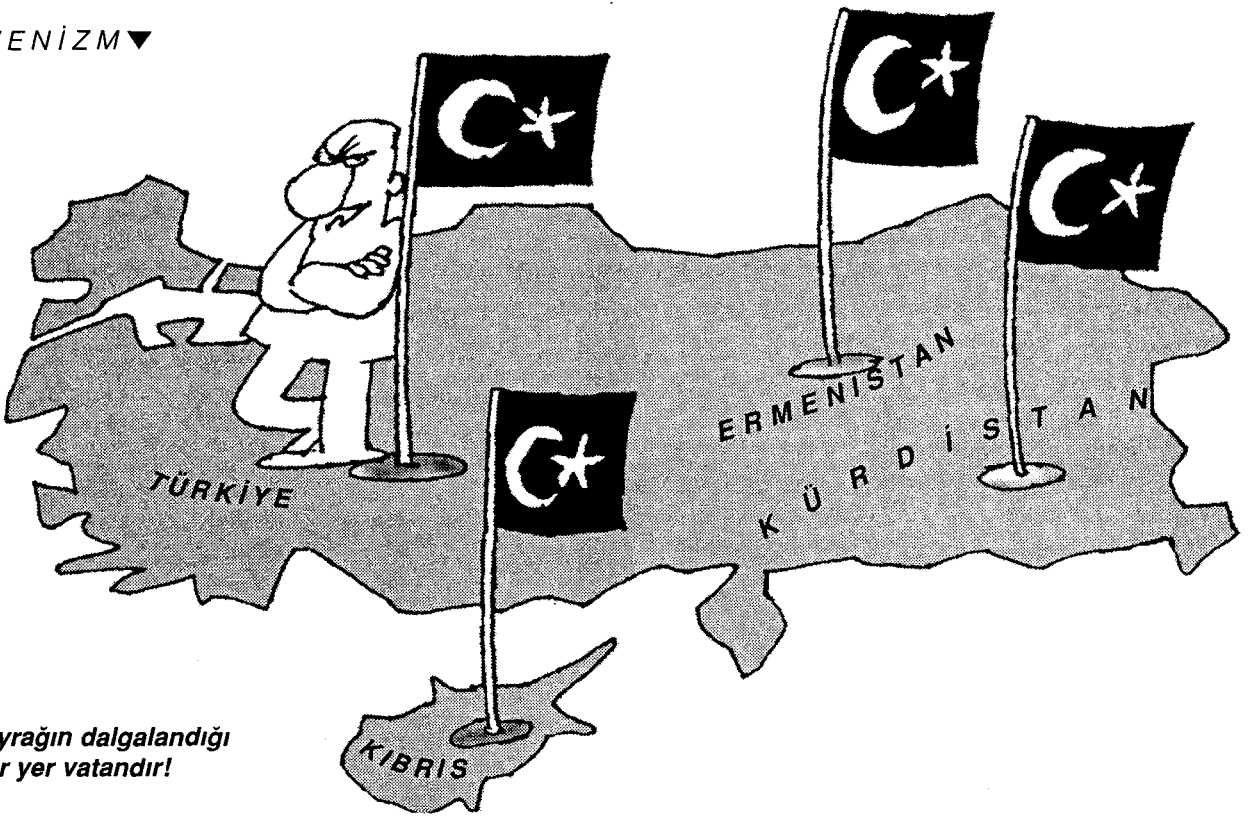
düşüncelerinin zayıflığıdır." (Abdullah Öcalan, Savunmalarım, Weşanên Serxwebûn 94)

Abdullah Öcalan yukarıdaki anlayışının doğal sonucu olarak nihayetinde "bayrağını gururla selamlamak bunun için esastır" ve yine "devlete saygın ve bağlılığımın gereği budur. Vatana ihaneti asla ağzıma bile almam." (Aynı yerde) diyebilmektedir.

Burjuva milliyetçiliğin bir uçtan ötekine sıçrayarak geçiş yapması somut örnekte görüldüğü gibi gayet

mümkün olabilmektedir. Bir süre önce en uç noktada Kürtçülük yapan, "Kürdistan ana", "anavatanımız Kürdistan"; "Botan-Behdînan Hükümeti", "Güney'de devrim atılımı", "Bağımsız Kürdistan" vb. vb. diyenler bütün bunlardan yüzgeri edip, bu kez "ortak vatan" ve "ortak ulus" savunuculuğuna soyunabilmektedirler.

Kaba Türk şovenizmi zemini üzerinde beslenen sosyalşovenizmin özellikle de şu ya da bu düzeyde kemalist ideolojinin yörüngesinde kalanların üzerin-

— Bayrağın dalgalandığı
her yer vatandır!

de etkisini daha çabuk göstermiştir.

Geçmişte haftalık "Kurtuluş" gazetesinin ve günümüzde "Yaşadığımız Vatan" dergisi özellikle PKK somutunda vatanseverlik edebiyatı ile sosyalşovenistleri cesaretlendirmektedir. Ki, böyle devam etmesi halinde bizzat kendilerinin aynı niteliğe evrilmesi de kaçınılmazdır.

Böyle bir tehlike bu çevrenin önünde durmaktadır. Eğer devrimci çizgide kalınmak isteniyorsa bu çerçevede sosyalşovenizmden hızla ve köklü bir biçimde kopmak gerektiği bilince çıkarılmak zorundadır. "Yaşadığımız Vatan" ve "Kurtuluş"ta yazılanlar gidişin kötü bir yönde olduğunu fazlasıyla kanıtlamaktadır. İşte "Kurtuluş"ta yazılanlardan kısa bir bölüm:

"B-Yine bu sekiz madde'de "Ülkemiz" diyor sunuz, başka açıklamalarınızda "ortak vatan" diyor sunuz; bunlar çok doğru tesbitler. Keşke bunları yıllar önce söyleseydiniz. Özgür koşullarda söyleseydiniz. Ama yine de zararın neresinden dönülürse kârdır. Bu ülke, bu vatan bütün halkımızın."
(aoç) (Kurtuluş, 28 Mayıs 1999)

Ortak vatan bağlamında, soruna yaklaşımda kimi farklılıklar olsada işin özü itibarıyla Abdullah Öcalan'ın "Ülkemizin ortak ve özgür birlikte yaşayacağımız bir vatan olması için..." (Yargıtay savunmasından) tespitleriyle "Kurtuluş"un "çok doğru tespitler" belirlemesinin esasında birbirini tamamlamakta olduğunu söylemek gerekiyor.

Kuzey Kürdistan'ın sömürge gerçekliği ve Türk devletinin bu bağlamda küçük emperyalist bir ülke

özelliği tartışma götürmez kadar açıkken; devrimcilik adına savunulan bu görüşler kabul edilemez. Bu noktada ısrar edenler Türk şovenizminin işini kolaylaştırmakta, ekmeğine yağ sürmektedirler.

Gerek devrimcilik adına "Kurtuluş" gazetesinde, "Yaşadığımız Vatan" dergisinde, gerekse de Kürtlere özgürlük demagojisiyle Abdullah Öcalan ve PKK tarafından savunulan "ortak vatan" görüşü lafta değişik ulus ve milliyetlerden halkların birliği ve kardeşliği adına savunulmaktadır. Fakat bu savunuyu, büyük bir sahtekârlıktır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve kardeşliği, halkların birliği, farklı ulus ve ulusal azınlıkların inkârı temelinde olamaz. Bu, Kuzey Kürdistan'ın, Batı Ermenistan'ın vb. başka ülkelerin (Kürdistan, Ermenistan vb.) parçası olan bölgeleri TC'nin parçası olarak gösterip bu ülkelerin varlığını inkâr etmekle de olamaz!

Gerçekten değişik ulus ve milliyetlerden halkların birliği sağlanmak isteniyorsa, zora dayalı birliğin parçalanması ve evet TC'nin devlet sınırlarına karşı bölücülük siyasetinin savunuculuğu yapılması gerekiyor.

Doğru olan tavır, halkların birliği adına, bu varolan halkların varlığını inkâr ederek hepsinin bir "halk" olduğunu, hepsinin "ortak vatan"a sahip olduğunu savunmak değil; varolan değişik ulus ve milliyetlerden halkların varlığının ve bunlar arasındaki farklılıkların kabul edilmesi ve bu bilinçle değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve sömürü düzenine karşı ortak mücadelesini sağlamak için mücadele etmektir.

15 Nisan 2000 X

**Bu da "Emoğın Partisi"nin
"vatanperverliği":
"Çoktan satılmış vatani
satırmayalım..."**

PSK

25 yıllık sosyalist mi?

Sosyalist bir kimlik iddiasını taşıyan Kürdistan Sosyalist Partisi'nin (PSK) politik yaşamının 25. yılı vesilesiyle, değişmez(!) Genel Sekreteri Kemal Burkay tarafından bir süre önce kamuoyuna uzunca bir açıklaması yayınlandı. Bu açıklamanın, özellikle son yıllarda yapılan açıklamalardan özde bir farkı yoktur.

25 yılın değerlendirmesinin yapıldığı bu yazıda öne çıkarılması gereken asıl şey, özel olarak sosyalizmi savunmak, sosyalist kimliği taşımak ve bunu bir parti olarak temsil etmek bağlamında ülkemizde yalnızca kendilerinin "kararlılıkla" bu işi yükledikleri vb. türünden bir söylemi öne çıkarmalarıdır. Yazımızda kısaca PSK sosyalist mi? konusunu üzerinde durmak istiyoruz.

Önce bu bağintıda neler yazdıklarına bakalım:

"Partimizin temel özelliklerinden biri **sosyalist niteliği** ve başından beri kararlılıkla savunduğu enternasyonalist değerlerdir." (abç) (Deng, Sayı 53, sayfa 3)

Şüphesiz Burkay'ın geçmişi ve bugünü böyle ifade etme, kendine toz kondurma hakkı vardır. Bizim için önemli olan yazdıklarının ne anlama geldiğidir. Somut olarak Kuzey Kürdistan devrimine, Kürt ulusunun özgürlüğü ve kurtuluşuna; genel olarak devrime ve sosyalizme dair neyi savunduğu ve ne yaptığı önemlidir.

Bu çerçevede soruna yaklaşıldığında Burkay'ın değerlendirmelerinde yukarıya aktardığımız yerde tam anlamıyla tersyüz edilmiş bir tablo söz konusudur. Burkay ve partisinin kendilerine yakıştırdıkları sosyalist kimliğinde kesinlikle sosyalizmden/komünizmden herhangi ciddi bir iz bile yoktur.

Özellikle Sovyetlerin dağılmasıyla şekillenen "yeni sosyalist" yaklaşımla açıklamak gerekirse, PSK ve Burkay'ın "sosyalistliği" esasen sosyaldemokratların kendilerini "sosyalist" olarak tanıttıkları

çerçevede bir "sosyalist"liktir. Dahası, Kuzey Kürdistan'ın bu ilkeli(!) sosyalistleri açıkça emperyalist bir enternasyonal olan sosyalist enternasyonal çerçevesinin dışında olmadıklarını açıklamaları ve pratik konumlarıyla fazlasıyla ortaya koymuşlardır. Bunların nasıl sosyalistler olduklarını değişik zamanlarda ortaya koymaya çalıştık, çalışıyoruz.

Yıllardır sosyalist olduğuna vurgu yapan Burkay, ülkemizin genel plandaki geri toplumsal yapısından güç alarak bellekler üzerinde bir çarpıtmaya başvuruyor. "Dün dündür bugün de bugün" esprisini kendisine kılavuz alıyor. Ama Burkay bu yaklaşımla yalnızca kendisini kandırır, sosyalist olduğunu kanıtlamaz!

PSK ve Burkay'ın öncelikle Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunma temelinde bir sosyalist kimlik taşımadıklarının altını kalın çizgilerle çizmemiz gerekiyor. Bu, sorunun özünü oluşturmaktadır.

Marksizm-Leninizmi savunmadıktan sonra (proletarya diktatörlüğünü benimsemediklerine dair de her fırsatta yemin etmektedirler...), sosyalist etiketi gerçekten de ancak bir etiket kadar değer taşır. Bu çerçevede esasında komünistlere karşıt olma anlamında sosyalist bir adlandırma tercih edilmiştir. Bu tercih, uluslararası revizyonizmin (modern revizyonizmin) ter-

cihlerine uygun olarak benimsenmiştir. Daha kuruluşunda ideolojik şekillenışı, komünistliği reddeden bir temelde "sosyalist" argümanlar üzerine kuruludur. Kuruluşu gibi, bütün yaşamına da yön veren modern revizyonizm damgalı ideolojik güzergahtır. Varoluş sebebi zaten ideolojik yapılanmasının bir gereği olarak proletarya diktatörlüğü uğruna, komünizm uğruna mücadeleyi dışlıyordu.

Gelinen yerde de, "sosyalist nitelik" dedikleri şeyin komünist nitelikle hiçbir alakası yoktur. Kendi

PSK

Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunma

temelinde bir sosyalist kimlik taşımıyor. PSK'nin 25 yılının bilançosu, su katılmamış revizyonizm-reformizmdir. 25 yıllık tarihinin hiçbir döneminde PSK; komünist bir kimliği taşıma onuruna sahip olmamıştır.

leri de zaten tersini iddia etmiyorlar. Mesele, komünistlikten kaçan ve komünistlere karşı olanların "sosyalistlik" cambazlığıyla başvurdukları "sosyalizmi savunuyoruz" sahtekarlıklarının bilinçlere çıkarılması ve kitlelere gösterilmesidir.

Yer yer uygun bir şekilde cilalanmış yaklaşımları elbette bir kesim üzerinde etkiye bulunmasını beraberinde getirmiştir. Haliyle bu partiyi tanımayan biri, bir an kimi söylemlerinden hareketle bunların emperyalizme karşı olduğu, böylece sosyalistliğini kanıtladığı vb. sonucuna varabilir, aldanabilir... Ancak geçmişine kısaca bakıldığında bunların ne tür enternasyonalistler oldukları hemen göze çarpacaktır.

Güney Kürdistan'ın Sovyet MIG'leriyle vurulmasına "enternasyonalist destek" adına Rus sosyalemperyalizmini desteklediler; yine Afganistan'ın Rus sosyalemperyalizmi tarafından işgal ve istilasına "enternasyonalist"lik adına sosyalemperyalist ağababalarına başarı dileklerini sundular... İşte bu ilkeli(!) sosyalistlerin ısrarla geçmişlerini sosyalist olarak gösterdikleri şey bu türden, ezilen halkların kurtuluş umudunu boğan bir sosyalistliktir...

Emperyalist devletlere karşı mesafeli davranmasını bile kabule yanaşmayanlar, acaba nasıl oluyor da enternasyonalist olabiliyorlar? Emperyalist devletlerle ilişkiler kurulan ve geliştirenler, emperyalist devletlerin temsilcileri, yöneticileri tarafından onure edilen, kutlanan vb. yine bu "enternasyonalist sosyalist"lerdir. Dahası, dünyanın neresinde olursa olsun "sorunların çözümü diyalogla olmalı" diyenler de bunlar; yani sömürücülerle sömürülenleri ve ezenlerle ezilenleri usulca ve de uygarca diyaloga, sağduyuya davet eden sermayenin elçileri türünden sosyalistler... Evet bunlar "enternasyonalist"! Ama proleter enternasyonalisti değil, emperyalizmin uluslararası sömürü enternasyonalizmidir, bunların enternasyonalizmi!

Peki nasıl oluyor da bunun adına "enternasyonalist değerleri koruyoruz" denebiliyor? Eğer "biz sömürücülerle sömürülenler arasında köprü olmak istiyoruz" ve "bizim enternasyonalizmimiz budur" diyorlarsa o ayrı; ama görüldüğü kadarıyla bunlar hâlâ halkların çıkarına bir enternasyonalizm savunucusu olduklarını iddia ediyorlar. Ama bunların temel yaklaşımındaki olgular durumun böyle olmadığını ortaya koymaktadır. Kemal Buray'ın "*Bizim kinimiz ve nefretimiz dünyanın her yerindeki sömürücülere ve zorbalaradır.*" saptaması boş bir laf olmaktan ve görüntüyü kurtarmaya çalışmaktan öte bir anlam ifade etmiyor. Çünkü, kapitalist-em-

peryalist sistemi yıkmayı önüne hedef olarak koymayan her sosyalist parti gibi PSK de mevcut sistemi alaşağı etme görevini savunmadığı sürece, sömürücülere ve zorbalara karşı bırakın kini ve nefreti, kıpırdamayı bile başaramaz!

Buray'ın lafı yuvarlamasına gerek yok, dünyanın bütün zorbalarını ve sömürücülerini karşısına alması şurda kalsın, güya kendisiyle mücadele ettiği Türk sömürgeci devletine karşı gösterdiği alıcenaplık herşeyi ortaya koymuyor mu?

Emperyalizme ve sömürgeci faşist Türk devletine karşı her çeşit devrimci mücadeleyi reddeden bu türden liberal sosyalistlerin ülke özgünlüklerinde görevleri, bir biçimiyle sistemle buluşma üzerine kuruludur. Öyle ki, iliklerine sinmiş bir sosyaldemokrat kimlik, bütün politik yaşamlarını belirlerken sosyalist lafzının böyleleri için rahatsız edici ne yanı olabilir ki?

Sosyalist olma iddiasındaki PSK ve Genelsekretari Kürdistan özgülünde sahip bulunduğu

programatik yaklaşımla da lafız düzeyin-

de sosyalist ismini öne çıkararak

temsil etme gibi bir uğraşının sahi-

bi değildir. Pratikte yapılan, ihtiya-

yaç duyulduğunda sosyalist ol-

duklarını belirtmektir. Yerine

göre sosyalist, yerine göre

yurtsever, ya da sosyalde-

mokrat!

PSK'nin aslında yapması

gerektiği şey, kendi gerçek

mecrasına, yani burjuva sos-

yaldemokrat yatağına, ismen

de katılım sağlamasıdır. Çünkü

adlandırma ölçüsünde de sos-

yaldemokrat kimliğe sahip bir par-

ti olduğunu her defasında ve fazla-

siyla kanıtlamaktadır. Bu, yeni dünya

düzeni çerçevesinde hareket etmesi, bir

başka ifadeyle uygar dünya dedikleri emperyalist

devletlerle (daha çok Avrupalı emperyalistler) aynı

sistem içinde bulunmak istediğini döne döne

vurgulaması ve bunu pratiğinde de göstermesiyle

ortadadır.

Kuzey Kürdistan bağlamında ulusal sorunun çözüm işini dil, kültür istemine boğan ve bunu da diyalog ve sağduyulu davranışlara endeksleyen bir sosyalist parti, olsa olsa sosyaldemokrat bir parti olabilir. PSK'nin sosyaldemokrat parti adını almasıyla, hiç değilse kavramsal düzeyde de olsa sosyalist kavramının kirlenmesi de bir ölçüde önlenmiş olur...

Evet, sonuç ortada: 25 yılın bilançosu, su katılmış revizyonizm-reformizmdir.

PSK'nin bu 25 yıllık tarihinin hiçbir zerresinde komünist bir kimliği taşıma onuru yoktur.

16 Nisan 2000 X

Tersane işçileri: “Yeter artık!”

Tuzla Tersaneler bölgesinde bulunan Tuzla Tersanecilik ve Turizm AŞ. ile Türkter Tersane ve Deniz İşletmeciliği patronu olan Kahraman Sadıkoğlu'nun bir yıldan bu yana keyfi bir şekilde işçilere aylık ücretlerini ödememesi ve işçileri baskı altında çalıştırmasına karşı yaklaşık 300 işçi birleşerek **“Yeter artık!”** dedi.

İşçiler, patronun bir yıldır işçilerin ücretlerini ödemediğini, para almak için müdürlerine dilekçeyle başvurmak zorunda kaldıklarını ve bu dilekçe sonucunda ise sadece avans alabildiklerini; aynı patronun çalıştırdığı taşeron işçilere aylıklarını düzenli ödemediğini ve yine patronun Helikopteriyle hergün seyahatlere çıktığını vb. anlatarak kendilerinin, artık bu keyfiliğe bir son vermek için -her iki işyerindeki işçilerin- birleşerek DİSK/Limter-İş sendikasına üye olmak için notere gittiklerini ve bu sendikaya üye olduklarını anlattılar.

Yine işçiler, bu durumun patron tarafından öğrenilmesinden sonra patron Sadıkoğlu'nun Türkter Tersanesi'nde çalışan toplam 60 çalışanın 41'ini ve Tuzla Tersanecilik ve Turizm AŞ.'de çalışan toplam 214 işçiden 85'ini işten attığını; patronun bu davranışına karşı kendilerinin dört günden beri direnişte olduklarını açıkladılar.

Tabii ki, patron *“siz sendikalaştınız onun için işten atıyorum”* demez, o, *“iş yok, onun için işten atmak zorundayım”* biçiminde bahaneler uydurduğunu; halbuki basın açıklaması yapılan 10 Nisan günü dahi, 20 TIR yüküyle işyerine sac getirildiğini ve taşeron işçilerin çalıştırıldığını da anlattılar.

İşçiler sendikalarıyla birlikte yaptıkları basın açıklamasında, tekrar işlerini istediklerini ve attıkları slogan ile de *“Bu iş burada bitecek, sendika işyerine girecek!”* şeklinde açık tavır takındılar.

Basın açıklamasına DİSK Genel Merkezi, DİSK'in Birleşik Metal-İş, Basın-İş, Nakliyat-İş ve Genel-İş sendikalarıyla İHD İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu, Türk-İş'e bağlı Deri-İş sendikasının Tuzla Şubesi ve bazı reformist partiler destek verdiler.

Basın açıklamasının yapılmaya başlandığı ilk anda polis şefi *“sloganlar atılmayacak, pankart açılmayacak, yoksa hepinizi toplarız”* şeklinde tavır takındı. Bunun üzerine pazarlık sürerken, bu tartışmalardan haberi olmayan Deri-İş Tuzla Şubesi'nden yaklaşık 15 işçi pankartlarını açmış halde *“Tersane işçisi yalnız değildir!”*, *“Yaşasın sınıf dayanışması!”* şeklinde sloganlarla basın açıklamasının yapılacağı yere doğru ilerleyince polis şefi önce şaşaladı ve sonra pankartları toplatma emrini verdi; itişme kavgası sonrası polis fiili durumu kabul etmek zorunda kaldı ve pankartlar açıldı, sloganlar atıldı. *“İşçilerin birliği sermayeyi yenecektir!”* doğru sloganı defalarca atıldı.

Basın açıklamasına yaklaşık 120 kişi katıldı. DİSK'in basın açıklamasına katabileceği kitleyi katmamasının yanısıra diğer demokratik kitle örgütleri de esas olarak ortada yoktu. Tüm bunlar da gözönüne alındığında Tersane işçisinin işinin zor olduğunu; daha fazla güç biriktirmeleri, bu mücadeleye kendi ailelerini de çekmeleri gerektiğini; yine kendi aralarından seçecekleri bir **Grev ve Mücadele Komitesi**'yle hem işverenle görüşmeleri sendikalarıyla birlikte ve hem de herkese açık bir biçimde sürdürmelerini, sendikanın işverenle kapalı kapılar ardında yapacağı görüşmelere güvenmemeleri gerektiğini kavramaları, buna uygun davranmalarını anlattık.

İşçilerin içinde düzene hamhayal besleyenlerin az sayıda olmadığını ortada olduğu bir direnişte, mutlaka işçilerin kendi eğitimleri için tartışma toplantıları yapmaları gerektiğini, aksi halde direnişte kopmanın daha çok sözkonusu olabileceğini; disiplinli bir mücadele için hedefler üzerine mutlaka anlaşmak gerektiğini ve varılacak hedefe hangi yol ile gidileceği noktasında da kafalarda netliğin yaratılması gerektiğini vb. açıklamaya, kavratmaya çalıştık.

Bir işçi arkadaşın *“Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlı televizyonda biz işçilerin sendikalı olmasını istiyoruz”* dediğini ve *“bunun için de kendi sendikalı örgütlenmelerine destek vermesini beklediklerini”* söylemesi de, işçilerin düzenden beklentileri konusunda sorunun ciddiyetini ortaya koyuyordu. Biz bu işçi arkadaşla da tartışıp gerçek durumun ne olduğunu, patronların ve düzenin savunucusu, koruyucusu olan bakanın gerçekte işçilerin destekleyicisi olmadığını; onların işçilerden yana görünen laflar etmesinin sadece işçileri düzene bağlamanın bir aracı olduğunu; aynı bakanlığın “Çalışma Yasası”ndaki 13. ve 17. maddeleri de savunduğunu ve bununla da işverenin çok rahat ettiğini ve sendikalaşan işçileri işten atıp kapının önüne koyduğunu vb. vb. anlattık.

Limter-İş sendikadaki arkadaşların sorunları daha derinlemesine ele alması ve bu direnişin başarıyla sonuçlanması için mümkün olduğunca sınıfın birliğinin, birlikte hareket etmesinin şart olduğunu kavramaları ve buna uygun davranmaları gerekiyor.

İşçilerin sendikalaşması, örgütlenme bilincinin gelişmesinin ilk adımı olarak desteklenmeli ve örgütlenme bilinci geliştirilmelidir.

Tüm sınıf bilinçli işçilerin ve Bolşevik öncü örgütün bu direnişe destek verdiğini, vereceğini de burada ilan ediyoruz. Biliyoruz ki, Tersane işçisinin kazanımı sınıfın kazanımıdır ve sosyalizme doğru uzun yürüyüşümüzün güçlenmesinin bir kazanımı olacaktır.

İstanbul'dan bir Stërka Bolşevik okuru
13 Nisan 2000 X

GUND DA

Sibeke zû bû, tavê nedabû erdê, lê êdi kîvş bû, lî ser çiyayê bîlind çîrûsiya pencê wê, çawa kurdê me dibêjin "Tav ji mala xwe teze derdikeve, lema ew xwane nake, lê ronkaya wê daye serê çiya".

Vê sibê ji eyni usa bû, wextê trêna hate ber istasyona Himamliyê sekini. Ji trenê meriyê wan gundê nezîki istasyonê peya dibûn, qalme-qalma wan bû, dilezandin, qirka hev digirtin, rê nedidane hevdu. Tavê pence xwe dabû serê çiyayê Loriyê... Çend Kurda ji lî wê stansiyê peya bûn, ewana ji Tbilisê dihatin, ber bî gundê xwe diçûn. Ji wê trêna xortek ji peya bû, yeki benj orte, paltoyekî kewşîni lê, çemedanekî dest da, lez ber bî gundê Hemamliyê diçû. Te digo ew merî ji hevala paş da maye, lema lez dike, wekî xwe wan ra bigihîne. Ji wan kurdêd peya bûn yeki gote hevalêd xwe:

– Hûn wi xortê han dibînin, çawa ser cewa ra çirape dike, derbaz dibe, şivêta merîkî hewariya pey keve...

– Çima ew ji jî vê trêna, em lêda hatin, peya bû?

– Erê ew ji jî vê trêna peya bû.

– Lê çî zû ew çû derkete hinda pirê...

Ew xort Sehid bû, lez dîkir zû bê gund. Ewî pak zanibû, wekî gundê Kurda hewcê meriyê minanî wi ne, gerekê here komekê bide cîmaeta xwe...

Wi çaxî lî rêya Himamliyê heta Axbaranê avtomobil tunebûn, fayton ji tunebûn, her cara erebe yan ji firxûn rasti meriya dîhat, ew ji jî hezar carî carek diqewimî, lê iro qe tişte tune bû. Sehid ku jî Hemamliyê derket, germê da ser wî, ewî paltoyê xwe xist, avite ser milê xwe û disa lez çû.

Hevrazê çiyayê Spitakê hevrazekî dirêj e û tik e. Dî wi hevrazê dirêj da, Sehid her carekê bin stand. Gava derkete serê çiyê rûnişt, destmala xwe ji cêva xwe derxist, xûdana eniya xwe paqîşkîr. Ew pêşkêşî ku ewî jî bajarê Leningradê dê û bavê xwe ra kiribû, kete bira wî. Derê çemedan vekir lê nihêrî jî şabûna kenîya, disa derê çemedan girt.

Heta Sehid derkete serê çiyayê Spitakê, êdi roj hatibû nêzîkî nivro, jî şabûna qe xwarin ji nedikete

bira wî. Rabû rêket, wextê hat jî gundê Pampê derbaz bû, nêzîkaya gundê Cengê dîkir, gujme pişt gundê wan va xuyan kir, jî şabûna bû pîrte pîrta dilê wî: alîkî bira dê û bavê kiribû, alîkî jî bî qinyatê dilê wî, wê gund da dîl-can û komünistî bixebite.

Gava ku hat nêzîkî sinorê gundê xwe bû, hemû kevir û tûm ewî nas dîkir, dîkete bira wî ber kîjan kevîrî ewî û hevalê xwe va dîlistin, lî kîjan newalê xwe vedîştin. Zarotîya wî hate ber çava, bî wan mîtala ewî qe texmîn nekîr çawa hate heta gund, çav gund ket, disa bû pîrte-pîrta dilê wî...

Jî nivro dagerîya bû, germê diqijirand, nav gund da, xên jî jinêd pîr, kesekî xwanê nedîkir, gîşkê ser xebatê bûn, her bîniya gund da nav ava gola niv mîçîqî zarêd hûr ketîbûne avê, lê ew çî av bû, gîşk herî bû, zar tê da minanî reşêleka reş dîkîrin, wekî qaje-qaja wan nehata, meriv jî dûrva nîzan bûn, ew zar in. Sehid lî hêsyê sekini, dêna xwe da gund, wan gola, kete bira wî, wekî gundî her sal bê av dîminin, xwe xwe ra got:

– Usa nabe, gundî qîtlîxiya avê her sal dibînin, him jî heywanet, lê çîqas çetîn kulfet dibîne, waxtê bî cêra qeyntara diçin ciyê dûr, avê tinin. Gerekê em bixebîtin, avê erhede jî gundiya ra binin.

Bî wê fikrê Sehid hat ber derê xwe, hevekî sekini hêdîka derî vekir. Diya wî ber tendûrê rûniştibû, serê wê ber wê da bû, nan dîpet, êdi xîlaz dîkir.

Sehid got:

– Dayê, selam elêkîm!

Diya belengaz berê xwe şaş kir, paşê rabû xwe avête pêşîra kur, ew hemêz kir, ewê çend deqa kur jî ber hemêza xwe berneda, ewê têr ew paçîkir, paşê kur berda, pêşîra kur kîre ar, dê pîrsî:

– Lao, çîma te isal name me ra hîndîk nivîsî, kengê tûyê xîlazkî bêy? Êdi neçe wî welatê dûr?

– Inê, min xîlaz kir, ez êdi naçîm, ka bavê min?

– Lao, bavê te ser xebatê ye. Çûye gihê didrû, kolxozvan gîşk çûne.

– Lê ka birê min Şako?

– Ewî jî bavê te ra nan bîr, hema hêşka çû. Dê jî nanê tendûrê genîmî, hevrişkekî rînd jê ra çêkîr. Ji

şabûna Sehid hindik nan xwar, zû ji ser sîfrê rabû.

– Dayê, -Sehid gote dê- ezê herim mêrga, cem bavê xwe.

– Çara min, evana iro ne li mêrgan in, dibên isal giha zef e, çûne harosê hinda eyla didirûn.

– Ezê herme harosa.

Sehid taba xwe nani, derket ber bî harosa here, dê ji pê ra derket, wextê menzileke êpêce kete orta wê û kur, dûrva li bejna wi nihêri, xwe xwe ra di-got:

– Şikir xwedê ra êdi mêreki tam e.

Lê dilê wê heveki ji kur ma, digot:

– Tu dibini qe cem dê nema, revî çû cem bavê, çû bivîne, ê çî dibû, lao, tu iro cem min bîmayî, ciki da neçûyayî, -paşê got- ax-ax her bîra xwedê mertalê xwe bîde nav mîla, ji çava û qeda xweyike.

Sehid ku ji cewa leya biharê, wextê berf dihele, derket, kêlendikêş pêva hatne xwuyankirînê. Wana ji dit, weki meriki ber bî wan tê. Deng gihîştê Sehid. Yeki ji wana digot:

– Hûn çî sekinine? Bixebitîn, -Sehid ew deng nas-kir. Ew dengê brigadirê wan Hesên bû. Ewê usa di-sekinin, qiz û bûk bûn, ê ku rind tirmix dîkîrîn. Lê kêlendikêş dabûne pey hev, xûşîniya kêlendiyê wan bûn, didirûtîn. Wextê hate nêzik, ewi dit, weki qiz-bûk tirmix dîkîn, sê xort gihe xurom dîkîn. Silav da wana got:

– Qewet be we ra!

– Wey tu ser çewa hati, ser sera hati. Gişk hatin dora Sehid girtin, her qiz-bûk şermkirin, dûrva sekinî bûn, piste-pîsta wan bûn, hêdika xeber didan. Yekê got:

– Lê, lê, eva Sehidê Rihanê ye, çawa mezin bûye, kincê lê ê bajarvanan in.

Lawîka dorê girtibûn, pîrsa hevala jê dîkîrîn. Yeki jê pîrsî:

– Sehid te xwendinê xilazkîr, yan na, tuyê saleke din ji herî?

– Na, ez êdi naçim, min xilazkîr.

– Tuyê bêy gund bixebitî, yan tu ji mina wan lawîka herî institûtêd mezin bixwinî?

– Ez naçim institûtêd mezin, ez hatime cem we bixebitîm, nava we da bîm.

– Eferim Sehid, yaşa Sehid, -mêra hevra got û lez çûn dest bî xebata xwe kîrîn.

Bavê wi û sedrê kolxozê, Biroyê Eli, çûbûn harosê dinê teselî kîrîn, çika ew ji nayê dirûnê. Gava ku dûrva serê wan xwuya kîr, qiz û bûka serê xwe kîrne ber xwe, lez tirmix kîrîn.

Dûrva Emerikê kur nas kîr, elemetî da Biro û lez

hatin. Bav û Biro hatne rûyê wi, selam danê, bavê got:

– Lao, çavê me li rêya te qerîmî, tu çima usa dereng hati, te çima isal name hindik nivîsin?

– Bavo, min intamê xwe didan, ew çend sal bûn, çiqas hin bûbûn, gişk ji me dipîrsin.

– De pak e, -Biro got- tu êdi naçî...

Sehid kêlendiya bavê ji dest girt, kete sîra kêlendikêşê, heta êvarê gihayê kolxozê dirût.

Ew çend roj bûn Sehid gund da bû, sibê radibû diçû tewla kolxozê, koza berxa, cem çêlekdoşa, hemû ciya digeriya û pak lê dinhêri. Biro carna dîkîr bêtê were dest xebatê bike, lê paşê dengê xwe nedîkîr.

Sibekê Sehid neçû kolxozê, çû nehyê, diploma xwe teslimî komnehiya partiyê kîr. Katibê komnehiya Partiyê û êd mayîn zef şa bûn, weki nava kurda da qewata teze xwendî zêde bû. Komnehiyê bî destî dereca ronkayê Sehid kîvîş kîrîn, direktorê mekteba gundê wan -Sengerê. Ji wê şûnda ewî gerekê li gundê Ermeniya Hacı-Xelîlê dîrsa zîmanê Ūrsî bîda...

Komunistê gundê Sengerê ji bî destî komnehiyê Sehid bîjartî ji bona katibê teşkilata firqê. Çawa dibên: "Seri heta linga Sehid kete nav xebatê".

Sehid xebata xwe rind dibîr, ewî him xebata mektebê dest pêkîr, him ji xebata teşkilata partiyê. Hele mekteb nihatibû vekîrînê, çî kêmasiyê wê hebûn qedandin û mektebê anîne ser himê pak. Zara ji kîvîş dîkîr, weki dersê wan diha rind pêş da diçe, diha heweskar diçîn, zara ji Sehid hîzkîr, ewî ji zara hîzkîr.

Ewî xebata xwe bî plan dibîr: rojêd ewlîn ewî fîkra xwe da ser hazîrbûna ûzve partiyê û xebata wan nav kolxozê da.

Ewî li civata partiyê da digot:

– Gele hevalno, di nava cîmaeta xebatkara da em komûnist gereke tîmî li pêşyê bîn, em gerekê usa bîkîn ev navê komûnîsta -ziyareti ser me, nava cîmaetê da kîvîş e, nişan bîdîn, weki em hêja ne navê partiya Lênin bîdne ser xwe, em gerekê nişani cîmaetê bîdîn: Komûnist ne wek partiya daşnakan e û ne begêd talançî ne. Eva partiya xebatçiya ye û tîmî pêşîye ne, bî hemû alî va: herge xebatê da, herge xwendinê da be û herge şer da be ji...

Hûn gerekê bîzanbîn hê li gunda şerê sînfê xîlaz nebûye, hingê kolxoz hatine teşkilîkîrînê, ew şer diha zêde dibe.

Lê ez dibêjim -bîra dile we ji min nemîne-, hîne heval nav me da hene, hê ne ser fîkra rasîtyê ne, bî-

lêta partiyê kîrîne cêva xwe û xwe ra dîgerîn. Em wi mêri ji komûnistê helal hesab nakin. Em wi mêri komûnistê helal hesab dikin ku bilêta partiyê kîriye cêva xwe û dixebite bona deynê partiyê biqedine. A, gerekê merivê usa bibe ûzve partiya komûnista.

– Ez ji we pîrs dikim: Hûnê çî xwe va ji gundiya bêne kîvşê? Hûn gerekê wê va bêne kîvşê, weki hûn hemû aliya va li pêşyê ne. Hûn ji hemûşka çêtir dixebitin, weki çî bêjne we, hûn rind, temiz û zûtir diqedinin, weki hûn wan gundiya çêtir malê kolxozê ra diricîfin û weki hûn timê helal in. A, ev komûnist ez zanim komûnist in.

Ev giliyêd Sehid da ber komûnistê teşkileta xwe û gele şuxil û xebatêd mayin. Êdi komûnista, çawa dibên "xwe berev kîrîn", herge heta beri hatina wi ji Leningradê hebûn komûnist, xwe ta dikîrîn, ji xebata Sehid kolxozêye çetin. Lê icar gîşka dil û can xwe didane xebatê.

Sehid pey komûnista dest pêkir bi gundiya ra xeber da, carna kolxoznik tek didit pêra xebardida.

Biro şa dibû, carna digote Emerikê:

– Mal halê min qurban be, hingi hatiye şuxul usa teşkil kîriye, ne ku ez tenê şa dibim, lê li komnehya partiyê ji şa dibin, dibêjne min: "Biro, em zanin tu komûnisteki rind-helal î, tu zûda dixebiti lê xwendina te kême e, rast e çawa komûnist, cîmaet ji te hez-dike, lê xebata te usa nedîçû, hingi Sehid hatiye şuxul rind teşkil bûye. Hurmeta kolxozê nav gund da bilind bû, komûnistê we ji ne minani komûnistê gundê kurdayê mayin in, ewana êdi ji siyasetiye pak fem dikin".

Rasti ji Sehid nava meheki da xebat nava gundê Sengerê da pîr bilind kir. Çawa eyan e nava jinêd Kurd da tu keseki xebat nedibîr, çimku xebatçiyê jin li merkeza nehyê ji Kurda kesek tunebû, lê Sehid ew xebat ji paşda nehişt. Carna ewi jin top dikirne mektebê. Berê derheqa zarêd wan û xwendina mektebê, paşê bere-bere ji jîyan û emrê wana xebardida. Rojêd ewil jinên Kurd şerm dikîrîn. Paşê ku ditin, Sehid bi zmanê şîrin û eşq wan ra xeber

dide, te digot qey Sehid birayê wanê helal e. Ewi nav jina da ji xebateke usa kir, weki jin ji êdi hemû xebata da kîvş dibûn, qe xwe nedidane paş...

Berêvar bû, germa meha havînê ewlin êdi diqijirand. Carna baki sivik ji çiyayê Elegezê dihat. Heveki ew meriyên ku li mîrga da ser gihê dixebitin hênîk dikir, carna ji kême çend sêheta ew ba qe nedihat, wi çaxi germê, te digot bêra ketiyê hucetê, diha diqijirand, weki wan meriya biqeline, nehêle bixebitin. Vira ne mîşe û ne ji zinar hebû, weki meri tîketa ber siya wan, heveki bina xwe bistan-da, tiştê tunebû, meriv tirê germ usa dike, weki xebat bisekine, lê wê germê nikaribû wê xebatê bide sekinandinê, çiyê ku kolxozvan dil û can dixebitin.

Biro mehineke kûmet siyar bû ber bi pezê kolxozê diçû, rêya wi ber vê mîrgê ra derbaz dibû, lema ew hate cem kolxozvana. Berê ewlin ewi sîlav da wana, hat cem cahîla laqirdi kîrîn, paşê gote kolxozvana:

– Hevalno, hûn zanin, em ketine leca sosyalistiyê kolxozvanê gundê Camûşvana çûk ra. Sedrê kolxozva wan Reşîte Ecem e, hûn gîşk zanin, weki ew xebatçiki zor e, gerekê meriv rast bêje: Li vê nehya me Axbaranê da, cem komnehya partiyê û cem sedrê Sovêta nehiyê qedrê wi zef e, çimku mînk rind dixebite, em gerekê pak bixebitin, ewê beyraqa lecê ji me bibe, ji destê me derxe, pêşya me keve û me paşda bihêle, wi çaxi çawa mesela kurda dibêje: "Weki meriv ji orta meydanê ji hespa xwe peyabe, ew eybeke zef mezin e". Hûn gerekê usa bîkin, weki nav nehyê da em orta meydanê li leca sosyalistiyê şermi nebin, hela binhêrîn ha pak bixebitin!...

Biro ev gili gotin û ber bi çiyayê Elegezê çû, çimku pezê wan isal li singê Elegezê diçêriya.

Pey van gilyê Biro ra kolxozvan dilezandîn û pak dixebitin; pîlûlêd gihêye ne zef mezin bere-bere li mîrga da kême dibûn, ew mîrgê êdi kutasiya gihadîrûna wan bû.

Êvar bû roj pişt çiyê va gelibibû, lê şewqa pencê wê hê li serê tikê Elegezê xwuyan dikir, aliki we ronkayê dabû ser keriyê pezê Sengerê, pez wê hênkayê da belabibû diçêriya, dûrva meriv heyran, hijmekar bû lê binhêriya, şivan rabûbû ser kevirêki bilind, bilûre ser lêva wi bû, lê dixist, te digot pez ji qey guh dide bilûra wi û bi dengê bilûrê ra êdi rind diçêre.

Ew avtoya paşin bû Cîmo giha bar dikir, weki bibe loda kolxozêye paşin temamke, seri bigre. Isal wana pênc lodê mezin dani bûn. Qiz, bûka û cahî-

stêrka bolşewîk

la nedihîşt, weki têtê giha li erdê bîmine, giliyê Biro gotibû wan, bira wan da bû, weki Reşîtê Ecem egin e, kare pêşiya wan kev e, lema ji cahila ji dîlezand, weki gihadîrûne zû xilazkin.

Cemile rabîbû ser avtomobilê. Cîmo jêrê bû, li erdê giha bî dirganê bîlind dîkir, dîda wê, weki barke. Lê Cemile use fesal û egin ew giha ji dirgana Cîmo digirt, dibîr ci dîkir, weki hewesa meriv pêra dîhat. Bere-bere loda gihê ser avtomobilê bîlind dibû. Dirgana Cîmo ancax digihîşte serê avtomobilê lod ew-qas bîlind bîbû.

Qiz û bûkêd ku tîrmix dîkîrin, zanibûn weki Cemila bedew dergistiya Cîmo ye. Hê zarotiye da, wextê Cemile û Cîmo bêşikê da bûn, rehmetiyê Xudo nişan kiribû. Angorê wê bedewiyê ji qiz rind dîhate xweykîrînê, tîmî bî dêrê etlez, kurtikê qîlawîz, xîrxê qedîfe bû, lîngê wê tucari bê mîdasa rind nedîma. Wexta Cemila mina qaz werdeka serê çiyane, ba lê dixe kaw-kaw dîtewine. Qiza hevra xebêrdîda digotin:

– Lê, lê weleh kesek ji me nîkare minani Cemilê avtomobilê barke, ne giha ne ji sap. Barkîrîna Cemilê tu dibêji qîzeke kaw dîxemilîne, wê bive têtê govendê, lema usa rind gurzêd gihê dîde ser hev, weki yek ji yekî paşda û pêşda nekeve, gîşk angori hev hatîne danînê, notlani hostaki rind diwarê xani ji kevrê birek danîne; weki hev dîke. Lê wextê avto rê dîkeve, qe têtêk giha jê nakeve.

Hevek mabû giha kutakîn, herçi gihayê weriyabû, cahila top dîkir, dîkirne xurom, dîdane ser avtomobilê.

Katibê teşkîleta partiyê heval Sehid, ji newalê derket, ser dengê wan da hat. Ewî hê dûrva bîhîstibû, weki cahil derheqa Cemilê da çî dibêjin. Wextê hat ewî got:

– Rast e Cemila me qîzeke egin e û pak ji dixebite, lê ez we ra bêjim: her xebateke ser insanê, weki herkes minani Cemile û minani Xezala diya wê, bî dil û can bixebîtin, xebatê zef rind pêşda here. Hûn li Cîmo binêrin, ew şofêr e, xebatçiyê kolxozê-yi helal e, çî xebatê bêji dîke, vala nasêkîne, weki kolxozvan minani Cîmo û Cemilê bixebîtin, emê diha dewletî bin. Lazîm e herkes ji me xîred, dil û can bixebîtin. Nav me da merî hene ku rind, dil û can dixebîtin, lê hê zef heyf, merî ji hene ê çawa em dibên: “xwe têtê da dîxapînin”. Wextê dibe cîvat ji, ew merî ji teva zefîr qewriya xwe dîqeleşe, zêde xeber dide.

– Ew kolxozvan pak nafîkîre, weki ew bona xwe dixebite, weki ew bona zarê xwe û mala xwe dixe-

bite; dixebite, weki diwana Sovêtê, ya ku azayî daye wan û mexlûqetê wan, qewet be, ne hê bira me teva dane zulma padşê Romê, qîrkîrîna kurdêd me, ne hê bira me da ne diwana daşnaka, xîmbapêtê wane talançî û begêd me kurda, ê ku ji hemûşka zêdetîr em dîzêrandîn, sal û zemana ji bona xwe em bê heq dîdane xebatê. Minani qaçaxa ji em dîşêlandîn.

Sehid ker bû, heveki fîkir kîr, te digot ew zulm tev hatne ber çavê wî, disa got:

– Her tîşt, xebata rind ji, xebata xîrab ji ser isan e.

Nîşkêva Cîmo got:

– Du rûnên, dereng e, emê herin.

Cahil her yek alîkî rabûne ser loda gihê rûniştin, Sehid kêleka Cîmo rûnişt. Maşîne rêket, xorta dest pêkir qaydê govenda got, qîza lê veğerand...

Cîmo avtomobilê hêdîka û fesal zivîrand, nêzîkî lodê kîr. Brigadir Hesen bû, ewî nehişt merî rabne serê lodê, xwe xwe rabû serê lodê û digot:

– Serê lodê gerekê usa bê danîne, barana payîzê, baran û berfa bîharê têtê da neçe, xîrab neke.

Xorta giha dîda wî, ewî ji dadanî, ser digeriya, pêpes dîkir, weki giha qayim hev bigre:

Êdî êvar bû, garan ji çêrê hat nav gund da bela bû, lê hê ronkayî bû, ber derê klûbê kolxozvan tîji bûbûn, radyoyê bî dengekî bîlind xeber dîda. Cîmaetê guh dîda giliyê teze, çîka kîjan kolxoz, kîjan karxane, yanê kîjan sanayê xebata xwe, plana xwe rind û pak qedandiye, çîka kîjan ji wan paşda maye.

Wê êvarê wana bîhist, weki kolxozvanê gundê Sengerê plana gihadîrûne sed selefî zêdetîr da. Ji wê şûnda guh dîdan radyoyê çîka çî li dînyayê qewîmiye?

Aliyê klûbê dînê, hînda mekteba gund, ringîniya defê bû, cahil ketbûne govendê, xwe ra kêf dîkîrin, dîlistîn.

Hîne kal ji başqe xwe ra rûniştibûn derheqa otaxê teze da xeber dîdan. Hîneka digot, gerekê sibê herin kêrana binîn, bona elektrîkê ji gund bîbine goma pez û bêderê, weki şevê dî bêderê da ber ronkaya elektrîkê nan bîkutîn.

Hîne qiz hê ji xebata mala xwe vala nebîbûn, qeynter û çêrê wan li ser mîla bûn, lez çûne kaniyê avê binîn, weki ew ji herin xwe bigihîne def û zurnê, bilîzin...

(Ereb Şemo,

Jiyana Bextewar, Weşanên Deng, Heziran 1994, İstanbul, Rupel 209-218)

STËRKA BOLŞEWİK NEWROZ'DA TOPLANTILAR YAPTI!

Ulusal sorunun gerçek çözümünde de tek alternatif: Bolşevizm!

2000 yılı Newroz döneminde marksist-leninist, doğru görüşlerimizin kavratılması amacıyla yurtdışında Stërka Bolşewik adına toplantılar yapılması kararlaştırıldı.

Mart ayı içinde yapılması planlanan toplantıların üçü geniş kitleye açık tartışma toplantıları, biri de dar çerçevede bilgilendirme toplantısı biçiminde gerçekleştirildi. Sözkonusu geniş toplantılar Almanya'nın Aachen, Sindelfingen ve Nürnberg şehirlerinde yapıldı.

Toplantıların gidişatı, seminerinin ilk konuşmasının ardından soru-cevap bölümü, ondan sonra da tartışma bölümü ve kapanış şeklinde oldu. Toplantılara devrimci örgütler de davet edilmişti. Örgüt adına sadece Nürnberg'de MLKP temsilcisi söz hakkı alıp konuştu. Ayrıca Sindelfingen'deki toplantıda Bolşevik İnisiyatif (Almanya) taraftarları adına yoldaşlar destek mesajı sundular ve bu mesaj Türkçe-ye çevrilerek toplantıda okundu.

Sözkonusu toplantılarda, ulusun, ulusal sorunun kapitalizmin bir ürünü olduğu; ulusal sorunun genelde demokrasi sorunu olduğu fakat kapitalizmin emperyalizm aşamasına yükselmesiyle ve proleter devrimleri çağının başlamasıyla burjuva demokrasisinin siyasi gericilik haline geldiği, ulusal sorunun gerçek çözümünün proleter devrimi zemini üzerinde, proletarya diktatörlüğü sorununa bağlı bir sorun olarak ele alınmasıyla ve proletarya önderliğindeki devrimle (somut olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokratik devrimle) mümkün olabileceği anlatıldı.

Ulusal sorunun gerçek çözümünün devrime bağlı ele alınmasının zorunluluğu gibi, devrime önderlik edecek Komünist Parti'nin varlığının da zorunlu olduğu; bu bağlamda Partiya Bolşewik (Kürdistan-Bakur)'un Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası alan ve savunan tek alternatif olduğu, ulusal kurtuluş isteyenlerin de Bolşevizmin bayrağı altında birleşmesi gerektiği vurgulandı.

Ulusal sorunun çözümünün devrime bağlı ele alınması, devrime önderlik edecek marksist-leninist partinin gerekliliği ve devrimin emekçi kitlelerin eseri olacağı görüşleriyle birlikte; devrimin Kuzey Kürdistan-Türkiye gibi çok uluslu bir devlette, bütün ezilen, sömürülenlerin ortak düşmanının faşist Türk devleti olduğu, bu devleti yıkmak, devrimi gerçekleştirmek için de değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliğinin ve ortak mücadelesinin sağlanması gerektiği; bunu sağlayabilmek için de milliyetçiliğin

değil proletarya enternasyonalizminin çıkış noktası olarak alınması; örgütlenmede de çıkış noktasının milliyetçilik değil sınıfsal olmasının zorunluluğu anlaşıldı. Bu arada tabii ki, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele ederken ezen ulus şovenizmine karşı mücadeleyle ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadelede farklı yolların ve ağırlığın olacağı da vurgulandı.

Genel olarak biz Bolşeviklerin ulusal soruna nasıl yaklaştığımız özetlendikten sonra, somut olarak PKK önderliğindeki ulusal hareketin geldiği yer ortaya kondu. Bu bölümde ilkönce 1998 1 Eylül'ünde ilan edilen üçüncü tek yanlı ateşkes ve sonrasında TC'nin Öcalan'ı Suriye'den çıkarmak için gösterdiği saldırganlığı, Öcalan'ın Suriye'den çıkması ve İtalya'ya gitmesi, ardından esir alınması ve İmralı sürecinde takınılan tavırlar ve PKK'nin İmralı savunmalarını resmen de programı haline getirdiği 7. Olağanüstü Kongre kararlarına kadarki gelişmeler ortaya kondu.

PKK'nin andaki duruma nasıl ve neden geldiği, kuruluşundan bu yana PKK'ye hakim olan siyasetin ne olduğu, iç ve dış etkenlerin ne olduğu aktarıldı. Biz Bolşeviklerin PKK'ye yaklaşımı ortaya kondu; oportünist örgütlerin tutarsız, yanlış ve PKK'nin kitleleşmesi sonrasında da esasen pragmatik ve PKK'ye yaranma-yağcılık, PKK'nin kuyruğuna takılma siyasetine sahip oldukları örneklerle açıklandı.

İlk konuşmanın ardından sorular soruldu, sorulara cevap verildikten sonra da tartışma bölümüne geçildi.

Soru ve tartışma bölümlerinde esas olarak PKK'nin "demokratik cumhuriyet" ve "Barış Projesi"nin Kürt ulusunun kurtuluşu bağlamında ne anlama geldiği konuları tartışıldı. Demokratik cumhuriyetin ve barışın gerçek anlamda devrimle olabileceği, PKK'nin demokratik cumhuriyet ve barış kavramına sarılarak kitleleri düzene entegre etmeye çalıştığı somut örnekleriyle ortaya kondu.

Bolşevizmin ulusal sorunda da tek alternatif olduğunun bir kez daha vurgulandığı toplantılar başarılı geçti.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal ve sosyal kurtuluşunun faşist Türk devletinin yıkıntıları üzerinde yükseleceği, Marksizm-Leninizm, Bolşevizm'in yol göstericiliğinde ve değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle gerçekleşeceği günler gelecektir elbet!

Toplantılara katılan bir Stërka Bolşewik okuru.

Nisan 2000 X

SERA 2000'DE
MESAJÊ KOMİSYONE
NAVENDE CENİO

Çond hazar sera na bandûra cuamerdo?! **BESO ENDİ!**

Hevalene ceniyê delali...

Ma vameke na sesera newiyêde/na hazar sera newiyêde xo biçarnime eniya cenione karkêrode û xebatkarode gûne niadime.

Sesera 20. tekoşina xelaşiya cenio de zof xeylayê çî aver şî û peyser mend û zof xeylayê çî ki bira vind. Cenio seweta azadiya xo, seweta têdustena tame eve tekoşina xora xeylayê çî guret xo dest û bive wayire xeylayê çî; siare xo kerd berz... Hema zof guneka ke, haqaqe cenio guretave xo dest taê destra'bi û pede pede kerd vind. Oncaki têde çîra qeyir, na helmede têde çî je sera na seserake ma peyser caverda je ûw waxt (dem) niyo. Gûne mordem na raştîyê biveno...

Sere na seserake (sesera 20.) ma peyser caverde cenio re çewere politika, çewere eleksiyon û xo eleksiyonra veta-êne cadaiy'bi. Tabaxayê bandûra na haqqe cenio nidene. Zof karo profesyonel û zovina kar û gûrenais cenio re qede-xe'bi. Cave ca cenio haqqa "bedele kar û gûrenais" gûretive xo dest. Hema oncaki (je cuamerdo) cerm nigûretene. Onca ceniy tengede'bi û alangede'bi. Caeke organizasyonê sendikao'bi, ceniy zere na organizasyonode çine'bi. Uw waxt qenûne qorikerdise cenio û domaneko hona newe newe amenarave wastene. Na qenûno, hevike senik halmezale cenio kerd rind! Çike kedxwariya emege cenio bê şundor'biyê.

Ewro têde welatone emperyalistode û taê welateke bine destone emperyalistodire ceniy kûne politika. Na haqqe qenûnra amave gûretene.

Destasodire şoreşa Frensîz'de tevgera cenione burjuwa wastena "têdust"ra biyêrave berze. Na tevgera cenione burjuwa dora dima pede pede biyêve peysermendov. Na tevgera cenione burjuwa, na seserake ma peyser caverde sere na seserede endi biyêrave peysermendove. Tevgera cenione burjuwa, seweta kifate tabaxa xo azadi û têdusten wastena cenione xebatkarore poştâ xo çarne. Na wastena cenione xebatkarore tevgera cenione sosyalisto cire wayir vejîyê. Tevgera cenione sosyalisto/komunisto rawa xelaşiya raştîyê misnerave cenione xebatkaro; rawa cenione xebatkaro kerdeve roşt. Verdare tevgera cenione sosyalisto Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Ines Armand, Krupskaya, Kollontay û hona zovina zof ceniyê verdare sosyalist/komunist rawa tekoşina xelaşiya cenione xebatkaro kerdeve roşt û perspektif misnarave'ci.

Şoreşa Oktobore tekoşina xelaşiya cenio de ki ju çixir kerdive'ra. Tevgera cenione burjuwa va şero têdustena cenio û cuamerdo feke xode sekız kiro buciyo, proletarya Şoreşa Oktobore'da vatena xûwa raste leze xora berdeve hûrend. Verva qenûnode têdustena cenio û cuamerdo desinde berdeve hûrend. Ceniy eve gumûne gûmanora kewtve zere têdustena ekonomî û zere qommi; weşiya sosyalide caê xo gûret.

Welate sosyalizmde xelaşiya raştîya cenio eve gumûne çipora zof ave şiyê û resteve menzile xo. Zof gûnekake dora dima modern-revizyonisto partiya komuniste û dewleta sosyalisteke gûreteve xo dest na aveşiyayêne gavar biyê. Oncaki ûw demo kilmekte (deme Jubiyayêna Sosyalista Sovyet) cenio zof çî gûretve xo dest û bive wayire haqqa azadiyê. Ewro dina sero welate emperyalisteke zof aver şiyê na welatode ceniy hona nêresteve na haqqa nianene. Uw waxte Jubiyayêna Sovyet've na waxto ewroen make ardrave tê ri tevgera cenione burjuwa sesere'rave nat hona honde lesa cew raê nêgûreta. Ewro oncia welatone têde dinade ceniyê karkêr û xebatkar bine hûqme cuamerdodire, hezmişbene.

Ma ju hazar sera bine devinde, hema zof gûneka ke hona ma hûkme-bandûra cuamerdo wertera wenidordo; hona ma na hûkm û bandûre qefçiliya tarix niesta, hard nêkerda. Ceniyê xebatkar -mana qesa tamera- na hazar sera newiyêdeki bare bandûra cuamerdo hona poştâ xode oncene û bine na bare girande bene bulki...

Beso endi, waxte hûwo, gûne ma ceniyê xebatkar miane xo rastkerime, siare xo hawafime, berzkerime! Çond hazar sera na bandûra û hûkme cuamerdo?! Bese endi, na bandûra cuamerdo gûne biqediyoy. Serone 2000'de têsaniya mawa seweta têdusten û seweta azadiyê endi biqediyoy.

Ewro têde dinade ceniyê karkêr û xebatkar zere probleme feqiriyê, vesaniyê û neçariyêdire. Domonni bê baxım, bê wayiren vesaniyêra, têsaniyêra, niweşiyera zof caode (zof welatode) mirene. Ceniyê karkêr û xebatkar heto jude bine hûkme cuamerdodire, heto binde ki rozeve roze bê kar û bê gûrenais, bê çe manene. Ceniy onciaki hûrenda karde je cuamerde bedele haqqa gûrenais nêcene zof caode. Ewro oncia ceniy verva zof problemodire. Ceniy zere honde problemode zere feqiriyay û neçariya girsede weşiya xo ramnene. Têde hervone neqode û kadastrafone ekolojide rozeve roze weşiya cenione karkêro û xebatkaro ninave antaêne. Zere na hondaê problemode ceniyê karkêre û xebatkar gûne bêre têhet seweta xelaşiya xo, seweta azadiyo xo, seweta têdusten organize'be. Seweta azadiyê, xelaşiyê û têdusten na raêra qeyr zovina raê çina. Virendiya na raê niya bena'ra.

Na weşiya nianene endi ninave ontaêne. "**Bese endi!**" Virendiya rawa xelaşiya ma, virendiya azadiya ma û virendiya têdusten niya bena'ra! Zovina qese vatene re qe loji-miya xo çina!

Serone 2000'de desmala tevgera cenione komunisto bena berz!

Sere 2000 bene sere ma!

2 Çele 2000

KOMİSYONE NAVENDE CENİO

(Bolşevik Partizan, sayı 127, sayfa 30)